

Ngày Bình Thường Của Nam Thần Và Mèo

Contents

Ngày Bình Thường Của Nam Thần Và Mèo	2
1. Chương 1: Nhật Ký Của Nam Thần	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	11
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	43
13. Chương 13	48
14. Chương 14	53
15. Chương 15	59
16. Chương 16	64
17. Chương 17	69
18. Chương 18	71
19. Chương 19	77
20. Chương 20	87
21. Chương 21	93
22. Chương 22	98
23. Chương 23	103
24. Chương 24	108
25. Chương 25	115
26. Chương 26	121
27. Chương 27	131
28. Chương 28	138
29. Chương 29	143
30. Chương 30	150
31. Chương 31	157
32. Chương 32	163
33. Chương 33	168
34. Chương 34	175
35. Chương 35	181
36. Chương 36	187
37. Chương 37	197
38. Chương 38	207
39. Chương 39	217

Ngày Bình Thường Của Nam Thần Và Mèo

Giới thiệu

Tên gốc: Nam thần dữ miêu đích nhật thườngEdit: ViNhân vật chính: Nam thầnTrong cuộc sống củ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-binh-thuong-cua-nam-than-va-meo>

1. Chương 1: Nhật Kí Của Nam Thần

Ngày 20 tháng 12 năm 2014.

Ngày hôm nay, tới Hội động vật An thị để nhận nuôi một con mèo đen ba tháng tuổi. Trên đường về, mèo con dói bụng, mình phải đến cửa hàng tiện lợi mua mấy cái bánh bao. Chính lúc ấy, một con mèo hoa màu vàng đã nhảy từ trong bụi cỏ ra, làm mình giật mình. Mèo hoa không lớn hơn mèo đen là mấy, ngồi trước ô tô của mình, đôi mắt trông mong nhìn mình. Mình thấy nó rất buồn, đoán chừng là một con mèo hoang nên đã lấy cái bánh bao còn thừa cho nó.

Xe chuẩn bị rời đi, con mèo kia đã cúi đầu ăn ngấu nghiến. Ai ngờ xe của mình vừa rời khỏi, mèo đã quăng bánh bao để đuổi theo. Mình bó tay, chẳng thể làm gì khác hơn được, đành giơ rổ của Tiểu Hắc lên, ý bảo nó là mình đã nuôi một con mèo. Không biết có phải là nó hiểu được hay không, nó chỉ ngồi tại chỗ nhìn mình, lần này mình lái xe đi thì nó không đuổi theo nữa.

Đến chỗ rẽ, mình quay đầu nhìn thoáng qua, mèo hoa nhỏ vẫn ngồi chỗ đó. Mình thấy mà đau lòng. Thật ra, con mèo hoa này cũng đáng yêu lắm, lông vàng, trên mặt còn có lốm tằm chấm màu đen. Nhìn qua không giống mèo thường cho lắm, hơi giống mèo hoang trên núi, có lẽ là mèo rừng?

Sau khi về nhà, mình phát hiện ra ví đã rơi ở cửa hàng tiện lợi rồi, thế là quay lại tìm. Chẳng ngờ mèo hoa vẫn ngồi nguyên tại đó.

Nó thấy mình lái xe tới thì nhào qua, mình vội vàng phanh xe lại, bánh xe còn chưa dừng hẳn nó đã nhảy vào rổ, toàn thân bắn thiu ngồi trong rổ, rất sung sướng ngẩng đầu nhìn mình, cứ như đang chờ xe mình chuyển bánh vậy. Mình nghĩ nó đã hiểu lầm cái gì rồi, thật ra mình chỉ quay lại tìm ví thôi, không phải tới đón nó.

Nói chung, vì một ít chuyện hiểu lầm ngoài ý muốn lúc người và mèo gặp nhau, bây giờ, mèo hoa và tiểu

hắc cùng nhau ngủ trong phòng mình.

Cứ nuôi đã, hôm nào đó mang nó cho bạn vậy.

2.

Nam thần: Tôi có một con mèo hoa nhỏ mới được mấy tháng, cậu nuôi không?

Nam phụ bạn của nam thần: Tôi thích nhất là mèo đấy! Trông thế nào? Gửi ảnh cho tôi!

Nam thần: Hơi khó, nó không chịu phối hợp. Lần nào tôi chụp ảnh nó cũng sán lại liếm tôi.

Nam phụ: Dính người như vậy chắc chắn rất đáng yêu, vậy cậu chụp mấy tấm đi, lúc ngủ lúc ăn lúc ị lúc tè đều được hết!

Nam thần: Được.

Ngày hôm sau, nam thần gửi ba tấm ảnh, theo thứ tự là “Ngủ chống vó trên giường”, “Ăn thức ăn của mèo như điên” và “Đi ị trước TV”.

Nam phụ: ...

Nam thần: Thế nào? Thích không?

Nam phụ: Cậu đùa tôi hả?

Nhật kí của nam thần:

Ngày 23 tháng 12 năm 20xx.

Không biết sao mà vẫn không cho được ai.

2. Chương 2

4.

Tiểu Hắc: Meo meo miao Meo meo miao

Chủ nhân, em muốn ngủ trên chân chủ nhân.

Nam thần đang online, dịu dàng ôm lấy Tiểu Hắc, đặt lên đùi.

Chạy chạy chạy, chạy chạy chạy (vận tốc gấp ba lần) – by Tiểu Hoa vừa ngồi trước tivi nhưng trong chớp mắt đã nhảy lên đùi nam thần.

Nam thần (nội tâm xoắn xuýt): Thôi được rồi, đối xử bình đẳng, hơn nữa trên đùi vẫn đủ chỗ ngủ.

5.

Tiểu Hắc thường meo meo meo, quấn quanh chân nam thần. Mỗi lần Tiểu Hắc meo meo, dù đang làm gì đi nữa thì nam thần cũng sẽ cúi xuống xoa xoa nó. Tiểu Hoa rất khó chịu với việc này, nó đập đầu Tiểu Hắc, nhảy lên đùi nam thần.

Muốn nghe meo meo chứ gì? Tôi cũng kêu được! Vậy là Tiểu Hoa ngửa đầu kêu lên:

– Grào.

Nam thần:?!

Tiểu Hắc:?!

Mèo hoa:!!

6. Nhật kí tâm hồn của Tiểu Hoa:

Vì sao mình không kêu meo meo? Vì sao mình không kêu meo meo? Vì sao mình không kêu meo meo?
Grào

7. Nhật kí của nam thần.

Tiểu Hoa dạo này hình như không meo meo nữa, cũng không grào. Mỗi khi Tiểu Hắc meo meo với mình, nhìn vẻ hăm mộ của Tiểu Hoa, mình chỉ muốn nói với nó rằng: Tuy tao rất thích “Meo meo”, “Grào” thì nghe hơi kì cục, nhưng nếu mày “Grào” với tao, tao cũng sẽ rất vui.

3. Chương 3

8.

Mèo già: Việc này đơn giản lắm, chẳng phải cháu biết “Grào” rồi đấy ư? Chỉ cần thêm “Mi” trước “Ào” là được.

Mèo hoa nhắm mắt, rướn cổ, cổ sức phát ra tiếng “meo”:

– Mmmmmmmmmmm... ư rào.

Mèo già: ...

Mèo hoa gãi tai, tuyệt vọng nhìn chăm chăm cái bóng của mình.

Mèo già nhảy tới nhảy lui, chân giẫm thành thịch:

– Dễ như thế! Chẳng qua chỉ là một tiếng “Mi” thôi. Lại nào, mi mi, miao meo meo meo! (Đột nhiên kêu thảm thiết) Ôi, con mèo điên này! Miao không được thì cũng đừng cắn mèo chứ!

9.

Nam phụ vừa lái xe vừa gọi điện thoại:

– Thế nào, tố chất của tôi không tệ lắm phải không? Cả nhóm chúng ta chỉ mình tôi có bằng lái năm 19 tuổi! Bó tay rồi, trời sinh cao phú soái mà! Yên tâm, tôi vẫn mắt nhìn bốn hướng tai nghe tám phương...

Phanh gấp.

– Cái dờ mờ!

Trên đường, một con mèo hoa đang dè lên một con mèo đen, Ferrari dừng ngay phía trên

Nam thần vội vàng chạy tới, quỳ gối bên cạnh xe, cúi xuống, vươn tay về phía hai con mèo đang vùi đầu không dám kêu:

– Tiểu Hắc! Tiểu Hoa! Không sao, mau ra đây!

Tiểu Hắc run rẩy bò ra:

– Meo meo miao, meo meo miao...

Nam thần ôm lấy Tiểu Hắc:

– Không sao rồi.

Sau đó, nam thần nhìn về phía mèo hoa vẫn còn trong gầm xe:

– Mày sao rồi, sao lại không ra?

Mèo hoa ôm đầu run run, bật ra tiếng kêu nức nở.

Nam phụ:

– Sao mèo gì mà kêu như bò rống thế?

Nam thần vươn tay:

– Không sao, mày muốn kêu thế nào cũng được, tao ở đây rồi.

Tiểu Hoa lao ra, ôm chặt lấy tay nam thần:

– Grào grào graooooo...

Tiểu Hắc:

– ...

Nam phụ lấy hai tay bịt tai:

– Đây chính là công kích bằng âm thanh trong truyền thuyết mà, quả thực rất bi thảm. Một cậu còn chịu được.

Nhật kí tâm hồn của mèo hoa:

Grào grào hu hu hu, hu hu hu grào grào.

Cao phú soái: cao, giàu, đẹp trai.

4. Chương 4

11.

Nam thần:

– Tiểu Hắc, Tiểu Hoa, ăn cơm nào.

Tiểu Hắc nhẹ nhàng nhảy xuống từ cửa sổ:

– Meo meo miao

Cảm ơn chủ nhân!

Từ đường trong khu phố cho tới sân, từ xa cho tới gần truyền tới tiếng phanh gấp, tiếng phụ nữ thét chói tai, tiếng sào phơi quần áo đổ, cuối cùng là tiếng loảng xoảng của chậu hoa bị vỡ.

Mèo hoa toàn thân là bùn lao vào cùng với một cái áo lót phụ nữ hết như một cơn lốc:

– Mua mua mua, mua mua mua

Nam thần rút ngón tay lại, lấy cái áo lót xuống rồi phúi sạch đầu của mèo hoa:

– Ăn đồ ăn trong khay chứ không phải ăn ngón tay tao.

Mèo hoa liếm ngón tay xong, quay đầu lại, cần quét sạch đám thức ăn cho mèo.

Nam thần tâm tình phức tạp nhìn cái áo lót bị giẫm dưới chân mèo hoa.

12.

Trong công viên của khu tập thể.

Nữ A:

– Bực chết mất, dạo này đồ lót của tôi toàn bị mất! Lần nào về nhà cũng thấy sào phơi đổ trên đất, quần áo thì vương đầy ban công.

Nữ B:

– Hay là có kẻ trộm đồ lót?

Nữ a:

– Nhưng lúc thì đồ lót, lúc thì bít tất cơ...

Nữ C:

– Này này! Cậu trai mặc sơ mi trắng, tay cầm túi kia đẹp trai quá!

Nữ A:

– Đúng đúng! Dịu dàng như gió xuân ấy!

Nữ B:

– A! Cậu ấy đi về hướng chúng ta kia!

Nam thần xách túi, lưng hơi cúi về phía trước:

– Xin lỗi, quấy rầy một chút.

Nam thần mở cái túi trong tay ra.

– Xin hỏi, đây là đồ lót của các cô sao?

Nữ ABCD: ...

Vài ngày sau.

Nam phụ lái Ferrari vào khu tập thể:

– Oái, mấy ngày không tới thôi mà chuyện gì xảy ra thế?! Sao khắp nơi toàn đồ lót màu sắc sặc sỡ thế này? Chỗ nào cũng thấy. Mấy em gái này thay mấy lần một ngày vậy? Ồi dờ mờ, áo lót toàn cup D trở lên!

Nam thần:

– ...

13.

Trong công viên của khu tập thể.

Nữ A:

– Thật quái lạ! Mấy hôm nay đều có mèo trèo lên ban công nhà tôi, toàn đi tiểu vào áo lót của tôi thôi!

Nữ B:

– Tôi cũng bị đấy! Bảo sao áo lót toàn bị ướt!

Nữ C:

– Tôi cũng thế! Là một con mèo màu trà sữa phải không?

Nữ D:

– Là một con mèo xám cơ.

Nữ A:

– Tôi thì là mèo chân trắng.

Nữ B:

– Chỉ có của tôi là bị chó tiểu vào thôi à?

Nữ C:

– Cảm giác như động vật ở khu này trúng tà hết rồi ấy.

Bãi đất trống trong khu tập thể.

Nam A:

– Mèo nhà tôi dạo này có vẻ rất sợ hãi, không biết có chuyện gì xảy ra nữa?

Nam B:

– Mèo nhà tôi có lần về nhà mà người đầy bùn đất, hình như đánh nhau bị thua, trước kia nó là vô địch khu tập thể đấy!

Nam C:

– Mèo nhà tôi thì vẫn ổn, mấy ngày hôm nay có vẻ rất bận rộn nữa kìa.

Nam D:

– Các cậu chưa là gì đâu. Dạo này chó nhà tôi mãi mê học leo cây. Hôm qua, tôi phát hiện nó vào nhà qua sân thượng, mà vấn đề là nhà tôi ở tầng ba, nó thì là một con chó!

Nam A:

– Cảm giác như động vật ở khu này trúng tà hết rồi ấy.

14.

Ngoài sân nhà nam thần.

Người qua đường Giáp:

- Nhìn con mèo hoa kia buồn cười quá, nó đi tiểu quanh nhà kia!

Người qua đường Ất:

- Chó mới làm thế chứ. Nhưng mà chó cũng không đi tiểu kiểu đó.

Người qua đường Giáp:

- A, hết rồi, hết nước tiểu rồi.

Người qua đường Ất:

- Nhà to như thế thì lấy dậu ra nước tiểu mà đi, đi tượng trưng là được rồi.

Mười phút sau, người qua đường Giáp và người qua đường Ất đi dạo về.

Người qua đường Giáp:

- Ôi mẹ ôi! Nó còn tiểu kia!

Người qua đường Ất:

- Không biết vì sao mà tôi bắt đầu có cảm giác hứng thú đấy.

5. Chương 5

15.

Nam thần:

- Tiểu Hắc, Tiểu Hoa, tám thôi.

- Meo meo miao

Mèo đen nhẹ nhàng bước vào bồn tắm, mèo hoa thì mãi chẳng thấy đâu.

Nam thần xoa xoa mèo đen:

– Nước lạnh mắt, cứ tắm cho mày trước đã.

Nửa giờ sau, nam thần ngồi trên sofa sấy khô lông cho mèo đen:

– Đi chơi đi nhé.

Tiểu Hắc vui vẻ nhảy ra bệ cửa sổ. Nam thần nhìn bóng tối bên ngoài, dưới ánh đèn đường, chẳng thấy bóng dáng mèo hoa đâu. Anh đi vào toilet để dọn bồn tắm, từ trong phòng tối thui bỗng có một đôi mắt lam sâu thẳm giữa không trung.

Nam thần kinh ngạc bật đèn lên:

– Tiểu Hoa?

Tiểu Hoa ngồi trong bồn tắm lạnh ngắt, hắt xì mấy cái liền, trên cổ nó toàn là bùn, trong bồn tắm trôi nổi vài cái lá cây. Trên lưng mèo hoa, có một vết bánh xe thật dài.

Nam thần:

– Mày ngồi đây bao lâu rồi?

16.

Nam thần đổ nước ấm, kiên nhẫn tẩy rửa đóng hõn độn trên người mèo hoa.

Mèo hoa:

– Muaa muaa muaa.

Liếm liếm liếm liếm.

– Muaa muaa muaa.

Nam thần lấy tay lau cái cằm bị liếm ướt:

– Quay lưng lại, tao tắm sau lưng cho mày.

Mèo hoa không vui, giẫm chân điên cuồng.

Mấy phút sau.

Mèo hoa nằm trên giường:

– Muaa muaa muaa.

Liếm liếm liếm.

– Muaa muaa muaa.

Nam thần rút cuộc cũng tắm sạch được vết bánh xe sau lưng mèo hoa:

– Phù.

Cùng lúc đó, trên một con đường phía xa xa.

Cô gái A:

– Lúc nãy tớ không cẩn thận ngã vào một con mèo ở chỗ này! Tớ thấy nó bay thật xa trên thảm cỏ, không nhúc nhích, cứ tưởng nó đã chết rồi. Kết quả, chớp mắt một cái, nó nhảy dựng lên, chạy mất dạng. Hệt như âm hồn ấy! Cậu nói xem, chắc nó không sao chứ?

Cô gái B:

– Có thể là mèo hoang, chạy nhanh vậy chắc là không bị thương rồi.

Cô gái A:

– Con mèo đó đẹp cực kì, không giống mèo hoang. Nó có một đôi mắt xanh.

Cô thở dài:

– Mong rằng tớ không đâm nó bị thương.

Cô gái B:

– Không đâu, nó chưa hề kêu tiếng nào, nhất định là rất kiên cường!

Nửa đêm.

Tiểu Hoa đột ngột mở mắt, gào khóc âm ỉ:

– Grừ grừ grừ!!!

Tiểu Hắc bị đánh thức:

–?!

Nam thần bị đánh thức:

– Làm sao thế? Đau ở đâu?

Tiểu Hoa bò rạp ra đất, chống hông:

– Grào grào!

Nam thần:

– Lưng đau không? Nhưng khi này mày ngủ có cảm thấy gì đâu?

Tiểu Hoa nước mắt giàn giụa:

– Muaa muaa muaa

Liếm liếm liếm.

– Muaa muaa muaa

Nam thần ngồi bên ổ để mèo hoa liếm tay, mãi cho tới khi mèo hoa ngủ mất.

17.

Trụ sở huấn luyện của đội xạ kích.

Mũi tên bắn trật hồng tâm, có thể nhận ra nó nằm giữa vòng số bảy và vòng số tám.

Đồng đội Tiểu Mạch:

– Mày làm sao đấy? Đây không phải tiêu chuẩn bình thường của mày.

Nam thần chẳng nói một lời, bỏ cung xuống, tay trái vuốt lên mu bàn tay phải đang ngứa.

Tiểu Mạch:

– Sao mu bàn tay đỏ thế này?

Nam thần:

– Đạo này toàn thế.

Tiểu Mạch vỗ vỗ vai nam thần:

– Sắp tập huấn rồi đấy, hay mày đi bệnh viện khám xem.

Bệnh viện.

Bác sĩ Tư Đồ đẩy kính:

– Bệnh trạng thể nào?

Nam thần:

– Đạo này trên tay hay nổi nốt đỏ, đôi lúc cằm và cổ cũng có.

Bác sĩ Tư Đồ kiểm tra tỉ mỉ:

– Ủm, cậu dị ứng. Dạo này có ăn thứ gì lạ không?

Nam thần nhớ lại:

– Mèo ở nhà thỉnh thoảng sẽ tha vào bát tôi một vài thứ kì quái, nhưng tôi cũng đỡ hết cơm đi rồi, bát cũng rửa luôn.

Tư Đồ hắc tuyến:

– Nhà cậu nuôi mèo à?

Nam thần:

– Nuôi hai con.

Tư Đồ:

– Hai con mèo bình thường có hay liếm cậu không?

Nam thần như bị dội nước lên đầu:

–!.

6. Chương 6

18.

Mèo A:

– Trưởng lão, trưởng lão! Chúng cháu tìm thấy con mèo trộm đồ ở địa bàn của chúng ta rồi!

Mèo già:

– Được, mang ta đi gặp tên mèo không biết trời cao đất dày kia.

Mấy phút sau, trong công viên.

Mèo hoa đang nằm dài phơi nắng trên ghế đá.

Mèo A:

– Trưởng lão! Chính là nó! Không biết là mèo giống gì mà sức chiến đấu rất mạnh! Hu hu hu...

Mèo B:

– Chẳng lẽ là mèo Nga?!

Mắt mèo già giật giật, nội tâm xoắn xuýt:

– Cái đám ngốc này, trên thế giới này lấy đâu ra mèo có sức chiến đấu kinh khủng lại không biết kêu meo, đó rõ ràng là...

Mèo hoa nghiêng người tiếp tục phơi nắng, thấy mèo già thì đừng đưa đuôi:

– Hửm? Là người à? Có chuyện gì sao?

Mèo già cúi đầu, khom lưng:

– Ha ha, không có gì, không có gì. Đạo gần đây thấy ngài hình như rất vất vả bắt cá bắt chuột bắt chim se sẻ, người ta dọn phân mà lại không cho ăn thức ăn mèo à?

Mèo hoa trở mình phơi nắng tiếp:

– Ta cũng ăn thức ăn mèo đấy chứ

Mèo A, B lưu luyến nhìn thân thể mèo hoa từ trên xuống dưới:

– Chim nhỏ thật khí phách quá... Trứng trứng màu hồng xinh đẹp quá...

Mèo già che mắt hai người hầu, nhỏ giọng mắng:

– Hâm mộ cũng không có ích gì đâu, cả đời này mấy đứa cũng không mọc được chim nhỏ như vậy!

Rồi nó chuyển hướng về phía mèo hoa:

– Vậy sao còn muốn ăn cái khác?

Mèo hoa:

– Có gì không tốt đâu? Cá, chuột và se... se...

Mèo già:

– Sẻ, se sẻ.

Mèo hoa:

– Chúng nó đều ngon hơn thức ăn mèo. Nhưng thức ăn mèo là nam thần cho ta ăn, ta nữ lòng nào không ăn.

Mèo già:

– Nghe nói hôm qua ngài bắt một lúc hai con cá liền?

Mèo hoa vui vẻ vẫy đuôi:

– Một con cho ta, một con cho nam thần.

Mèo già toát mồ hôi:

– Vậy ngài mệt chết đi được ấy nhỉ?

Mèo hoa liếc mắt:

– Ta không ngại mà

Mèo già:

– Nam thần ăn không?

Mèo hoa:

– Có thể không ăn à? Bình thường nam thần không ăn thịt, lại không thể trông cậy vào Tiểu Hắc ngu ngốc đi bắt thứ gì về, chắc chắn nó chưa bao giờ ăn mấy thứ đồ ngon này.

Mèo hoa cuộn mình, nghiêng đầu, gối lên chân trước, thỏa mãn nhắm mắt lại:

– Thấy nam thần bị ta liếm mà xấu hổ, ta chỉ muốn đối xử tốt với người ta một chút.

Mèo già nhìn cái đuôi màu vàng đang phe phẩy, quay đầu đi chỗ khác mà lão lệ tung hoành:

– Thật là tàn nhẫn với chúng ta quá...

Nhật kí của nam thần.

Nghe lời khuyên của thầy thuốc mua khẩu trang và găng tay. Trước khi ăn cơm, Tiểu Hoa liếm một cái, phát hiện ra có điều lạ, nó lại liếm thêm vài cái, nó nhìn mình rất thương tâm. Quay vào phòng bếp, phát hiện trong nồi bánh chèo có thêm con chim cút, lông chim đã bị nhổ gần hết, đột nhiên cảm thấy thật tội lỗi. Trong phòng khách, Tiểu Hắc đã ăn xong thức ăn mèo rồi mà Tiểu Hoa vẫn ngồi chờ ra trước chậu thức ăn, chẳng biết nó đang suy nghĩ gì nữa, mình có chút không đành lòng.

Nó thích liếm mình như vậy, hẳn là vì thích mình.

7. Chương 7

20.

Cửa hàng thú nuôi.

Thanh niên tóc đuôi ngựa xoa tay, ân cần hỏi han nam thần mặc sơ mi trắng đang đứng trước mặt:

– Chào anh, xin hỏi anh cần gì?

Nam thần:

– Có thức ăn cho mèo vị người không?

Ông chủ tóc đuôi ngựa:

– Thức ăn cho mèo vị này...

Nam thần hơi thất vọng:

– Không có sao?

Ông chủ tóc đuôi ngựa:

– Ha ha, anh tới chỗ chúng tôi là đúng rồi đấy! Thức ăn cho mèo loại này đảm bảo là những nơi khác không có, nhưng mà chỗ chúng tôi thì cái gì cũng có! Vị người à? Không thành vấn đề! Anh muốn vị nào? Người da trắng? Người da đen? Người da vàng? Người ngoài hành tinh?

Nam thần:

– Như tôi.

Ông chủ tóc đuôi ngựa nâng tay nam thần lên, ngửi một cái:

– Là vị trai đẹp lạnh lùng! Không thành vấn đề! Nhưng đây là thức ăn nhập khẩu, giá cả có hơi...

Nam thần:

– Bao nhiêu?

Ông chủ:

– Năm trăm(1) một kilogam.

Nam thần:

– Được, tôi lấy vị trai đẹp lạnh lùng.

Ông chủ:

– Tôi cần gọi điện thoại đặt hàng, dù sau đây cũng là hàng nhập khẩu, bán rất chạy, mà vị trai đẹp lạnh lùng lại càng bán chạy hơn, chiều nay anh tới lấy nhé.

Nam thần:

– Được.

Ông chủ:

– Tôi họ Mạnh, anh có thể gọi tôi là ông chủ Mạnh.

Nam thần:

– Ông chủ Mạnh.

Mạnh An Nho:

– ...

Nam thần thanh toán tiền đặt cọc rồi định rời đi.

Mạnh An Nho:

– A! Chờ chút đã!

Anh vừa xoa xoa tay vừa nói:

– Để đảm bảo sẽ có được vị vừa ý với mèo nhà anh, có thể chúng tôi cần quần áo của anh.

Nam thần hơi nghi hoặc nhưng vẫn cởi áo sơ mi ra, đưa cho Mạnh An Nho.

Chuông gió ngoài cửa tiệm kêu lên vài tiếng, hai cô bé học sinh cấp hai đi vào, hình như đang nhìn thức ăn cho chó.

Mạnh An Nho:

– À, sát người một chút thì hiệu quả sẽ rất tốt.

Nam thần cúi đầu, nửa người trên chỉ còn sót lại một cái áo ba lỗ trắng, anh quyết đoán cúi luôn.

Chuông gió ngoài cửa tiệm vang lên liên tục, chẳng mấy chốc, trong tiệm toàn là nữ sinh cấp hai đang xem thức ăn cho chó.

Nam thần mặc lại áo sơ mi, đẩy cửa đi ra khỏi cửa hàng thú nuôi, bỗng anh khựng lại bên ngoài.

Mạnh An Nho đứng sau quầy, căng thẳng nuốt nước bọt.

Nam thần:

– Hắt xì!

Mạnh An Nho thấy nam thần đã lái ô tô đi khỏi:

– Phù... Làm mình sợ hết hồn.

21. Nhật kí của nam thần.

Cho Tiểu Hoa ăn thức ăn mèo đặt riêng hình như không có hiệu quả rõ ràng, lần nào trong bát cũng còn thừa lại không ít. Gọi điện thoại cho cửa hàng thú cưng, ông chủ Mạnh khẳng định loại thức ăn đặt riêng này tốt hơn so với thức ăn thường rồi dặn mình lần sau đếm cẩn thận hơn một chút, số dư còn lại chắc chắn sẽ ít hơn so với thức ăn thường.

22. Nhật kí của nam thần.

Trưa: Thức ăn mèo thông thường: 500 viên. Còn thừa 112 viên.

Tối: Thức ăn mèo thông thường: 500 viên. Còn thừa 92 viên.

23. Nhật kí của nam thần.

Trưa: Thức ăn mèo đặt riêng: 500 viên. Còn thừa 102 viên.

Tối: Thức ăn mèo đặt riêng: 500 viên. Còn thừa 82 viên.

Vậy là không phải vấn đề thức ăn.

Tiểu Hoa gầy rồi...

24.

Bệnh viện.

Bác sĩ Tư Đồ:

– Cách để điều trị tận gốc thể chất dễ bị dị ứng à? Cái này phải tiến hành trị liệu xóa bỏ miễn cảm nhưng cũng không đảm bảo 100% thành công, hơn nữa còn tốn tiền, tốn công sức, trừ phi có lí do bất khả kháng, nếu không tôi sẽ không đề nghị trị liệu. Đa số những người bị dị ứng chỉ cần tránh xa nguyên nhân gây dị ứng là được. Nếu dị ứng hải sản thì không ăn hải sản, dị ứng chó mèo thì không nuôi, tuy cuộc sống sẽ bớt đi chút niềm vui nhưng chắc chắn là sẽ không gặp phải tiếc nuối lớn lao gì, dù sao thì dị ứng thường chỉ là một vài điều nhỏ nhỏ không thể làm mà thôi.

Nam thần:

– ...

25.

Nam thần:

– Tiểu Hắc, Tiểu Hoa, ăn cơm nào.

Mèo đen vui sướng đi từ sân vào:

– Meo meo miao!

Cảm ơn chủ nhân!

Mèo hoa phờ phạc chui ra từ sau chậu hoa, đi vào phòng khách, đột nhiên giật mình:

–?!

Nam thần ngồi xổm xuống, đặt bát ăn trước mặt mèo hoa:

– Hôm nay phải ăn nhiều một chút nhé.

Mèo hoa kích động ôm lấy tay nam thần:

– Muaa muaa muaa!!!

Liếm liếm liếm.

– Muaa muaa muaa

Trong góc phòng khách, găng tay và khẩu trang nằm lẳng lẳng trong thùng rác.

26. Nhật kí của nam thần.

Với tao mà nói, đây chỉ là việc nhỏ, chẳng đáng kể gì, thế nhưng với mày mà nói, đây là một việc rất lớn.

27.

Nam phụ:

– Nam thần, cậu ở nhà không? Cửa không khóa, tôi tự vào nhé!

Nam phụ tìm một lúc rồi đi vào bếp.

– Ồi mẹ ôi! Đây là cái gì?

Trên bàn bếp chất đầy thi thể động vật đang máu chảy đầm đìa, mèo hoa ngồi trên đó phân loại, khi nó quay đầu lại thì lộ ra một cái miệng đầy máu và lông chim.

Nam phụ lao ra khỏi phòng bếp, đóng cửa lại, run run gọi điện thoại:

– Nghe đi! Nghe đi! Mẹ tôi ơi, nhà bạn tôi nuôi quái vật!

Quái vật lúc lắc đuôi, tiếp tục vặt lông chim:

– Hất xì!

Nam phụ đang quay lưng về phía cửa, hít sâu:

– Được rồi, mình thử nhìn thêm một lần xem.

Nam phụ xoay người nhìn qua khe cửa, thấy mèo hoa đang nhảy tới nhảy lui, lông chim bay lượn trong không trung thì biểu tình có vẻ được hồi phục vài phần. Sau đó, nam phụ thấy một đồng thì thể chất chồng trên bàn bếp... Tin tôi đi, nó nhất định là quái vật.

(1): Tính tỉ giá bây giờ thì năm trăm này sẽ là 1.737.500VNĐ. Nam thần đầu tư quá =A=

Nam thần đáng yêu và ngây thơ ghê gớm =))) Giờ ai ship Tiểu Hoa x nam thần đứng sang trái, ship Ông chủ Mạnh x nam thần thì đứng sang bên phải nào =))))

Các trường hợp khác mời đứng vào giữa

8. Chương 8

28.

Trụ sở đội huấn luyện xạ kích.

Mũi tên “phập” một tiếng, trúng vào mục tiêu ở vòng số 9, nam thần buông cung.

Tiểu Mạch:

– Hôm nay phát huy khá lắm.

Rồi Tiểu Mạch cúi đầu, vô cùng kinh ngạc:

– Nốt dị ứng trên mu bàn tay còn chưa khỏi à?

Nam thần mỉm cười:

– Ừ.

Một lần nữa, anh giương cung, nhắm, bắn.

Tiểu Mạch thấy mũi tên trúng giữa hồng tâm thì có chút kinh ngạc:

– Không ngứa hả?

Nam thần cúi đầu, sờ mu bàn tay:

– Quen là được.

Tiểu Mạch cười:

– Khó khăn lắm mới thấy mày cười đấy.

29. Nhật kí của nam thần.

Chẳng biết đã quen việc mỗi khi ngồi trước máy tính thì trên đùi đều có Tiểu Hắc và Tiểu Hoa từ lúc nào. Lúc online tìm kiếm loại mèo trông giống báo con thì phát hiện ra Tiểu Hoa có thể là mèo hổ, loại mèo hoang này thường săn các loại động vật có vú nhỏ như chim, chuột, rắn, tất cả đều nằm trong phạm vi thức ăn của chúng.

Không ngờ Tiểu Hoa lại là động vật hoang, thảo nào hôm nay đưa Tiểu Hoa đi tiêm ở viện thú y thì chó mèo xung quanh hình như đều rất sợ nó. Y sĩ trưởng Ngô Minh không ở đó, bác sĩ tập sự là A Học thì làm rơi mất kính trong lúc chen chúc ở tàu điện ngầm nên lúc tiêm đã vô tình xuyên kim tiêm ra cả ngoài da của Tiểu Hoa, nước thuốc văng đầy lên mặt nó, kết quả là đem phòng khám thành cảnh mèo phi chó sủa. Có một con mèo Somali đuôi dài bị Tiểu Hoa cắn rách da, cũng may mà chủ nhân của mèo đuôi dài độ lượng, không tính toán gì (chỉ là con mèo Somali hình như không vui).

Chủ nhân mèo Somali hỏi mình xem có biết mình nuôi giống mèo gì không, mình nói là mèo hổ, A Học cũng đã chắc chắn nó là mèo hổ rồi. Chủ nhân mèo đuôi dài không nói gì, nhưng mình cứ cảm thấy nụ cười của anh ta là lạ.

Chủ nhân mèo đuôi dài họ Khái, bởi vì lúc về tiện đường nên anh Khái đã đưa mình về. Mình rất xin lỗi về việc Tiểu Hoa cào Kỷ Kỷ, nói mình sẽ trả tiền thuốc men nhưng anh Khái bảo rằng không cần lưu ý vì anh cũng không quá yêu thương nó.

Kỷ Kỷ nhảy dựng lên cào anh Khái, bị anh Khái vung tay lên, mặt nó đập luôn vào kính xe. Mình nghĩ có thể anh ấy không đau lòng thật.

Đưa Tiểu Hoa về tới nhà thì hai mèo đều rất yên lặng, mình nghĩ có lẽ chúng nó bị hình ảnh anh Khái đánh mèo dọa sợ. Nhưng yên tâm đi, tao sẽ không đối xử với bọn mày như vậy. Cứ ngoan ngoãn nằm ngủ trên chân tao đi.

30.

Nam thần:

– Đặt tên cho chúng mày nhé. Tiểu Hắc và Tiểu Hoa thì qua loa quá.

Tiểu Hắc:

– Meo meo miao

Được ạ, chủ nhân

Tiểu Hoa:

– Grào grào!

Đừng có gọi tôi là Kỳ Kỳ, Dẫn Dẫn hay Kỳ Dẫn! (1)

Nam thần tự hỏi:

– Tiểu Hắc ra đời vào mùa hè, vậy gọi là Tiểu Hạ đi.

Tiểu Hạ:

– Miao miao

Được ạ, chủ nhân!

Tiểu Hoa:

– Grào grào grào!

Tôi không ra đời vào mùa xuân!

Nam thần nhìn đôi mắt lam của Tiểu Hoa:

– Mắt Tiểu Hoa màu xanh, vậy gọi mày là Tiểu Lam nhé.

Tiểu Lam không thể tin nổi, quay sang nhìn gương. Trong gương, phản chiếu hình ảnh một con mèo mắt lam, một con mèo đen mắt vàng (censored) (2) và một nam thần mặc áo sơ mi trắng ngồi cạnh bên:

– Gào gào gào!

Trái tim như muốn tan chảy luôn ấy!

Nội tâm nam thần kinh ngạc hét to: Trước đây hình như chỉ grào thôi, chưa bao giờ gào đâu. Nhưng mà chắc là thích tên này đấy, vậy là tốt rồi.

(1): Kỵ Kỵ = chim nhỏ, Đản Đản = trứng trứng (mà ai cũng biết là trứng gì đấy)

(2): Ý là cháu đã tự động loại em Tiểu Hạ ra khỏi màn hình rồi =))) Trong gương chỉ còn mỗi cháu và nam thần thôi.

9. Chương 9

31.

Nam thần:

– Tao làm món ăn đặc biệt, chúng mày thích không?

Tiểu Hạ:

– Meo meo!

Thích!

Tiểu Lam:

– Grào!

Thích!

Nam thần:

– Tao thích mèo thật thà.

Tiểu Hạ:

– Meo meo!

Thích!

Tiểu Lam:

– Grào!

Không thích!

Gào xong thì lập tức nhảy lên chân nam thần.

– Grào grào grào!

Nam thần buông mèo hoa ra, ôm lấy mèo đen:

– Hình như nên sửa móng rồi.

Tiểu Lam thấy bóng lưng nam thần ôm mèo mun rời đi, tức giận lật bàn:

– Grào grào grào grào!!!

Rõ ràng đã bảo là thích mèo thành thật mà!

Nhật kí của nam thần.

Trên đùi càng ngày càng nặng, Tiểu Hạ thì còn được, Tiểu Lam thì lớn quá nhanh, mấy hôm nữa có thể sẽ không để nó ngủ trên đùi được nữa.

33.

Trong bụi cỏ có thứ gì đó khả nghi màu vàng, không thấy mặt mũi mà chỉ thấy một cái móng toàn lông nhung.

Mèo già bị dọa giật mình:

– Oái! Hù chết tôi! A... Ngài đang làm gì thế?

Giữa một đám lông mao lộ ra hai cái tai, trong lùm cỏ um tùm lộ ra một đôi mắt xanh.

Tiểu Lam sâu xa nói:

– Nhìn ta không đủ nhỏ sao?

Mèo già (gào rú trong lòng: “Tôi từ cách xa mười thước đã thấy ngài nằm đây một đồng, làm sao mà nhỏ được?!”):

– Hức, thật ra tôi nghĩ rằng to một chút thì mới tốt. Khi còn bé, nằm mơ tôi cũng muốn mình lớn lên to như sư tử này.

Tiểu Lam nhìn ảnh ngược của một con mèo xinh xắn lả lướt và một con đang cuộn thành một đồng to gấp đôi con mèo chiếu trên cửa kính của cửa hàng tiện lợi:

– Ta sẽ lớn bằng sư tử sao?

Mèo già:

– Điều đó là không có khả năng.

Mèo hoa rớt cục cũng duỗi người, nằm trong bụi cỏ ngược nhìn trời sao, lộ ra một biểu tình yên tâm.

Mèo già cũng ngược nhìn trời sao:

– Dù gì thì ngài cũng là một con báo hoa mà.

Tiểu Lam:

–?!!!

Nhật kí trong lòng của “mèo” hoa.

Mình là một con mèo hổ.

35.

Tiểu Lam:

– Grào ào

Nam thần:

– Làm sao thế?

Tiểu Lam:

– ...

Nam thần:

– Đói bụng à?

Anh vào phòng bếp, cầm túi Whiskas ra.

Tiểu Lam cắn một miếng bé tẹo.

Nam thần:

– Muốn liếm tay à?

Anh vào phòng tắm rửa tay, ngồi xổm xuống, đưa tay ra.

Tiểu Lam liếm nhẹ một cái.

Nam thần có chút lo lắng:

– Có chỗ nào khó chịu à?

Tiểu Lam cúi đầu, cái tai nhẹ nhàng cọ vào ống quần nam thần:

– Grào grào.

Nếu tôi không phải mèo thì anh còn yêu tôi không?

Nam thần xoa tai Tiểu Lam:

– Có phải mèo không vui không? Không sao, tao sẽ nghĩ cách giải quyết, mèo và Tiểu Hạ tao đều không bỏ qua.

Nhật kí của nam thần.

Ngày hôm nay đi mua ghế dương cầm, bây giờ chúng nó đều có thể ngủ cạnh mình.

37.

Mèo già:

– Đạo này tâm tình có vẻ tốt nhỉ, báo... À, ngài mèo hổ?

Tiểu Lam sung sướng nheo mắt:

– Không có gì.

Sau đó, nó nhẹ nhàng nhảy lên một cành cây:

– Từ hôm nay trở đi, nói cho tất cả mọi người biết, ta là một con báo hoa.

Mèo già ngửa đầu nhìn lên cành cây, lệ rơi đầy mặt, nội tâm gào thét:

– Thật ra chúng tôi đều biết cả.

Nhật kí của nam thần.

Hôm nay tới bệnh viện thú y, lại thấy con mèo Somali lông dài kia, mình gọi Kỷ Kỷ, quả nhiên nó quay đầu lại, chẳng qua ánh mắt nó nhìn mình có vẻ không thiện chí lắm nhưng hình như vẫn nhận ra mình. Sau đó thì lại rất hòa hợp, xoa nó là nó cũng sẽ cúi đầu. Lần này không phải anh Khải đưa nó đi tiêm mà là một cậu trai tóc quăn. Đột nhiên mình cảm thấy Kỷ Kỷ cũng tội nghiệp, chưa tới một tháng đã bị chủ bỏ rơi, nhưng mà chủ mới tóc quăn này có vẻ rất yêu nó, tóc và quần áo cậu ta bị Kỷ Kỷ cào cho rối tung, vậy mà cậu ta vẫn rất dịu dàng với nó. Mình rất mừng vì Kỉ Kỉ đã có một chốn về tốt như vậy.

P.S: Lúc về thấy có một chiếc BMWs thể thao màu xanh dương, đẹp và khí phách cực kì.

39.

Nam thần:

– Kỷ Kỷ?

Kỷ Kỷ:

– Chuyện quái gì thế? Nhân loại ngu xuẩn

Tiểu Lam:

– Người nói gì thế?

Kỷ Kỷ:

– Là ngài à? Chủ nhân báo hoa cao quý

Quăn quăn:

– Kỷ Kỷ! Lại đây tiêm!

Kỷ Kỷ:

– Đã bảo bao nhiêu lần là không được gọi cái tên Kỷ Kỷ trước mặt mọi người rồi cơ mà! Tên nhân viên hút phân ngu xuẩn này!

Quần quần:

– Ngoan, đừng lộn xộn. Nhìn tao này, mày xem đây là cái gì? Ha ha, chơi vui lắm đúng không?

Kỷ Kỷ:

– Đừng có làm mất mặt ta được không? Mặt mũi gì đều bị mất hết rồi! Sao ta lại gặp phải tên nhân viên hót phân ngu dốt như mi chứ?

Quần quần:

– Đừng giật tóc tao! Nhẹ thôi nhẹ thôi!

Nam thần:

– ...

Chuyện của người khác.

Quần quần nghe điện thoại:

– Tần Tu, cậu đang ở đâu thế?

Hoa hậu giảng đường thở mạnh:

– Phù... phù...

Quần quần nhìn khắp xung quanh:

– A lô? Tần Tu, cậu khỏe không? Mình chỉ thấy xe của cậu thôi.

Tiếng nói của hoa hậu giảng đường cực kì yếu ớt:

– Ừm... vẫn nghe... Thấy Haagen – Dazs đối diện cái ngõ kia không?

Quần Quần một tay cầm di động, một tay che tai:

– A lô, cậu nói to lên một chút, ở đây ồn quá chẳng nghe thấy gì!

Hoa hậu giảng đường nghiêng răng nghiêng lợi:

– Haagen – Dazs đối diện ngỗ kia! Cậu tới đó là thấy một loạt thùng rác! Trên nắp một trong số những thùng rác đó có đặt một lon coca diet!

Quần quần:

– Rồi sao nữa?

Hoa hậu giảng đường:

– ... Tôi ở ngay sau cái thùng rác đó.

Nhật kí của người khác.

Tuyệt đối không bao giờ đến gần đám lông vàng trong bệnh viện thú y nữa.

10. Chương 10

43. Nhật kí của nam thần.

Tiểu Hạ và Tiểu Lam sắp một tuổi, có một vấn đề xuất hiện.

Vấn đề này chủ yếu xảy ra trên người Tiểu Lam. Vì nhà ở tầng một nên Tiểu Lam và Tiểu Hạ vẫn hay chạy ra ngoài chơi, mình đã đục một cửa nhỏ cho chúng nó về. Có mấy lần mình huấn luyện ở đội tới khuya mới về, không ngờ lại thấy trong nhà có thêm mấy con mèo, có vài con là mèo hoang, vài con là mèo nhà hàng xóm, mình đưa chúng nó ra ngoài xong thì không để ý nữa. Hôm nay ở nhà lên mạng lại nghe thấy tiếng cửa nhỏ “cạch cạch”, mình nghĩ là Tiểu Lam và Tiểu Hạ về, nhưng sau đó mình lại nghe thấy tiếng “cạch cạch”, một lát sau lại “cạch cạch”. Mình đếm thấy tổng cộng là bảy lần, ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra thì thấy Tiểu Lam đang cúi đầu uống nước ở phòng khách, lại có một đám mèo vồn vã đảo quanh nó.

Lòng mình có dự cảm xấu, mặc dù có vài con mèo nặng và bướng, mình vẫn bế chúng nó lên nhìn.

Toàn là mèo cái.

Mình mất không ít công sức để đưa hết chúng nó ra ngoài nhưng có một con vì béo quá nên kẹt ở cửa nhỏ, nó nghiêng đầu kêu meo meo cầu cứu Tiểu Lam. Mình mong Tiểu Lam sẽ tới an ủi đối phương một chút thế nhưng chẳng ngờ nó lại nhảy lên giường đi ngủ.

Mình đành phải lôi con mèo kẹt ở cửa ra. Bây giờ ở ngoài vẫn có mèo cào cửa, mình thấy cứ tiếp tục như thế này cũng không hay.

44. Nhật kí nỗi lòng của Tiểu Hạ

Meo meo miao Meo meo miao Meo meo miao

Chủ nhân, anh tổng cả em ra ngoài luôn rồi... Chủ nhân, em là Tiểu Hạ mà!

45.

Tiểu thư mèo A:

– A a a a nam thần nhà Tiểu Lam đẹp trai quá! Muốn *** cùng anh ấy quá đi!

Tiểu thư mèo B:

– Ủ ừ ừ! Mê chết mèo! Mặt đẹp đến mức mèo muốn quỳ liếm, trên kỹ kỹ còn có thứ rất là khí phách!

Tiểu thư mèo C:

– Chỉ yêu anh ấy mà thôi, ai cũng không thêm để ý nữa!

Mèo thiếu niên A:

– Đúng đúng đúng! Người ta cũng muốn *** cùng anh ấy!

Tiểu thư mèo ABC:

– ...

46.

Nam thần:

– Tôi phải đến đội tập huấn kín, cậu có thể qua nhà tôi chăm sóc mèo giúp tôi được không?

Nam phụ:

– Không thành vấn đề.

Nam thần:

– Cảm ơn.

Nam phụ cúp điện thoại, lẩm nhẩm một bài hát trẻ em đi vào phòng tắm. Ba mươi giây sau, “Rầm” một tiếng, cửa phòng tắm bật tung ra.

Nam phụ vọt ra khỏi phòng tắm, bấm điện thoại như điên:

– A lô a lô a lô, nam thần! Con mèo kia nhà cậu là quái vật!

– Xin lỗi, người dùng hiện đã tắt máy.

Nam phụ:

– Có cần sắm rèm gió cuốn như thế không?!

47.

Nam phụ lòng vòng trước cửa nhà nam thần ba lần, lần thứ N cởi balo, kiểm tra trang bị.

Nam phụ kiểm kê:

– Một bình xịt hơi cay, một súng điện, một vỉ đập ruồi, một côn nhị khúc...

Từ sau bụi cỏ truyền tới một đợt tiếng động ồn ào, nam phụ khó hiểu, quay đầu lại nhìn.

Mèo hoa kiểm kê chiến lợi phẩm trên bãi cỏ:

– Grào Grào Grào

Một con chuột, một con sẻ, một cá vàng, một giun...

Nam phụ nội tâm tan vỡ gào thét:

– Đó là rắn! Là rắn!

Mèo hoa bống nhảy dựng lên, cao tới hai thước, con quạ đen suýt bị vồ kêu lên sợ hãi rồi trốn vào cây. Mèo hoa cũng thoăn thoắt leo lên, chui vào trong đám lá.

Quạ đen trong cây:

– Quạ quạ quạ! Quạ quạ quạ ạ ạ...

Ợ.

Đột nhiên an tĩnh.

Nam phụ nuốt nước bọt, ôm bình xít hơi cay trước ngực, trong lòng lại gào thét: Luôn cảm thấy không cần mình chăm sóc nó vẫn sống rất tốt mà...

11. Chương 11

48.

Ngày đầu tiên.

Nam phụ:

– Bé đáng yêu, quái lạ, người đẹp ơi! Đến ăn cơm nào Xem cá nướng tao đặc chế cho chúng mày này!

Tiểu Hạ:

– Meo meo miao

Nghiêng đầu nhìn cá trong mâm.

Nam phụ:

– Loại cá nướng này cực kì đặc biệt, chỗ này thì gần chín, chỗ này thì chín ba phần, vậy nên dù khẩu vị của mày là thế nào đi nữa cũng đều có thể ăn được nha

Tiểu Hạ:

– ...

Nam phụ lén lút nhìn quanh:

– Quái vật mèo đâu rồi?

Tiểu Hạ:

– Meo meo

Tiểu Lam dưới gầm giường ấy.

Đêm đó.

Nam phụ gọi điện thoại:

– Làm thế nào bây giờ hả A Nhẫn? Nam thần nhờ tôi chăm mèo nhưng mà con mèo quái vật nhà cậu ấy sống chết cũng không chịu ăn, nằm dưới gầm giường tuyệt thực một ngày!... Không không không, nó không chỉ tuyệt thực, còn không hành hạ động vật nhỏ đến chết nữa, nó còn chưa chui ra khỏi gầm giường đây! À đi vệ sinh thì vẫn ra, toàn canh lúc tôi ngủ xong đi vào dép của tôi. Yên tâm, như thế không làm khó được tôi, tôi có đi dép trong nhà đâu... Không được, tôi không đánh lại nó được, nó là một con quái vật đấy! Tôi không liên lạc được với nam thần, cậu ta đang tập huấn ở đội xạ kích rồi!... À, như thế à? Ừ, được được.

Ngày thứ hai.

Ghi âm:

– Tiểu Hạ, Tiểu Lam, ăn cơm!

Vèo! (Tốc độ gấp ba lần)

Ghi âm có tiếng đóng cửa, giọng nói mỗi lúc một xa:

– Tao ra ngoài một lúc sẽ về ngay, chúng mày cứ ăn đi.

Tiểu Lam ngẫu nhiên càn quét xong đám thức ăn cho mèo.

Nam phụ ở ngoài cửa sổ gọi điện thoại:

– Chủ ý của anh quả là quá tuyệt! Nó vừa ăn xong rồi... Yên tâm, tôi thấy nó ăn xong rồi, bây giờ chắc đã quay về ổ.

Nam phụ quay đầu, cứng họng thấy mèo hoa đang ở bệ cửa sổ nhìn mình chằm chằm.

Mấy phút sau.

Nam phụ:

– Oái oái oái, tao bảo mày đừng cắn nữa mà! Mày bạo lực thế này thì chủ nhân mày sớm muộn cũng vứt mày thôi! A a a a! Mày còn không buông ra là tao mách nam thần!

Tiểu Lam đỡ đỡ nhả ra.

Nam phụ nhìn quái vật mèo biến mất dưới gầm giường như một làn khói:

– A, lại chui xuống rồi.

Ngày thứ ba.

Hai tay nam phụ bằng như tay gấu, đem cơm nhét xuống gầm giường, nhấc ga giường lên, nhìn chòng chọc đôi mắt mèo màu xanh lam trong gầm giường tối thui:

– Tao không tin mày đói mà vẫn không chịu ăn!

Ngày thứ tư.

Nam phụ tay gấu:

– Mẹ nó, mày không ăn thật...

49. Nhật kí của nam thần.

Hôm nay tập huấn xong, về kí túc xá thì thấy có email, là của Lôi Triết gửi, nói rằng Tiểu Lam tuyệt thực. Mình sợ tình huống sẽ nghiêm trọng nên liền xin nghỉ. Về nhà, còn chưa tới cửa, từ xa đã nghe một tiếng rầm, là tiếng cửa nhỏ bị mở ra.

Bị Tiểu Lam xô ngã ra đất giống hệt như bị một con báo ghì xuống vậy. Đúng là nó gầy thật.

Ban đêm, đôi mắt xanh kia bỗng đẹp lạ thường. Tiểu Hạ thấy thế cũng sán lại, bắt đầu cùng liếm mình. Đây là lần về nhà mình cảm thấy có tâm tình tốt nhất, vấn đề duy nhất là cái đó của Tiểu Lam cứ cọ cọ làm mình không thoải mái. Chắc là tới kì động dục rồi, hôm nào phải đưa nó đi triệt sản thôi.

50.

Phòng khám thú y.

Kỷ Kỷ:

– Xin chào, ngài báo hoa cao quý! Sao không thấy mèo đen nhỏ đi với ngài?

Tiểu Lam:

– Tất nhiên là không thấy, đây là buổi hẹn hò chỉ có ta và nam thần.

Kỷ Kỷ:

– Ngài tới tiêm hả?

Tiểu Lam:

– Không biết, có thể là nam thần quá yêu ta, thấy ta gầy đi nhiều nên đưa ta tới khám thôi

Kỷ Kỷ:

– Thật sự là ngài không đến để làm phẫu thuật à?

Tiểu Lam:

– Toàn thân ta đều đẹp thì cần gì phẫu thuật thẩm mỹ?

Kỷ Kỷ:

– Đương nhiên đương nhiên, ngài là báo hoa đẹp đẽ và cao quý nhất mà tôi từng thấy, những đốm trên người ngài đều bộc lộ ra mỹ cảm không gì sánh bằng, tựa như là Venus và David của nhân gian này hợp thể vậy!

Tiểu Lam:

– Venus và David là ai?

Kỷ Kỷ:

– Là người đàn ông *** đẹp nhất và người phụ nữ bán *** đẹp nhất trần gian.

Tiểu Lam:

– Phụ nữ *** thì liên quan quái gì đến ta?

Kỷ Kỷ:

– À đúng, dù sao ngài cũng *** hoàn toàn... À không, ý của tôi muốn nói ngài là giống đực. Nhưng mà tôi không nói tới phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng là phẫu thuật triệt sản vì tôi thấy hình như nam thần đang nói với bác sĩ về cái này.

Tiểu Lam:

– Phẫu thuật triệt sản là gì?

Kỷ Kỷ:

– Là phẫu thuật lấy đôi trứng hoàn mỹ không tì vết của ngài ra

Tiểu Lam nhảy dựng lên:

– Sao lại muốn lấy trứng của ta ra?!

Kỷ Kỷ:

– Có người nói như vậy sẽ giúp tăng tuổi thọ, ngài xem...

Kỷ Kỷ giang rộng chân, lộ ra chim nhỏ:

– Tôi cũng có trứng đâu

Tiểu Lam cúi đầu, trợn mắt há hốc mồm nhìn Kỷ Kỷ đã bị thiến. Nó lập tức cong lưng đứng trên sofa, nhe răng nhếch miệng gầm lên:

– Ai cũng đừng nghĩ đến chuyện đụng vào trứng của ta!

51. Nhật kí của nam thần.

Tiểu Lam suýt chút nữa làm nổ phòng khám. Tất cả chó mèo ở đó đều bị dọa, run rẩy đứng trong một góc. Một con Pitbull (1) xông tới sủa Tiểu Lam cũng bị Tiểu Lam đè trên đất, suýt thì cắn đứt cả tai chó luôn. Phẫu thuật xem chừng không làm được rồi. Bác sĩ thực tập A Học nói rằng đây là lần đầu tiên thấy mèo mà có thể dọa Pitbull tè ra. Thật ra đây cũng là lần đầu tiên mình thấy như vậy.

Anh nam phụ đã có tên: Lôi Triết. Mình toàn gõ nhầm thành Lôi Thiết theo thói quen ;v;

Pitbull cho ai chưa biết.

12. Chương 12

52.

Tiểu Hạ bị đau:

– Miao miao miao

Mèo hoang A:

– Đánh nó! Đánh nó đi!

Mèo hoang B:

– Kêu này! Kêu này!

Mèo hoang C:

– Bọn trẻ thường thường tới cho chúng ta ăn! Mà đâu phải mèo không ai nuôi, tại sao lại muốn giành ăn với bọn tao?

Tiểu Hạ:

– Không phải! Là cậu ta bắt tôi ăn! Mỗi lần cậu ta cho ăn tôi đều từ chối!

Mèo hoang A:

– Thế sao mà không ngoan ngoãn ở nhà đi, còn ra ngoài giả dạng mèo hoang làm gì?!

Tiểu Hạ:

– Vì sao tôi không được ra ngoài?

Mèo hoang B:

– A, nó còn cái! Đánh cho tao! Đánh vào chỗ hiểm!

Chạng vạng.

Tiểu Hạ khắp khênh về đến nhà:

– Meo meo miao...

Nam thần nhìn mèo đen mặt mũi bầm dập, lông trên người rối bù:

– Tiểu Hạ, mày sao thế? Bị thương à?

Tiểu Hạ tủi thân:

– Meo meo miao

Nam thần khom lưng, bế mèo đen lên:

– Được rồi, không sao, bây giờ không có mèo nào bắt nạt mày hết, tao giúp mày bôi thuốc nhé.

Tiểu Lam về nhà, con sẻ trong miệng rớt xuống:

–!!!

53.

Nam thần nghe điện thoại:

– A lô?

Giọng nam:

– Xin chào, là anh Tô Trạch phải không ạ? Tôi là quản lí Tiểu Lưu. Chuyện là thế này, vừa có một hộ gia đình gọi điện thoại cho chúng tôi, nói rằng họ nghi ngờ trong khu có người ngược đãi mèo. Chúng tôi tới hiện trường xem xét, thấy ở trên sân của khu 23 có một loạt mèo hoang bị thương đang nằm. Chúng tôi kiểm tra thương tích của chúng, sau đó phát hiện ra không phải có người ngược đãi mèo, mà là... Là bị Tiểu Lam nhà anh cắn.

Phía sau truyền tới tiếng mở cửa cạch cạch.

Nam thần cầm điện thoại, cúi đầu thấy Tiểu Lam đang ngậm Tiểu Hạ không hề bị thương trong miệng, đi tới bên chân mình.

Tiểu Lưu:

– Ôi, rất nhiều mèo bị cắn, dăm bữa nửa tháng là không khá lên được, dù là mèo hoang nhưng nhìn thế

cũng làm người ta không đành lòng.

Tiểu Lam thả Tiểu Hạ trong miệng ra, ngẩng đầu lên:

– Grào!

Không cần cảm ơn đâu!

54. Nhật kí của nam thần.

Sau sự kiện ngược đãi mèo kia, mình đã mang Tiểu Lam đến hộ gia đình bất bình kia để xin lỗi, họ cũng xin lỗi mình, nói rằng anh ta tưởng có người ngược đãi mèo nhưng nếu là mèo đánh nhau thì không có chuyện gì, chỉ là chưa từng thấy một con mèo nào trong khu này đánh gục hết đám mèo hoang như thế.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, mỗi ngày mình về thì đều nghe thấy bên ngoài có người hét, còn có người gào tên mình. Sau khi ra ngoài, mình mới biết hóa ra là Tiểu Lam đã hung dữ đứng chặn ở cửa chính. Quản lí phản ánh với mình là Tiểu Lam không chỉ đánh nhau toàn thắng ở khu 25 mà còn dọa cả người (đánh thắng một con chó Caucasian (1)), bọn họ đã bị trách cứ nhiều lần. Có những người không dám chờ thang máy mà chạy luôn tới hành lang, chạy một mạch bằng thang bộ nhưng Tiểu Lam cứ đuổi theo không tha. Mình giải thích với quản lí rằng Tiểu Lam là mèo hổ, sẽ có chút ý thức về lãnh địa, mình sẽ quản lí nó thật tốt.

Nhưng so với Tiểu Hạ vẫn bé nhỏ như trước và những con mèo xung quanh, Tiểu Lam thực sự là một con mèo lớn. Mình biết là trong thành phố thì không thể nào có báo hoang nhưng bây giờ càng nhìn Tiểu Lam mình lại càng thấy nó giống báo hoa.

55.

Cửa hàng thú cưng.

Mạnh An Nho:

– Kính chào quý khách!

Nam thần:

– Xin chào, anh có dây dắt mèo không?

Mạnh An Nho chớp mắt:

– Có chứ! Sao lại không được?

Nam thần thở phào:

– Tốt quá, tôi hỏi rất nhiều tiệm rồi, họ bảo dây dắt chỉ dùng cho chó thôi.

Mạnh An Nho:

– Đó là những cửa hàng đẳng cấp thấp thôi, không thể so sánh tiệm của tôi với họ được! Dây dắt mèo anh muốn mua quả thực là tôi có nhưng vì nhu cầu quá ít, hơn nữa dùng cho mèo thì khác với dùng cho chó, chế tác phải tinh xảo hơn nên cần phải cọc tiền mới có thể đặt trước được.

Nam thần:

– Được, tiền cọc là bao nhiêu?

Mạnh An Nho khách sáo giơ năm ngón.

Nam thần đưa năm mươi tệ ra cho ông chủ.

Mạnh An Nho khách khí lắc đầu.

Nam thần kinh ngạc rồi cúi đầu lấy năm trăm tệ từ trong ví ra làm tiền đặt cọc.

Mạnh An Nho vui tươi hớn hở cất tiền:

– Được rồi, một tuần sau mời anh tới lấy

Tiếng chuông gió reo lên, có người vào tiệm.

Mạnh An Nho:

– Kính chào quý khách! Có việc gì vậy?

Nam thần:

– Xin lỗi, anh không hỏi kích cỡ mèo nhà tôi ư?

Mạnh An Nho quay đầu lại:

– À đúng! Mèo nhà anh thế nào?

Nam thần dang tay:

– To thế này.

Mạnh An Nho:

– ... Anh có nhớ nhầm không?

Nam thần lắc đầu:

– Nó là mèo hổ mà.

Mạnh An Nho như bừng tỉnh:

– A... Là giống đó! Được được, tôi đã nhớ kĩ rồi.

Thấy nam thần rời đi, anh lắc đầu:

– Đúng là gốc bầm sinh mà, ai bảo cậu mèo hổ thì phải to như con hổ? Thế thì vẹt kim cương (2) phải to như lực sĩ à?

(1): Chó Caucasian.

(2): Vẹt kim cương (kim cương hay kim cương, có nghĩa là lực sĩ). Thật ra thì nó là con chim két ý mà.

13. Chương 13

56. Nhật kí của nam thần.

Xế chiều tới cửa hàng thú cưng lấy dây dắt, trông cũng giống với loại cho chó nhưng ông chủ Mạnh giải thích là nó được làm từ chất liệu gỗ đặc thù, mèo mang vào sẽ không cảm thấy khó chịu. Chất gỗ sờ vào quả là mềm nhẹ, có cả mùi cá tanh, ông chủ Mạnh nói với mình như vậy thì sẽ dễ dàng cho mèo đeo hơn.

Hình thể bây giờ của Tiểu Lam đã không thể đi ra từ cửa nhỏ, có lần mình đến đội, quên mất không hé cửa sổ, lúc về thì khuya lắm rồi mà vẫn thấy Tiểu Hạ ngồi ngoài cửa. Hóa ra là Tiểu Lam đi vào thì kẹt ở cửa nhỏ, cả hai con mèo đều không vào được. Mình mở cửa để Tiểu Hạ vào nhà trước, Tiểu Lam thì vẫn gừ gừ cào cửa, mình muốn lôi nó ra nhưng lại sợ làm trúng nó bị thương, hơn nữa Tiểu Lam rất sợ đau. Mình gọi điện thoại cho một ông thợ mộc nhưng ông ấy nói là muộn quá rồi, sáng sớm mai sẽ đến. Đêm hôm đó, mình ngồi cùng với Tiểu Lam đang bị kẹt ở cửa, trời sắp sáng thì Tiểu Lam bỗng giãy dụa, mình lo nó bị thương nặng, đang muốn gọi cho đội phòng cháy chữa cháy thì bỗng giẫm phải một vũng nước rất lớn. Ra là Tiểu Lam muốn đi tè.

Nó tè tầm hai mươi, ba mươi giây, ướt hết cả cửa, chắc là nhịn lâu rồi. Sau khi tiểu ở cửa xong thì Tiểu Lam không còn làm loạn nữa, mình gọi nó nó cũng không thêm để ý.

Cũng may là ông thợ mộc tới sớm, mình muốn đục cửa nhỏ rộng ra nhưng ông ấy rất tốt bụng nói:

– Cậu đục to như thế là để mèo đi hay là cho kẻ trộm vào hả?

Hôm qua và hôm nay bị rất nhiều hàng xóm trách cứ, mọi người đều sợ Tiểu Lam. Mình cũng lo nhỡ như Tiểu Lam tấn công người thì phải làm sao, nếu cửa không đục to ra được thì mình quyết tâm nhốt Tiểu Lam trong nhà, mỗi ngày dù sớm hay muộn cũng sẽ cho nó ra ngoài đi dạo một vòng, tạm thời cũng chỉ có cách đó thôi.

57.

Nam thần:

– Xin lỗi Tiểu Lam, từ hôm nay trở đi, mày phải mang cái này mới được ra ngoài.

Tiểu Lam:

– Grào grào!

Vì sao?! Vì sao Tiểu Hạ không phải đeo?!

Nam thần ngồi xồm xuống:

– Tao rất xin lỗi, Tiểu Lam, vì mày là một con mèo hổ, là loài mèo có dã tính lại rất lớn, không giống Tiểu Hạ. Nếu mày không đeo cái này... Tao không có cách nào để tiếp tục nuôi mày nữa.

Tiểu Lam nhìn vào mắt nam thần:

– Grừ...

Nhất định phải như thế mới có thể ở bên cạnh anh sao?

Nam thần:

– Xin lỗi, tao thực sự xin lỗi.

58. Nhật kí của nam thần.

Nghe nói mèo cực kì ghét vòng cổ, nói gì đến ngang bướng như Tiểu Lam, cứ nghĩ là sẽ phải rất khó khăn mới đeo được cho nó, ai ngờ lại dễ dàng hơn tưởng tượng, xem ra chất liệu gỗ đặc thù thật sự hữu dụng. Nhưng nhìn Tiểu Lam ghé vào bên chân mình, hăm mộ nhìn Tiểu Hạ ra ngoài chơi, mình vẫn thấy rất khó chịu. Về sau dù có bận rộn thế nào, nhất định mình cũng sẽ dẫn nó ra ngoài.

59.

Nam thần:

– Đi thôi, chúng ta cùng ra ngoài nào.

Tiểu Lam hưng phấn nhảy dựng lên:

– Grào!

Một người một báo đi ngang qua bãi cỏ.

Tiểu Lam dẫn nam thần đi về phía bãi cỏ, quay đầu cầu xin:

– Grào

Tôi muốn lăn lộn ở bãi cỏ, lâu lắm rồi chưa lăn này!

Nam thần ngồi xổm xuống, lắc đầu:

– Không được, chỗ đó là bãi cỏ để ngắm thôi, tao không vào được.

Tiểu Lam:

– Grào...

Thôi được rồi.

Một người một báo qua hồ phun nước.

Tiểu Lam:

– Grào

Có thể qua chỗ đó không? Tôi muốn xuống nước mát mẻ mát mẻ!

Nam thần:

– Chỉ có thể đến bên hồ uống chút nước thôi, không được nhảy vào.

Chuông điện thoại di động vang lên.

Tiểu Mạch:

– Tô Trạch, giờ này bận gì không, huấn luyện viên bảo mày về đội gấp.

Nam thần cúi đầu nhìn Tiểu Lam đang ngồi dưới đất, mắt long lanh nhìn hồ nước:

– Tao đang chạy cự li dài ở công viên sinh thái Sương Thạch, phải hơn tiếng nữa mới có mặt ở đội được.

Tiểu Mạch:

– Thế à, được rồi, để tao bảo với huấn luyện viên.

Nam thần mặt đỏ tới mang tai:

– Ừ, cảm ơn.

Tiểu Lam ngửa đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng của nam thần, đột nhiên nhảy lên:

– Grào!

Tôi thích nhìn anh như thế này này!

Nam thần ôm lấy con báo vừa nhảy chồm lên người mình, cười cười:

– Đi nào, chúng ta tới chỗ hồ nước đằng kia.

Một giờ sau.

Nam thần ngồi xổm xuống, xoa đầu Tiểu Lam:

– Chúng ta về thôi.

Tiểu Lam:

– Grào.

Ừ.

60.

Sáng sớm và xế chiều mình đều đưa Tiểu Lam ra ngoài nhưng vẫn cảm thấy cuộc sống như thế với nó là quá tàn nhẫn. Xế chiều hôm nay, mình đưa nó tới quảng trường ở một công viên trung tâm, bãi cỏ ở chỗ đó thì du khách có thể đi vào nhưng mình vẫn không thể buông dây dắt ra. Nó chỉ có thể lẩn lẩn ở bên cạnh mình, mình thấy nó lặng lẽ nằm cạnh, nhìn những con Golden và Labrador đang chạy trên sân cỏ, chơi ném đĩa với chủ nhân không chớp mắt, lòng mình khó chịu không nói được thành lời.

Có lẽ Tiểu Lam thực sự nên sinh hoạt ngoài thiên nhiên, mình không nên gượng ép giữ nó bên người.

14. Chương 14

61.

Mạnh An Nho:

– Kính chào quý khách!

Nam tinh anh đồ Tây giày da:

– Xin chào, lần trước tôi có mua một dây dắt mèo ở chỗ anh nhưng mèo không chịu đeo, cũng không dắt được nó đi, sau đó tôi hỏi ý kiến của chuyên gia về thú nuôi thì anh ấy nói rằng không có cái gì là dây dắt đặc chế cho mèo cả, anh ấy nói anh lừa đảo.

Mạnh An Nho giận tím mặt:

– Thưa ngài, đây quả thực... Đây quả thực...

Hai tay anh vỗ trên quầy, trợn to mắt vô tội rướn về phía nam tinh anh đẹp trai:

– Làm sao tôi có thể lừa đảo chứ? Chuyên gia ở đâu nói vậy!

Nam tinh anh cứng cổ nghiêng ra sau:

– Vậy tại sao mèo không chịu đeo, tôi cố gắng đeo lên thì nó sống chết thế nào cũng không chịu ra ngoài?

Leng keng.

Tiếng chuông gió reo lên, nam thần đẩy cửa đi vào.

Nam thần:

– Xin chào, dây dắt tôi mua ở chỗ anh lần trước hiệu quả rất tốt, tôi nhớ anh có nói trong tiệm có chip định vị dùng cho động vật?

Mạnh An Nho hãnh diện:

– Ngài có nghe thấy không?! Dây dắt mèo nhà tôi hoàn toàn không có vấn đề!

Nam tinh anh:

– Nhưng mà...

Mạnh An Nho:

– Không nhưng gì cả! Mèo nhà anh ấy còn to hơn mèo nhà anh, hơn nữa còn là, là cái gì ấy nhỉ?

Nam thần:

– Mèo hổ.

Mạnh An Nho:

– À đúng, anh nghe qua loại mèo này chưa, loại này có thể nói là máy bay chiến đấu trong các loại mèo đấy, nó còn chịu mang mà mèo nhà anh lại không chịu, tôi kiến nghị với anh rằng anh nên về nhà xem thử trên cổ mèo nhà anh có thứ gì kì quái không thì tốt hơn.

Nam tinh anh chán nản:

– Anh...

Mạnh An Nho tươi cười hướng về phía nam thần:

– Nam thần, anh nói là chip đúng không? Chỗ tôi quả thật là có, còn có hiệu quả tốt hơn so với TPS của viện thú ý nữa. Chip thường có thể định vị trong một khu vực đất rộng lớn, ra khỏi rừng thì chưa chắc đã tìm thấy được, chip của tôi thì là vệ tinh toàn cầu đấy, kể cả có rơi vào rãnh Mariana cũng tìm được.

Nam tinh anh:

– Rơi vào rãnh Mariana thì không có khả năng tìm được.

Mạnh An Nho:

– Sao ngài biết rơi vào rãnh Mariana thì không tìm được? Ngài rơi vào rồi à?

Nam tinh anh đỏ mặt:

– Tôi... Tôi không rơi vào thế nhưng tín hiệu không có khả năng truyền xa như vậy được.

Mạnh An Nho:

– Đây là một ý tưởng quảng cáo anh hiểu không? Chẳng lẽ anh ăn bánh quy mà còn hi vọng mở gói sẽ có một đàn Golden chạy ra à?

Nam tinh anh:

– ...

Nam thần:

– Không cần xa như rãnh Mariana, đến Hoài Cảng là được rồi.

Mạnh An Nho trừng mắt lườm nam tinh anh, lỗ mũi thở phì phì rồi chuyển hướng sang nam thần:

– Yên tâm, tôi lấy danh dự của ông nội mình thề, tuyệt đối không có vấn đề gì!

62.

Nam thần:

– Đi thôi, tao dẫn mày tới một chỗ rất tốt.

Tiểu Lam:

– Grào!!!

Không cần dây à?

Nam thần cúi đầu mỉm cười:

– Hôm nay không cần.

Tiểu Lam ngấn người rồi hưng phấn nhảy dựng lên, bám trên người nam thần:

– Grào grào grào!

Tôi thích anh thế này!

Ngoài cửa có một chiếc Hummer màu vàng rất phong cách đang đỗ.

Nam phụ:

– Thế nào? Xe này không sản xuất nữa đâu, đẹp chứ?

Nam thần gật đầu:

– Rất đẹp.

Vừa dứt lời, mèo hoa đã nhảy lên mũi xe.

Nam phụ thấy mèo hoa nhắm ngay vào kính chắn gió, hai chân trước thì khoát lên nóc xe, đuôi dựng lên:

– Nó đang làm gì thế? Tư thế mê người như vậy, soi gương nhìn trứng hồng của nó hả? Đừng nói nhá, người đẹp nhà cậu vốc người gọi cảm lắm... Trời ạ, mày đang làm gì thế?!

Trứng hồng kia rung lên mấy cái, nước tiểu từ chim nhỏ bắn vào kính chắn gió.

Nam phụ tan vỡ, ôm đầu:

– Đây không phải xe của tao!!!

Tiểu Lam đi tiểu xong, kiêu ngạo nhảy lên trần xe ngồi, cúi cổ xuống, nheo mắt:

– Grào

Anh thích thì tôi tặng cho anh đây

Nam thần nhìn Hummer đang nhỏ nước tong tong:

– ...

Nam phụ:

– Dầu mày không bình thường hả? Mày tưởng nước tiểu của mày là dầu mỡ chắc?

Năm phút sau.

Nam thần hỗ trợ lau cái xe đầy nước tiểu:

– Xin lỗi.

Nam phụ:

– Không có gì, tôi là người, không chấp với con mèo phóng uế!

Nam phụ vẫn sợ hãi liếc nhìn con mèo đang lười biếng phơi nắng trên nóc xe:

– Nhưng mà cậu đối xử tốt với người đẹp nhà cậu quá, còn dẫn nó đến công viên sinh thái nữa hả?

Nam thần lau cửa kính xe, đẩy cái đuôi dài đang phe phẩy trước mặt ra:

– Ủ, cảm ơn nhiều vì cậu đã lái xe, nó không lên được tàu điện ngầm và taxi, tôi cũng không có cách nào để dùng ô tô chở nó đi cả.

Nam phụ:

– Chẳng phải nó chơi ở gần nhà cậu cũng rất khoái trá đấy à? Sao cậu không mang Tiểu Hạ cùng đi?

Nam thần lau nắp xe, đẩy cái đuôi phe phẩy trước mũi ra:

– Không cần mang Tiểu Hạ theo.

Nam phụ:

– Nó còn dùng đuôi lắc lư trước mặt cậu nữa thì chúng ta chặt đuôi nó đi!

Nam thần:

– ... Không sao, cứ để nó vậy.

Công viên sinh thái Sương Thạch.

Nam phụ vừa lái xe vừa hỏi:

– Muốn đi đâu?

Nam thần:

– Đến nơi ít người, càng hẻo lánh càng tốt.

Nam thần xuống xe, mở cửa sau:

– Đi nào, chẳng phải là mày muốn lăn trên cỏ lắm sao?

Tiểu Lam hưng phấn xông xuống xe:

– Grào!

Rồi nó dừng lại, quay đầu nhìn nam thần.

Nam thần:

– Tao không đi đâu, cả ngày hôm nay sẽ ở cùng mày, mày chơi xong thì chúng ta lại về.

Tiểu Lam:

– Grào grào

Sớm biết anh yêu tôi như vậy thì tôi đã đối xử tốt với anh một chút rồi!

Mặt trời lặn, một người một báo ngồi xuống dưới tàng cây hồng sam.

Nam thần nhìn thật kĩ mèo hoa chơi đến mệt lử đang nằm bên cạnh:

– Tiểu Lam, ngày mai tao sẽ dẫn mày đi làm một phẫu thuật nhỏ, một thủ thuật nhỏ vô cùng, không phải phẫu thuật cắt trứng đầu, không khác gì tiêm một mũi cả, có thể sẽ nhức một chút. Tao biết mày không thích tiêm, không thích đau nhức nhưng thủ thuật này rất quan trọng với tao, mày cố gắng nhẫn nhịn một chút, được không?

Tiểu Lam xoay người, nằm ngửa trên cỏ, nghiêng đầu nhìn nam thần rồi híp mắt ngáp một cái:

– Gr... ào...

Tôi có thể nhịn cả đời.

15. Chương 15

63. Nhật kí của nam thần.

Quá trình cài chip định vị cực kì thuận lợi, trên đường về nhận được điện thoại của anh Khải thông báo đã giúp mình liên hệ được với khu bảo tồn thiên nhiên. Cực kì biết ơn anh ấy.

Chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn khu bảo tồn thiên nhiên Sơn Bạch, nhân viên quản lí ở nơi đó rất có tâm lại chuyên nghiệp, quan trọng nhất là gần đó không có nông trường, cũng rất ít khi có săn trộm, tuy quy mô khu bảo tồn không lớn nhưng Tiểu Lam tới đó hẳn là tốt nhất.

Buổi tối mất ngủ, nửa đêm mới nhận ra Tiểu Lam đang chống cằm ngủ gục trên đất, thế nhưng nó không kêu, chỉ vùi đầu trong hai chân trước, rầm rì nhin đau.

Tuy luôn tự thuyết phục mình, luôn luôn khiến bản thân tin tưởng rằng Tiểu Lam là một con mèo hổ nhưng sự thật chứng minh Tiểu Lam thực sự là một con báo hoa. Thật ra mình đã nhận ra từ rất lâu rồi, không biết vì sao mình gặp được nó ở Canh Lâm, mình thật sự vừa cảm kích vừa hối hận khi gặp nó. Từ ngày mai trở đi, nó sẽ từ từ học cách hòa nhập với thiên nhiên, có được tự do mà nó hằng khát vọng, tìm về bản tính vốn có nhưng đang bị đè nén, hẳn là mình nên mừng thay cho nó.

Mình mở software thử chip định vị GPS, trên bản đồ mau chóng xuất hiện điểm nhấp nháy kia, nó lảng lảng ở Canh Lâm, khu Thượng Thành, tập thể San Hô, chung cư số 24, ngay trong phòng mình.

Tao sẽ tới Sơn Bạch thăm mày, Tiểu Lam ạ, có thể không có cách nào cùng sinh hoạt với mày nữa nhưng mày phải hiểu rằng tao luôn biết mày đang ở đâu, tao sẽ thấy mày sống thật tốt, chạy trong một phiến rừng trong khu bảo tồn thiên nhiên Sơn Bạch, uống nước bên đầm, nghỉ ngơi trên một thân cây nào đó.

Cho dù bây giờ mày thấy đau nhức, đau tới không nhịn được mà vĩnh viễn lên nhưng từng ngày trôi qua, mày sẽ quên đau, sẽ vui vẻ sống.

Nhưng tao sẽ không quên mày, tao sẽ nhớ rõ mày bắt chim sẻ cho tao, còn vật lông nữa, nhớ mày đánh nhau vì Tiểu Hạ, nhớ mày lái đầy xe Hummer, nhớ mày để tao dắt bằng dây dắt, tao sẽ nhớ mày.

64.

Nam thần:

– Đi thôi, hôm nay dẫn mày tới một nơi rất đặc biệt.

Tiểu Lam dương dương tự đắc nhìn về phía mèo đen:

– Nè, anh ấy chỉ thích chú thôi, còn đối với anh đây thì là tình yêu đích thực đó

Tiểu Hạ buồn bã nhìn Tiểu Lam và nam thần rời đi:

– Meo meo miao...

Cạch. Cửa nhà đóng lại.

Tiểu Lam thò cái đầu vàng vào từ khe cửa:

– Thấy chú buồn thế, anh sẽ mang quà về cho chú nhé

BMWs X5 rời đi.

Tiểu Hạ đau lòng đi ra từ cửa nhỏ:

– Meo meo miao...

Thiếu niên:

– A, lại là mày à, sao thế, nhìn buồn vậy.

Cậu lấy bánh mì từ trong túi xách ra:

– Có muốn ăn không?

Tiểu Hạ:

– Meo meo miao...

Cậu đừng có đến làm phiền tôi, chủ nhân không thương tôi.

Thiếu niên:

– Không thích bánh mì à? Bánh quy thì sao?

Tiểu Hạ:

– Meo meo miao!

Tôi không ăn!

Thiếu niên:

– Tao đi mua cá khô cho mày ăn nhé

Tiểu Hạ:

– Meo meo miao meo meo miao!

Nó nhảy dựng lên, cào vào mặt thiếu niên.

Tôi chỉ ăn cá khô của chủ nhân thôi!

65. Nhật kí của nam thần.

Cuối cùng thì hôm nay cũng tiễn Tiểu Lam đi, mình hi vọng nó không cảm thấy bản thân bị vứt bỏ, vốn dĩ là chơi trốn tìm, nó không tìm thấy mình, như vậy có lẽ trong lòng nó sẽ dễ chịu hơn. Cả chiều nay mình chụp ảnh không ngừng, Tiểu Lam là người mẫu trời sinh, mình chụp không ra nổi một phần vạn cái đẹp của nó. Khi pin camera và di động đều hết thì mặt trời cũng xuống núi, mình thấy Tiểu Lam chạy vào sâu trong rừng, nó càng chơi càng vui, cách mình cũng mỗi lúc một xa, lúc này nhân viên quản lí gọi, mình biết là mình không thể đi theo nó được nữa.

Lúc rời đi, mình nghe thấy Tiểu Lam gọi mình. Nó sẽ chờ mình ở đó bao lâu, mình không thể thôi nghĩ về

điều đó.

Nhân viên quản lí của khu bảo tồn thiên nhiên Sơn Bạch là A Kim đã nhốt Tiểu Lam vào khu có rào chắn, vì phải dạy lại kĩ xảo đi săn và sinh tồn cho nó từ đầu, nó sẽ phải ở đó mấy tháng rồi mới dần được thả về với hoàn cảnh hoang dã. Mình nói với A Kim nếu nó không thấy mình sẽ tuyệt thực, A Kim nói họ đã có kinh nghiệm trong chuyện này rồi, thời gian dài nó sẽ chịu ăn bởi lẽ thiên nhiên sẽ dần dần kêu gọi dã tính của nó quay về. Nếu nó không chịu ăn uống, họ sẽ có biện pháp cưỡng chế ăn. Mình nhận thấy các nhân viên đều thích Tiểu Lam, họ cảm ơn mình đã nuôi Tiểu Lam thật tốt, đây là con báo hoa đẹp nhất mà họ đã từng thấy, họ còn nói đùa rằng nó là minh tinh trong giới báo hoa. Mình biết là họ đang an ủi mình, mình thật sự rất yên tâm.

Tuy rằng lòng mình cũng đau lắm.

66.

Mèo hoang A:

– Hắc Tiểu Hạ, đã lâu không gặp nha

Tiểu Hạ lùi về sau:

– Làm gì?

Mèo hoang B:

– Mày chưa biết ư, anh em báo hoa của mày đã bị đưa đi rồi!

Tiểu Hạ:

– Nói bậy! Chủ nhân rất thương Tiểu Lam, sẽ không bỏ cậu ấy đâu, chủ nhân chỉ đưa Tiểu Lam ra ngoài chơi, Tiểu Lam còn nói sẽ mang quà về nữa!

Mèo hoang C:

– Ha ha ha đó là lời nói dối của loài người thôi con mèo ngu xuẩn ơi! Phỏng chừng lúc nào đó chủ nhân mày cũng sẽ đưa mày đi đấy!

Tiểu Hạ kích động:

– Chủ nhân không biết làm chuyện như thế!

Mèo hoang D:

– Hẳn có làm được hay không cũng không phải chuyện của bọn tao, bọn tao chỉ thông báo với mày một tiếng thôi, từ hôm nay trở đi mày nên cụp đuôi ở trong phòng đi, bằng không thì không có ngày lành cho mày đâu!

Đám mèo hoang nghênh ngang rời đi.

Tiểu Hạ:

– Chủ nhân sẽ không đưa Tiểu Lam đi đâu! Chủ nhân sẽ không đưa Tiểu Lam đi!

67.

Thiếu niên:

– A, mèo Tiểu Hắc, lại là mày đấy à, sao mày lại núp ở góc tường? Không chơi cùng những con mèo khác sao?

Tiểu Hạ:

– Meo meo miao...

Thiếu niên ngồi xổm xuống, thân thiết nói:

– Mày sao thế? Sao ngày nào cũng buồn bã ỉu xìu vậy?

Tiểu Hạ:

– Meo meo miao...

Thím béo đi ngang qua:

– Đây là mèo nhà nam thần mà, nghe nói Tiểu Lam nhà nam thần bị đem đi rồi, thằng nhóc này chắc chắn là nhớ Tiểu Lam đấy.

Thiếu niên nhìn theo bóng lưng cô đơn của mèo Tiểu Hắc.

Sáng hôm sau.

Tiểu Hạ chui ra từ cửa nhỏ, bỗng nó dừng lại. Trên bậc thang có một con báo hoa trông rất sống động.

Thiếu niên trốn sau cây nhìn Tiểu Hắc đi vòng quanh món đồ chơi mấy vòng, cuối cùng nó nằm xuống bên cạnh đồ chơi:

– Mong rằng thế này mày có thể vui vẻ.

16. Chương 16

68. Nhật kí của nam thần.

Huấn luyện.

69. Nhật kí của nam thần.

Nghỉ ngơi.

70. Nhật kí của nam thần.

Huấn luyện.

71.

Chín giờ sáng, nam thần lái xe qua cửa hàng thú cưng.

Mạnh An Nho đang quét rác ra ngoài cửa:

– A, đây chẳng phải là nam thần sao, chào buổi sáng! Chip của tôi tốt...

Nam thần lái xe phóng vọt qua Mạnh An Nho.

Mạnh An Nho vừa kịp giờ tay lên:

– Tốt không?

Chín rưỡi sáng, nam thần lái ô tô đến công viên trung tâm.

Nam thần bấm di động:

– Tôi đến rồi, cậu ở đâu?

Nam phụ:

– A, tôi thấy cậu rồi, tôi ở ngay tiệm cafe bên tay trái ấy, tôi gọi hai ly, cậu qua đây đi, người đẹp trai mặc sơmi hồng phần chính là tôi đấy! Cậu ngẩng đầu lên là thấy.

Nam thần:

– Được.

Rồi anh cúp điện thoại, lái ô tô về bên phải.

Nam phụ:

– ...

Một giờ chiều, nam thần đỗ xe trước cửa trụ sở huấn luyện, khóa xe lại, lưng đeo túi cung đứng chờ trước cửa lớn.

Một tiếng sau.

Nam thần bấm di động:

– Tiểu Mạch, cậu chưa tới trụ sở hả, sao hôm nay ai cũng đến muộn thế?

Tiểu Mạch:

– ... Hôm nay nghỉ mà.

Hôm nay nghỉ.

73.

Trời mưa to, mèo đen nhảy lên bệ cửa sổ, tha báo hoa đồ chơi bên cửa sổ xuống, giấu nó phía sau TV, nơi không bị mưa hắt vào được.

74. Nhặt kí trong lòng mèo đen.

Meo meo meo meo meo miao...

Trời mưa, Tiểu Lam có chỗ trú mưa không?

75.

Sơn trang Lam Sơn, trong vườn của một biệt thự nào đó.

Thanh niên áo đen lưng đeo thứ gì đó đi vào vườn:

– Ngài đang làm gì thế?

Nam tinh anh mặc âu phục chặt vật lồi một con mèo đeo dây dắt ra:

– Không thấy à, tôi đang dắt mèo.

Nhân:

– Mèo không dắt được.

Lam Thượng Võ lau mồ hôi trên trán:

– Không, trước đây tôi cũng cho là như vậy, nhưng sau đó chính mắt tôi trông thấy có người dắt mèo, còn là một con mèo to nữa.

Nhân mỉm cười, lắc đầu:

– Tuyệt đối không có khả năng.

Lam Thượng Võ vỗ vỗ vai thanh niên áo đen:

– Nhẫn, tôi phải thừa nhận trí thông minh và kiến thức của cậu là siêu đẳng trong Sí tinh cầu, nhưng cậu phải tin rằng ở tinh cầu xa lạ này có nhiều chuyện mà chúng ta chưa biết.

Rồi hắn cười, liếc mắt nhìn dây dắt có mùi cá trong tay:

– Người bán dây dắt cho tôi đã dạy tôi đạo lí này.

Nhẫn:

– ...

Lam Thượng Võ:

– Được rồi, sao cậu đến muộn thế? Việc điều tra có tiến triển gì không?

Nhẫn:

– Chưa biết vị trí Lâu Chiến đáp xuống nhưng tôi tin tưởng hắn ở ngay tại Canh Lâm, bởi vì...

Lam Thượng Võ:

– Hừm, quá trình suy diễn phức tạp thì bỏ qua đi, dù sao tôi cũng không hiểu. Nhưng chúng ta cần phải nhanh chóng tìm ra Lâu Chiến, nếu hắn khởi động cỗ máy đó, hậu quả là không thể tưởng tượng đâu.

Nhẫn:

– Tôi sẽ làm.

Lam Thượng Võ:

– Cậu còn chưa nói vì sao cậu đến muộn.

Nhẫn:

– Mấy năm trước, khi tôi đến đây, để tiện cho việc khảo sát hằng ngày, tôi đã mua một cái ô tô.

Lam Thượng Võ:

—?

Nhân:

— Tôi đi thử xem nó có tốt không.

Lam Thượng Võ:

— ...

76. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Tiểu Lam đã tới khu bảo hộ hai tháng, thời gian nó tuyệt thực cũng đã qua nửa tháng, tuy là thời gian nó tuyệt thực khiến chúng tôi khổ sở một phen nhưng nó cũng là con vật khôi phục về với thiên nhiên hoang dã nhanh nhất trong số những động vật chúng tôi từng nuôi, là con báo hoa hồng hòa nhập với hoàn cảnh nhanh nhất, thấy dáng vẻ của nó bây giờ, chúng tôi đều cực kì yên tâm.

77. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Bên ngoài, trời mưa xối xả. Sấm chớp rền vang thế này chưa từng có trước đây, laptop Hán Mỗ đặt ở cửa sổ cũng bị sét đánh hỏng, mình nghĩ hôm qua có thể gọi là mưa bão được, chẳng biết đám động vật trong khu bảo hộ thế nào rồi?

78. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Sáng sớm nay, Bối Khắc phát hiện chip định vị của Tiểu Lam đứng yên. Tiểu Lam là một con báo rất hoạt bát, phạm vi hoạt động của nó luôn rộng, đây là một tình huống hiếm thấy. Nghĩ tới mưa bão sấm chớp tối qua, chúng tôi rất lo lắng, lập tức lái xe tới chỗ phát ra tín hiệu, kì lạ là không tìm thấy Tiểu Lam, còn chip định vị thì rơi trong bụi cỏ. Trên chip không có máu, rất sạch sẽ, chúng tôi đều cảm thấy khó hiểu không biết đây là tình huống gì nữa, chỉ mong rằng không phải săn trộm, mà trong khu bảo tồn đã rất lâu không có săn trộm rồi. Khi mọi người đang lo lắng đến phát sầu thì Hán Mỗ đang ở lùm cây đằng xa cất tiếng gọi mọi người qua đó.

Đây là chuyện quái dị nhất mà tôi từng trải qua trong khu bảo tồn thiên nhiên Sơn Bạch. Chúng tôi phát hiện ra một cậu trai trẻ tuổi, trên thân không một mảnh vải đang ngất xỉu trong bụi cây rậm rạp!

17. Chương 17

79. Nhật kí của nhân viên quần lí.

Từ ngày phát hiện ra Tiểu Lam tới nay đã qua một tuần. Bởi vì tìm thấy cậu ấy ở chỗ Tiểu Lam mất tích nên bây giờ chúng tôi cũng gọi cậu ấy là Tiểu Lam luôn. Trông Tiểu Lam không quá hai mươi, có một mái tóc xoăn rất đẹp màu mật ong và một đôi mắt lam đẹp như đá quý. Chẳng biết cậu ấy có đúng là con lai hay không, nhưng ngoại trừ màu tóc và màu mắt ra thì nhìn ngoại hình cậu ấy đúng là tiêu chuẩn của người phương đông.

Tiểu Lam rất xa lạ với thế giới loài người, ngay cả quần áo cũng không mặc, đưa quần áo thì cậu ấy sẽ ôm vào ngực rồi lăn qua lăn lại. Áo phong của Baker, áo khoác của Beckham, tất cả đều tử trận, tôi chỉ đành cống hiến quần áo của mình, lấy một cái sơ mi carô màu hồng nhạt chưa bao giờ mặc ra. Cuối cùng thì lần này Tiểu Lam cũng không hành hạ quần áo tới chết nữa, cậu quỳ gối trong đồng hồ độn trên mặt đất, quay đầu nhìn tôi (có lẽ là nhìn áo sơ mi trên tay tôi thì đúng hơn). Cậu yên tĩnh lại nhưng đôi mắt lại như phát sáng, tôi nhìn mà cảm thấy tai nóng bừng. Tôi còn chưa kịp đưa áo cho cậu ấy thì cậu ấy đã rất kích động mà chui vào lòng tôi, ồm, thật ra là chui vào cái áo sơ mi trên tay tôi. Beckham biết cái sơ mi này là gia sản quý giá nhất của tôi nên gào to:

– Đừng chui! Áo sơ mi không mặc như thế! Ôi ông trời của tôi ơi!

Cuối cùng thì Tiểu Lam đã dùng phương thức có một không hai của chính mình để mặc được cái áo. Chúng tôi tìm quần cho cậu ấy nhưng cậu ấy không muốn mặc, cứ mặc mỗi một cái áo sơ mi rồi để mông trần đi khắp khu bảo tồn, đúng là khiến người khác xấu hổ. Hình như Tiểu Lam không thích mặc quần lót, cậu ấy đã cắn hỏng không ít rồi. Thấy một cậu trai đẹp thế này lại cho quần lót vào miệng cắn ngon lành, mặt mọi người đều đỏ như mông khi.

Trước đây ở nước ngoài, tôi cũng có biết vài chuyện về người được sói nuôi dưỡng, thế nhưng chuyện như thế có rất ít khả năng phát sinh ở khu bảo tồn Sơn Bạch. Không ai biết Tiểu Lam tới đây bằng cách nào, cậu ấy cũng không biết nói, nhưng Tiểu Lam đẹp tới có chút kì quặc, hành vi đơn thuần như động vật. Cũng vì hai nguyên nhân ấy mà mọi người đều đặc biệt chăm sóc cậu, sáng sớm còn chưa đánh răng đã nghĩ có phải Tiểu Lam đã đói rồi không, Tiểu Lam vừa bắt đầu ăn là mọi người đều ở xung quanh nhìn cậu, trên mặt ai cũng nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng mà mỗi lần tôi nhìn thấy cậu thanh niên đẹp trai mặc sơ mi carô màu hồng, để mông trần cùng chúng tôi ngồi xổm trong góc nhà ăn rồi sau đó lại để mông trần, lắc lắc chim rờ đi, tôi cảm thấy áp lực rất lớn, mọi người không cảm thấy vậy sao?

80. Nhật kí của nhân viên quần lí.

Lại một tuần nữa trôi qua, Tiểu Lam vẫn không quen với việc bước đi bằng hai chân nhưng cảm ơn trời đất, cậu ấy đã học được ngồi xổm trên ghế để ăn sáng rồi, chẳng qua là hai tay vẫn như móng vuốt đặt bên cạnh bàn, cúi đầu liếm bát như một con sói vậy. Sáng sớm hôm nay, Beckham phấn khởi nên bỗng muốn chỉnh sửa cho Tiểu Lam, lúc ăn cơm, cậu ta mới nắm hai tay đang đặt bên bàn của Tiểu Lam để dạy Tiểu Lam đỡ bát, kết quả Tiểu Lam gào một tiếng, ngẩng đầu lên, há miệng định cắn. Beckham rút tay về, nhìn chằm chằm biểu tình hung dữ của Tiểu Lam. Tôi thấy Beckham thoáng cái liền có ám ảnh tâm lí, rơi lệ,

ôm Baker đang ở bên cạnh.

Baker vuốt ve lưng cậu ta rồi dùng tiếng Trung an ủi:

– Việc này từ từ sửa dần, tất cả we cùng tìm cách.

Lúc này, Tiểu Lam thỏa mãn liếm mạnh bát một cái, cái bát to xoay tròn trên bàn như múa ballet, cuối cùng “cách cách” rơi trên đất.

81. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Trời rét, để cho Tiểu Lam mặc quần.

82. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Xem ra thì cuối cùng Tiểu Lam cũng chịu mặc quần, vậy nên dù bây giờ cậu ấy vẫn bò lăn trên đất nhưng tầm nhìn của chúng tôi đều thoáng đảng hơn nhiều.

Xế chiều hôm nay có một trận mưa ở núi Nam Kinh, mọi người ngồi dưới mái hiên, chơi bài chán chết được. Lúc này, bỗng nhiên Baker hét lên, ngón tay chỉ lên đỉnh đầu. Chúng tôi nhìn theo, tất cả đều sợ tới ngay người. Tiểu Lam mặc sơ mi hồng và quần jeans xanh đậm bỗng đứng trên nóc nhà, chậm rãi đi tới từ mái nhà chật hẹp, không dùng tứ chi mà dùng hai chân!

Hallelujah! (1)

Tôi nhìn Tiểu Lam chậm rãi sải từng bước chân mèo trên nóc nhà trong cơn mưa to, cậu ấy không đi giày, đôi chân trần với làn da trắng ngà dán trên nóc nhà màu râm nắng, ngón chân ưu mỹ cong lên, khiến cho những nơi cậu đặt chân lên cũng trở nên tinh tế hẳn lên. Hình ảnh kia khiến tất cả mọi người kích động đến mức ôm đầu, nước mắt vòng quanh. Tôi dám cá là bất kì một sinh vật hai chân nào trong chúng tôi cũng không thể sải bước tự tin và bình ổn bằng được một nửa cậu ấy.

Bước đi của Tiểu Lam không chỉ tràn ngập tự tin mà còn có sự mềm mại không gì sánh được của họ nhà mèo. Hán Mỗ nghĩ mỗi bước đều rất quen thuộc, sau đó mới nhớ ra đây là mô phỏng theo bước đi của An Gia Vương trong quảng cáo trên TV. Cậu mô phỏng cực kì sinh động, ngay cả một cái nhăn mày, một nụ cười cũng đúng chỗ cực kì.

Tiểu Lam đi qua đi lại trên nóc nhà, đứng trên rìa nóc nhà, giơ một tay lên. Trong quảng cáo, An Gia Vương là một người mẫu, động tác mời khiêu vũ kia qua diễn xuất của An Gia Vương không chỉ ưu nhã mà còn cực kì động lòng người. Động tác của Tiểu Lam cũng giống hệt, chẳng qua lúc này, thay cho bàn tay của nữ người mẫu rơi vào tay cậu là những giọt mưa trắng bạc. Những giọt mưa tí tách rơi xuống, tôi nhìn thấy Tiểu Lam nhẹ nhàng như đang dặt tay một cô gái mà gập ngón tay lại, dịu dàng nắm lấy chúng.

Tôi đã trải qua nhiều giờ phút khó quên trong khu bảo tồn Sơn Bạch này, mà lúc này đây, chính là một trong những khoảnh khắc kì diệu nhất.

Cuối cùng, Tiểu Lam thả tay xuống, thỏa mãn lắc lắc mái tóc ngắn. Những bọt nước xõa tung lên từ mái tóc ướt ươm rục rỡ, cậu kéo kéo đám tóc xoắn bướng bỉnh của mình, kéo ra những lọn tóc sáng vì nước mưa màu trắng bạc. Giây phút ấy, Tiểu Lam cười cực kì kiêu ngạo, cũng cực kì vui vẻ.

(1): tiếng Do Thái, nghĩa là “Ca ngợi Chúa trời”

18. Chương 18

83.

Thế giới bên ngoài:

Gấu trắng:

– Grừ! Grừ! Grừ!

Tiểu Lam:

– Grào! Grào grào!

Beckham:

– Muốn biết chúng nó đang nói gì quá.

Baker:

– Tôi đoán là tự giới thiệu các kiểu.

Gấu trắng:

– Grừ! Grừ! Grừ!

A Kim:

– Âm điệu của ba tiếng này hoàn toàn tương đồng, tôi đoán là đang nhắc lại tên mình.

Beckham:

– “Tôi là gấu trắng, gấu trắng, gấu trắng” ấy à?

Tiểu Lam:

– Grào! Grào grào grào grào!

Tiểu Lam quỳ trên mặt đất, kiêu ngạo nghểnh cổ.

Gấu trắng sán tới, ngửi hết lần này tới lần khác.

A Kim:

– Để đối phương ngửi mùi của mình, đây là một cách lấy lòng.

Gấu trắng:

– Grừ! Grừ! Grừ!

Beckham:

– Vì sao lại giống ba tiếng vừa nãy?

A Kim:

– ...

Tiểu Lam đổ mặt tới mang tai, giơ tay lên ngửi:

– Grào grào! Grào grào! Grào grào!

Gấu trắng:

– Grừ! Grừ! Grừ!

Tiểu Lam:

– ...

Beckham:

– OMG! Sao lại đánh nhau?!

Trong thế giới ấy:

Gấu trắng:

– Biển! Đây là địa bàn của tao, tao không chào đón mày!

Tiểu Lam:

– Mặc xác mày có hoan nghênh tao không, nhưng đồ ăn của mày phải chia cho tao một nửa!

Gấu trắng:

– Tại sao tại sao tại sao?

Tiểu Lam:

– Tất nhiên là vì tao mạnh hơn mày, mày nghĩ một cái là biết

Tiểu Lam quỳ trên mặt đất, kiêu ngạo nghển cổ.

Gấu trắng sán lại nghĩ một hồi, hất xì:

– Con báo thôi! Mày khó nghĩ chết đi được! Khó nghĩ chết đi được! Khó nghĩ chết đi được!

Tiểu Lam thở hổn hển, giơ tay lên ngực:

– Đâu có khó ngủ?!! Mày mới khó ngủ chết đi được! Với lại một câu chỉ cần nói một lần thôi!

Gấu trắng:

– Tao không tao không tao không!

Tiểu Lam:

– ...

Beckham:

– OMG! Sao lại đánh nhau?!

84. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Khu bảo hộ có một con báo hoa cái bị mất tích, nó là con báo tới từ Công viên nhiệt đới Sương Thạch, lúc thả ra có vòng cổ gắn thiết bị truyền tin để tìm nhưng chẳng biết là vòng đã rơi hay bị trục trặc gì. Trong khu bảo hộ Sơn Bạch, trừ Tiểu Lam ra thì còn có một con báo đực, bây giờ là thời kì động dục của báo đực, khá nguy hiểm, phải mau chóng tìm ra báo cái mới được. Hai ngày nay chúng tôi đều thay phiên nhau đi tìm nhưng phạm vi tìm kiếm vẫn chưa đủ lớn.

Mai hoặc ngày kia thì Baker và Beckham sẽ đi tìm thêm lần nữa, nếu vẫn không tìm được, có khả năng sẽ điều động toàn bộ nhân viên. Lúc tìm báo cái chắc sẽ mang Tiểu Lam theo (nếu để mình cậu ấy ở lại thì chẳng biết cậu ấy sẽ làm loạn căn cứ thành cái gì nữa), nhưng mà trước hết cậu ấy phải đi giày, mấy hôm nay Tiểu Lam vẫn cứ chạy chân trần khắp nơi.

85. Nhật kí tâm hồn của gấu trắng.

Grừ grừ! Hôm nay, lúc con báo thôi đi tiểu, mình đã cắn chân nó thật mạnh! Ai bảo nó không đi tấ!

86. Nhật kí tâm hồn của gấu trắng.

Grừ grừ! Hôm nay, lúc con báo thôi ăn cơm, mình đã cắn chân nó thật mạnh! Ai bảo nó không đi giày!

87. Nhật kí tâm hồn của gấu trắng.

Grừm grừm! Răng tôi!

88. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Ngày mai sẽ mở rộng phạm vi truy tìm, nhiệm vụ quan trọng hôm nay là cho Tiểu Lam đi giày.

Lúc đi giày thì mình cho Tiểu Lam ngồi trên một cái ghế, Baker và Beckham mỗi người xách một chiếc giày, ngồi xổm trước ghế, cẩn thận đi giày cho Tiểu Lam. Sau khi dây giày đã buộc chắc, Tiểu Lam thỉnh thoảng giơ chân lên, chúng tôi đều đoán là cậu ấy muốn tung giày ra. Chẳng ngờ cái chân kia lại bỗng rớt giữa không trung một lúc, cuối cùng do dự vất lên chân còn lại. Tiểu Lam nhìn chúng tôi như hỏi ý kiến.

Beckham cực kì kích động:

– Cậu ấy có thể vất chéo chân! Đây là học tôi mà!

Tất nhiên không phải, đây là công lao của Baker khi hay cho Tiểu Lam xem quảng cáo của An Gia Vương, nhưng chúng tôi không đành lòng đả kích Beckham.

Beckham cũng phát hiện ra Tiểu Lam học không giống lắm nên tiến tới sửa cho đúng:

– Không đứng không đúng, không phải vất chân như thế, cứ đặt chân luôn lên đầu gối sau đó rung chân mới chuẩn.

Tôi với Baker nhìn Hán Mỗ phá hoại kiểu vất chân ưu nhã cao quý mà Tiểu Lam vất vả lắm mới học được thành tạo hình của mấy gã đàn ông thô lỗ thì đều không thể chịu nổi.

Baker đánh Beckham tới bờ, tôi nhắc cái chân Tiểu Lam đang đặt trên đùi trông rất ngu ngốc xuống, mong là cậu ấy không nhớ động tác mà Beckham dạy. Lúc này, Tiểu Lam bỗng cúi xuống, Baker với Beckham sợ đến ngã ngồi, Tiểu Lam chen mặt vào giữa hai người, chúng tôi đều sợ hãi.

Nhưng không phát sinh ra thảm án gì cả, Tiểu Lam chỉ dùng mặt cọ cọ vào mặt Baker và Beckham thôi, cậu nhướn mi tò mò nhìn phản ứng của họ. Ánh mắt cậu rất vui vẻ, tôi nghĩ đây là cách cảm ơn của cậu.

Cọ xong, Tiểu Lam đặt hai chân xuống, ngồi trên ghế duỗi lưng rồi đứng dậy, vui sướng đi ra cửa.

Baker tới bên cạnh tôi, cảm thán:

– Tôi thấy càng ngày Tiểu Lam càng giống loài người rồi.

Vốn tôi cũng sẽ thấy thế nếu như lúc ra cửa không bị chiếc giày kia rơi vào người.

Tiểu Lam đành nhảy từ trên cây xuống, ngồi ở cửa buộc dây giày. Nhìn cậu nghiêm túc túm túm dây rồi thất thất, chúng tôi cũng không dám tới quấy rầy.

Leo cửa sổ mệt quá.

89. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Lúc chàng vạng, chúng tôi phát hiện dấu chân báo, cuối cùng tìm thấy báo cái đang trốn trên một cái cây. Lo lắng của chúng tôi quả không sai, con báo đực kia đang quanh co dưới tàng cây mà báo cái trốn, rít gào. Sau khi bàn bạc, mọi người quyết định bắn gây tê báo đực nhưng khi Beckham vừa giơ súng lên ngắm thì Tiểu Lam lại kêu lên rồi lao từ trên xe xuống. Không bắn trúng được báo đực, con báo bị chọc giận lao về phía chúng tôi, Beckham bị nó đẩy nhào xuống đất.

Khi tình huống vô cùng khẩn cấp thì Tiểu Lam chắn trước mặt Beckham, không thể tưởng tượng được chuyện gì xảy ra: Báo đực nhìn Tiểu Lam cao lớn ở trước mặt, thấp giọng gầm gừ vài tiếng rồi từ từ co người, trong nháy mắt đã quay đầu, chạy về phía rừng cây.

Chúng tôi cũng chẳng biết có chuyện gì xảy ra. Tiểu Lam đi tới cái cây báo cái đang trốn, mũi sát vào thân cây, ngửi một lúc. Sau đó Tiểu Lam đứng dậy, không e dè kéo quần xuống. Được rồi, nếu mà biết ngại thì chẳng phải Tiểu Lam... Chúng tôi vô cùng, nhìn Tiểu Lam ưỡn ngực, dương dương tự đắc đi tiểu vào gốc cây, báo cái thì gầm gừ vài tiếng từ trên cây xuống. Đó là tiếng thuần phục, tôi nghĩ hình như con báo kia bị Tiểu Lam hấp dẫn rồi?

90. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Hôm nay xảy ra một chuyện kì quái.

Chúng tôi nhận được điện thoại của nam thần, hình như cậu ấy vừa trở về từ một đợt tập huấn kín. Tôi chẳng biết phải nói cho cậu ấy tin tức Tiểu Lam (con báo ấy) mất tích thế nào. Lúc này, Tiểu Lam bỗng xông tới, cướp điện thoại trên tay tôi, biểu tình kích động, há miệng cũng chỉ kêu lên được vài đơn âm. Ở đầu dây bên kia, hình như nam thần hơi sững sốt, hỏi tôi đó là ai. Tôi thấy Tiểu Lam ôm ống nghe bằng hai tay, đôi mắt khẩn cầu nhìn tôi, ánh mắt ấy khiến người ta lo lắng cực kì nhưng chẳng ai biết nó có ý nghĩa gì cả.

Chúng tôi đều bất lực, chỉ có thể trợn mắt nhìn Tiểu Lam cầm điện thoại đã bị dập máy, đang kêu tí tí ở trong lòng, không chịu buông ra.

Beckham là Hán Mỗ nhé, anh là người nước ngoài đó.

Cuối cùng cũng kịp một chương trong hôm nay rồi, há há,

19. Chương 19

91. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Tiểu Lam bắt đầu học nói chuyện, chúng tôi nói gì thì cậu ấy bắt chước lại theo cái ấy, năng lực học tập của cậu ấy quá mạnh mẽ khiến người ta khó lòng mà phòng bị, chỉ cần ba ngày đã học được rằng chào buổi sáng là “SHIT!” và chúc ngủ ngon là “FUCK!”.

Mỗi sáng sớm, gấu trắng sẽ điên cuồng cào cửa phòng Beckham làm cậu ta mắng “Shit!” ầm lên, mỗi ngày trước khi đi ngủ đều không quên gửi đến cửa phòng Beckham một đồng thứ làm cậu ra giẫm phải rồi thốt lên một tiếng yêu thương “Fuck!”.

Nhưng bất kể thế nào, Beckham cũng sẽ bị Baker cho ăn đòn.

92. Cảnh 1.

A Kim:

– Tiểu Lam? Muộn thế này rồi còn đi đâu?

Tiểu Lam chỉ tay ra nhà vệ sinh:

– Thoải mái thoải mái!

A Kim hắc tuyến:

– Như thế không gọi là “Thoải mái thoải mái”, chỉ có Beckham mới nói thế, mọi người đều nói là đi vệ sinh, cậu phải nói là đi vệ sinh.

Tiểu Lam giơ dấu OK:

– OK, đi vệ sinh.

A Kim thấy Tiểu Lam đi về hướng nhà vệ sinh, gặp được Beckham mới tặc xong đang vừa đi vừa hát.

Beckham:

– Ái chà, Tiểu Lam, đi đâu thế?

Tiểu Lam:

– Đi vệ sinh

Beckham:

– A ha? Cậu nói đi vệ sinh hả? Bỗng nhiên cậu nói nghiêm túc vậy, tôi nghe không hiểu nổi!

Tiểu Lam cười, vỗ vai Beckham:

– Là thoải mái thoải mái

A Kim đi vào trong nhà, tâm tình phức tạp.

Cảnh 2:

Tiểu Lam cầm một cái quần lót:

– Cái này, nho nhỏ.

Beckham nhìn về phía Baker và A Kim:

– Có ý gì?

Tiểu Lam chỉ xuống phía dưới thắt lưng:

– Cái này, thật to.

Beckham:

– Haha, còn nhỏ mà đã thật to, quả là đã kích chết người khác!

Tiểu Lam:

– Đả kích chết người là gì?

Beckham:

– Là... đáng yêu!

Tiểu Lam:

– Đáng yêu là gì?

Beckham:

– Đáng yêu là... là khiến cho người ta rất thích ấy.

A Kim:

– Cậu nói quần lót quá nhỏ, còn cái trên người quá lớn hả? Không cần nói hai lần, một chữ “quá” là được.

Tiểu Lam:

– Ok. Quần lót, quá nhỏ. Hai cục thịt, quá lớn quá lớn

A Kim:

– ...

Baker:

– ...

Beckham:

– ...

Baker đề Beckham xuống đất, điên cuồng đánh.

Tiểu Lam ở một bên, bắt đầu khoái trá quay quay quần lót, chớp mắt:

– Thật đáng yêu

93. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Dựa vào việc phối hợp tay và dạy bảo lừa gạt, Tiểu Lam đã có thể đối thoại đơn giản hàng ngày nhưng tôi phát hiện gần đây cậu ấy ít nói hơn hẳn.

Con báo cái Tiểu Phi được Tiểu Lam cứu thường xuyên quanh quần chỗ khu vực lưới sắt. Có một sáng sớm, trời mưa, tôi dậy nhìn qua cửa sổ thì thấy Tiểu Lam khoác áo lông dài màu xanh ngọc của Beckham, đi chân trần, đứng ngoài lưới sắt gọi Tiểu Phi tới. Cậu ấy mở cửa sắt cho Tiểu Phi, báo cái đi tới, dùng hai chân ôm lấy hông của Tiểu Lam, đầu cọ nhẹ vào ngực cậu, có vẻ bình tĩnh và thỏa mãn. Tiểu Lam cúi người như là đang thăm thì với báo cái điều gì, mái tóc xoăn màu mật ong xõa xuống, che ở gò má nên tôi không thể nào đoán được. Chỉ thấy báo cái run run tai, cứ như họ đang nói bí mật của động vật vậy. Sau đó Tiểu Lam thả báo cái ra, Tiểu Phi lưu luyến xoay người rồi đi mất.

Cho tới khi Tiểu Phi đã vào rừng, Tiểu Lam vẫn nhìn theo nó.

94.

Đêm khuya, A Kim ngồi làm việc trước máy vi tính, bỗng có người gõ kính cửa sổ từ bên ngoài. Tiểu Lam ở ngoài cửa sổ nói chuyện với anh.

A Kim mở cửa sổ ra, buồn bực:

– Tiểu Lam? Muộn thế này còn chưa ngủ à?

Tiểu Lam:

– A Kim, tôi muốn đi phóng khoáng phóng khoáng.

A Kim:

–?? Cậu muốn vào rừng chơi à? Ngày mai đi.

Tiểu Lam xua tay:

– Không chơi, là phóng khoáng.

A Kim chẳng hiểu gì:

– Sao lại là phóng khoáng?

Tiểu Lam:

– Muốn đi gặp darling, sau đó ở cùng nhau, cùng nhau ăn cơm, ngủ chung, cùng nhau đi vệ sinh, everyday shit, everyday ***, everyday, everyday cùng nhau.

A Kim than thở, cúi đầu, hai tay đặt lên vai Tiểu Lam:

– Tiểu Lam à, đồng ý với tôi về sau mặc xác Beckham đi có được không?

Tiểu Lam:

– Tại sao?

A Kim:

– Người bình thường không nói như cậu ta, cậu học theo cậu ta, càng học càng hỏng bét rồi.

Tiểu Lam nâng mặt A Kim lên, cười cứng chiều:

– OK

A Kim đỏ mặt nhìn Tiểu Lam rời đi.

95. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Tiểu Lam mất tích.

96. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Chúng tôi chấp nối một ít đầu mối. Khi đi, Tiểu Lam cầm áo phông trắng và sơ mi caro màu xanh lam của tôi, mặc quần jeans của Baker và đi giày sneaker của Beckham. Baker theo những chi tiết này để vẽ ra thông

báo tìm người: Một mỹ nam mét tám, mặc áo phông trắng và sơ mi caro xanh, quần jeans và đi giày cổ ngắn màu đen, tóc xoăn màu mật ong. Bởi lẽ bức tranh không thể nhìn ra tướng mạo Tiểu Lam nên chúng tôi chỉ đành viết hai chữ “rất đẹp” vào vị trí đáng ra là ngũ quan. Dưới thông báo tìm người còn có một dòng ghi chú: “P.S: Đi kiểu catwalk, nếu như nghe thấy cậu ấy nói “Shit” và “Fuck” với bạn thì xin đừng trách cậu ấy, cậu ấy cho rằng đó là “Chào buổi sáng” và “Ngủ ngon”.

Chúng tôi không dám chắc thông báo tìm người này có được bao nhiêu tác dụng nữa.

97.

Beckham hấp tấp xông vào:

– Mọi người xem đây là cái gì? Hình như là Tiểu Lam viết!

Trên tờ giấy ghi một loạt tên với kiểu chữ cong cong vẹo vẹo, phía dưới viết một câu rất to:

KISS YOUR ASS!

Baker:

– Đây là gửi cho chúng ta đấy hả?

A Kim:

– Hình như bên trên viết tên chúng ta.

Đám người tan nát cõi lòng.

98. Nhật kí của nhân viên quản lí.

Sau này chúng tôi tìm hiểu được là bởi vì tên Beckham ngu ngốc về mấy tính kia mỗi lần nhờ chúng tôi giúp gì đó xong đều sẽ mặt mày hớn hở nói một câu “Kiss your ass”. Vậy nên hiển nhiên Tiểu Lam cho rằng câu này là cảm ơn.

Baker chảy nước mắt, lại đập cho Beckham một trận.

99.

Đêm trước hôm đó.

Gấu trắng nửa đêm tỉnh dậy, bực mình càu nhàu:

– Báo thối, mày đến làm gì?

Tiểu Lam đeo balo đen, ngồi xuống trước cái ổ chó của nó:

– Nói cho mày một tin tốt, tao phải đi rồi.

Cậu liếc mắt nhìn rừng cây của khu bảo tồn:

– Sau này ở đây vẫn là địa bàn của mày, bọn họ vẫn là người của mày.

Gấu trắng:

– Đây vốn là địa bàn của tao, họ vốn là người của tao!

Tiểu Lam:

– Hội A Kim vẫn tìm ổ của con kên kên kia, tao đã tìm được giúp họ rồi, mày dẫn họ tới núi nhỏ phía sau lãnh địa của Tiểu Phỉ ấy, tao đã để lại dấu mồi rồi, cứ theo dấu mồi là tới chỗ con kên kên kia. Tiểu Phỉ sẽ không tấn công đâu.

Gấu trắng:

– Chẳng phải là nước đá à, dấu mồi quái gì, nói hoành tráng thế.

Tiểu Lam đỏ mặt:

– Có những thứ hiểu trong lòng là được, không cần nói ra!

Gấu trắng:

– Mày muốn đi đâu?

Tiểu Lam:

– Tao muốn đi tìm nam thần.

Gấu trắng:

– Nam thần là ai?

Tiểu Lam:

– Là một người tao không hiểu.

Gấu trắng:

– Mà không hiểu sao còn tìm?

Tiểu Lam:

– Tìm được anh ấy là sẽ hiểu, tìm không được thì cũng sẽ không còn mãi mãi u mê nữa.

Gấu trắng:

– Không hiểu thì cứ u mê đi, làm con báo thối của mày là được rồi.

Tiểu Lam dùng ngôn ngữ nhân loại:

– Nhưng không tìm được anh ấy, tìm sẽ rất rất rất rất rất... không đáng yêu.

100.

Trên xe bus, một thanh niên đầu tóc quái dị cầm điện thoại vừa nghe nhạc vừa hát.

Tài xế:

– Cậu kia ơi, phiền cậu nhỏ giọng thôi được không?

Thanh niên tiếp tục rung đùi, đắc ý cao giọng.

Bác gái ngồi sau thanh niên đầu tóc quái dị vỗ vỗ vai cậu ta:

– Này cháu, tiếng cháu lớn quá!

Đầu tóc quái dị lườm bác gái, bỗng nhiên bật hẳn chế độ loa lên. Tiếng nhạc rock ầm ĩ làm mọi người xung quanh nhúm mày.

Xe tới trạm dừng.

Một thanh niên rất đẹp trai, tóc màu mật ong, mặc phong trắng và sơ mi caro xanh lam bước lên. Những cô gái trên xe đều không kìm được mà liếc trộm.

Tài xế thấy cậu trai tiện tay móc ra một tờ tiền màu hồng giá trị lớn cho vào khe đút tiền:

– Ôi ôi, không cần nhiều thế, chỉ cần một tệ thôi!

Rồi ông chỉ vào mức giá dán bên dưới khe đút tiền.

Bác gái hòa ái vậy:

– Cậu thanh niên, tới đây bác đổi tiền lẻ cho!

Cô gái A đứng dậy:

– Nếu không ngại thì mình trả giúp cậu.

Tài xế:

– Cậu là người ngoại quốc à? Tiền của cậu quá lớn, quá lớn!

Bỗng cậu đẹp trai giơ một dấu OK, xé luôn một mẫu từ tờ tiền 100 tệ, rất hoành tráng nhét vào khe tiền, như chẳng có việc gì mà đi vào trong xe.

Tài xế:

– ...

Đầu tóc quái dị vẫn dương dương tự đắc mở chế độ phóng độc với lỗ tai các hành khách xung quanh, cả xe đành bất đắc dĩ chịu đựng tạp âm.

Mười giây sau, trong xe phát ra một tiếng “Bộp!”.

Hai mươi giây sau, xe ra khỏi đường hầm.

Cô gái A và B thét lên:

– A a a!!!

Đầu tóc quái dị có thêm một quãng thâm trên mắt, ngã xuống lối đi nhỏ giữa hai hàng ghế.

Đẹp trai tóc mặt ong ngồi trên bụng đầu tóc quái dị đã ngắt đi, trong tay đẹp trai cầm di động bấm bấm, nhạc rock metal không dừng lại, đẹp trai lại cho điện thoại lên miệng cắn, trong tiếng nhạc cuồng bạo bất thành hình truyền đến tiếng màn hình nứt vỡ.

Cô gái A:

– Ủm, mình biết tắt nó, để mình giúp cậu.

Đẹp trai ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn cô rồi lấy di động từ trong miệng ra, đưa tới, nở nụ cười khoe hàm răng dã thú, cuối cùng cũng hồi phục vẻ đẹp tuần mã trên xe.

Cô gái A tắt nhạc, cả xe như trút được gánh nặng, mọi người đều vỗ tay.

Đẹp trai hướng về phía cô, khen ngợi nháy mắt:

– Kiss your ass

Cô gái A:

– ...

Đẹp trai không để ý tới cô nữa, cậu ghé vào cửa sổ, thay đổi một tư thế thoải mái rồi ngắm nhìn phong cảnh dân chạy qua trước mắt.

Muốn biết độ quái dị về đầu tóc của kẻ đen đui, mời mọi người sọt hình ảnh của 3 chữ này: . Ấn tượng khó phai lắm =A=

20. Chương 20

101. Nhật kí của nam thần.

Một tháng huấn luyện kín đã kết thúc, khi mình tới khu bảo tồn Sơn Bạch ở Hoài Cảng thì đã là nửa đêm. Tiểu Lam mất tích, khi mình vừa tới huấn luyện ở đội thì nhân viên quản lí tìm thấy chip định vị của nó.

Mình nhờ nhân viên quản lí dẫn tới nơi Tiểu Lam mất tích. Đó là một lùm cây bình thường, không có gì khác lạ, lúc trời đang mưa nhất định sẽ vừa ẩm vừa lạnh. Chip định vị được cấy vào mu bàn chân trước của Tiểu Lam, trừ khi nó bị thương, nếu không thì sẽ không thể rơi ra. Thế nhưng chip đã rơi ra rồi, không biết là vết thương phải nặng tới mức nào nữa. Nhân viên quản lí nói họ đã lục soát khắp khu bảo tồn nhưng không tìm thấy thi thể của Tiểu Lam, tuy vậy, khả năng nó còn sống là rất xa vời.

Mình vẫn không thể tin rằng Tiểu Lam đã chết. Mình quyết định tạm thời ở lại khu bảo tồn Sơn Bạch nếu như việc này không làm phiền tới các nhân viên ở đây. Biết đâu khi mình ở đây, Tiểu lam sẽ về.

102.

Công nhân vệ sinh môi trường:

– Kì lạ, bọn mèo hoang dạo này chạy đâu hết rồi?

Trong công viên cách đó không xa, một thanh niên rất đẹp mặc sơmi carô đang ngủ trên ghế dài, xung quanh cậu ta, ở lưng ghế, ở tay vịn ghế, quanh đường mòn và trong bụi cỏ, có rất nhiều mèo lớn mèo nhỏ đang ngẩng đầu trông ngóng.

Trời sáng choang, Tiểu Lam đuổi dài người ngồi dậy, đám mèo lập tức bùng nổ.

Mèo A mang một quả trứng trần nước trà cho Tiểu Lam:

– Ngài báo hoa, đây là trứng của hôm nay! Tôi vất vả lắm mới trộm được đấy!

Mèo B:

– Ngài báo hoa, đây là một ít Cappuccino! Có một tên tộc đi làm để quên trên bàn, ngài hãy uống một chút

đi!

Tiểu Lam nhận lấy trứng và cafe, thỉnh thoảng liếm tay hoặc thô lỗ mút ngón tay, dưới chân cậu là một đám mèo ngẩng đầu nhìn tới si ngốc.

Mèo C ân cần nhảy lên vai Tiểu Lam:

– Ngài báo hoa, ngài báo hoa, tôi giúp ngài liếm mặt nhé!

Tiểu Lam mặt lạnh, giơ tay lên ngăn lại:

– Cái này thì không cần.

Mèo C mang vẻ mặt thương tâm nhảy xuống.

Mười phút sau.

Công nhân vệ sinh môi trường khiếp sợ nhìn đồng hồ dưới chân ghế dài:

– Ai mà không có ý thức công cộng thế chứ? Một đám tiểu súc sinh!

103.

Trên chiếc BMWs X5 có mui che, một con mèo Somali lông dài đang lười biếng phơi nắng, hai con mèo đang ân cần giúp nó chỉnh sửa lông. Bỗng một bóng đen phủ xuống, một giây sau, con mèo Somali lông dài không hề phòng bị đã thét lên một tiếng, bị người ta nhấc lên.

Kỷ Kỷ mở to mắt, tức giận nhìn thanh niên đẹp trai đeo kính râm, mặc sơmi carô trước mặt:

– Nhân loại ngu xuẩn! Ai cho phép mi làm càn như vậy?

Tiểu Lam nhấc kính râm lên, lộ ra đôi mắt màu lam như đá quý:

– Mày gọi ai là nhân loại ngu xuẩn?

Kỷ Kỷ bỗng nhận ra:

– A! Đây... đây không phải là điện hạ báo hoa cao quý đấy sao? A a a, xin ngài tha thứ cho tôi, ngài đột nhiên biến thân hoa lệ, mắt mèo hợp kim của tôi nhất thời không nhận ra!

Lam Ngạo Văn xách theo Kỳ Kỳ đang nịnh nọt, liếc nhanh về phía hai con mèo đang trốn sau xe:

– Lúc ta không ở đây, mi sống không tệ.

Kỳ Kỳ:

– Đây chẳng phải là nhờ phúc của ngài đấy sao, bọn nó vì nghe rằng tôi biết ngài nên mới đồng ý liếm lông cho tôi, nếu ngài cần phục vụ, chúng nó nhất định sẽ nghĩa bất dung từ!

Hai con mèo gật đầu như già tở!

Kỳ Kỳ:

– Ngài xem, tôi cũng vì tương lai để chúng nó hầu hạ ngài thêm phần thoải mái mà lấy thân mình ra làm thí nghiệm, đáng tiếc bây giờ ngài... ít lông quá.

Tiểu Lam đặc ý nhướn mày:

– Đẹp trai không?

Kỳ Kỳ:

– Theo tiêu chuẩn của loài người, như ngài không gọi là đẹp trai, gọi là xinh đẹp.

Tiểu Lam nhúu mày:

– Để nói về phái nam chẳng phải toàn dùng đẹp trai sao? Phái nữ mới có thể nói là xinh đẹp, chẳng lẽ mi còn không rõ giới tính của bốn đại gia?

Kỳ Kỳ:

– Không không không, hùng phong của ngài tôi nào dám nghi vấn! Chỉ là... ngài báo hoa, chẳng phải ngài thích nam thần sao? Hẳn là nam thần sẽ thích xinh đẹp hơn...

Tiểu Lam suy nghĩ:

– Vậy sao... Ta cũng coi như xinh đẹp nhỉ...

Kỷ Kỷ:

– Đúng vậy, đúng như tôi vừa nói, ngài quả là vô cùng xinh đẹp!

Tiểu Lam bĩu môi:

– Không biết vì sao mà nghe vẫn có cảm giác khó chịu.

Kỷ Kỷ:

– Ngài vừa đẹp trai vừa xinh đẹp!

Lúc này rốt cuộc đã hài lòng, Tiểu Lam ném Kỷ Kỷ lên vai, quay về phía cửa kính của BMWs X5 hất tóc:

– Đúng, tuy rằng ta vừa ý nam thần, nhưng vấn đề nguyên tắc thì chắc chắn sẽ không thỏa hiệp, như Tiểu Hạ động một tí là meo meo thỏa hiệp thì có gì tốt, nam thần sẽ không thích.

Kỷ Kỷ xoay mông về phía cửa ô tô, nghiêng đầu qua nơi khác, khó khăn meo meo:

– Đúng, một báo hoa kiều ngạo như ngài chính là tấm gương của hành tinh meo meo chúng ta! Ngài báo hoa, ngài biến thành người rồi thì mấy thứ bên trên trứng có còn không?

Tiểu Lam tháo thắt lưng, nới lưng quần có vẻ rộng ra, kéo đầu Kỷ Kỷ hướng xuống dưới:

– Đây.

Kỷ Kỷ ồm ồm:

– A, không có gai, có chút tiếc nuôi...

Tiểu Lam:

– Bây giờ ta dùng hai chân để bước đi, thứ đó sẽ tự đâm vào người ta. Mặc dù hơi tiếc nhưng vẫn chấp nhận được.

Kỷ Kỷ:

– Nàng tiên cá vì vương tử phải hi sinh giọng nói, ngài hi sinh có mấy cái gai, rất có lời!

Tiểu Lam:

– Nàng tiên cá là gì?

Kỷ Kỷ:

– Nhầm rồi, là đứa con của thảo nguyên! Đây là một câu chuyện cổ tích, kể về một con báo đẹp trên thảo nguyên, một ngày nó gặp tiếng sét ái tình với một vị vương tử loài người...

104.

Trên chiếc Hummer màu vàng.

Nam phụ:

– Thôi thôi, đừng nghĩ nữa, chẳng phải cậu còn có Tiểu Xuân hay sao?

Nam thần:

– Là Tiểu Hạ.

Nam phụ:

– Xuân hạ thu đông gì cũng giống nhau hết.

Oành!

Một bóng đen đập mạnh lên kính chắn gió, nam phụ vội vàng phanh gấp:

– Oái! Gì thế?

Một con mèo nằm hình chữ “Đại” dính trên kính chắn gió đang dùng đôi mắt tròn trắng nhìn xuống, dưới cái nhìn soi mói đầy ngạc nhiên của hai người, con mèo béo tỉnh táo lại, vung trướng, quay đầu nhảy lên nắp

cabo.

Nam phụ nhìn cửa sổ, tròn tròn mắt:

– Trời ạ... Cái quỷ gì đây?

Trên đường ở khu tập thể San Hô bỗng đầy mèo, các loại mèo lông dài, lông ngắn, không lông, mèo hoang, mèo nhà, mèo gầy như bộ xương, mèo béo đến mức bụng gần chạm đất đi khắp các con đường, trên cây, trên thảm cỏ, nhảy trên mái nhà, tiếng mèo hưng phấn kêu ầm ầm cả khu dân cư.

Nam phụ:

– Chuyện gì xảy ra thế này? Người hành tinh meo meo công chiếm địa cầu à?

Hummer cố gắng di chuyển giữa đám người hành tinh meo meo đông như nước lũ.

Nam thần nhìn về kính chiếu hậu:

– Cẩn thận!!!

Hummer phanh gấp. Ngoài cửa sổ xe, một bóng người nhoáng lên rồi ngã xuống.

Hai người vội vã xuống xe, chiếc Hummer thô ráp đã bị bao vây trong một biển lông nhung, đám mèo nặng trĩu như đạn lạc bắn khắp nơi, trong đó có một con đáp thẳng xuống mặt nam phụ, một con khác thì đổ trên đùi, móng vuốt sắc nhọn cào tới mức nam phụ đau thét lên. Nam thần tay trái cầm một con mèo, tay phải cầm một con mèo, dưới khuỷu tay cũng kẹp một con mèo, khó khăn đi qua đại dương mèo mênh mông, rốt cục cũng thấy được đằng sau chiếc Hummer là một thanh niên mặc áo sơmi caro, tóc xoăn màu mật ong đang ngã trên mặt đất.

Nam thần ngồi xồm xuống:

– Cậu sao rồi?

Thanh niên mở mắt, mang theo khí tức như dã thú mà quay đầu.

Nam thần khó hiểu nhìn người thanh niên vừa tròn mắt nhe răng mà giờ đã quay trở về với khuôn mặt đẹp nao lòng:

– Cậu thế nào? Có bị th... A!

– Tô Trạch! Cậu sao không?

Bên kia đường, nam phụ cuối cùng cũng giã được ra khỏi chiến thuật biển mèo, gạt tất cả mèo lớn mèo nhỏ ra, anh thấy nam thần nằm trên đất, hai tay giơ cao lên, đỡ một thanh niên mặc áo caro như đang đỡ một con mèo khổng lồ vậy.

21. Chương 21

104.

Nửa giờ sau.

Nam thần:

– Cậu tên là gì? Đang ở đâu?

Tiểu Lam khoác một cái chăn ngồi trên salon, trong tay ôm cốc sữa, vẻ mặt lo lắng:

– ...

Nam thần:

– Cậu không nói được à?

Tiểu Lam cắn răng:

– Được!

Nam thần không hiểu:

– Cậu tên gì? Ở đâu?

Tiểu Lam trợn mắt với nam thần:

– @#%^\$

Nam thần:

– ...

Tiểu Lam trợn mắt với nam thần:

– @#%^\$!!!

Nam thần thỏa hiệp:

– Đêm nay cậu ngủ ở đây đi.

Tiểu Lam lập tức lăn dậy, quen đường đi vào phòng ngủ, ngã xuống giường, quay lưng ra cửa:

– Fuck!

Nam thần kéo cái chăn bị vứt lên đầu xuống:

– Ngủ ngon.

105.

Nam thần nhìn mỹ nam đang ngồi trước bàn, ăn điên cuồng:

– Cậu tên gì? Ở đâu?

Tiểu Lam ngẩng đầu, hung tợn nhìn đối phương:

– \$^@\$^!!!

Nam thần nhìn yếm mạch vương bên môi người kia, yên lặng cầm khăn lau đi:

– Cậu không nhớ rõ mình tên là gì, cũng không nhớ rõ mình ở nơi nào sao?

Keng!

Tiểu Lam tức giận quẳng thìa xuống.

Nam thần nhìn Tiểu Lam đi vào phòng ngủ, sập cửa, anh đành chẳng hiểu ra sao mà đi dọn bát sữa yến mạch lớn ở trên bàn, đổ vào đĩa của Tiểu Hạ.

Rầm!

Tiểu Lam từ trong phòng lao ra, giằng lấy bát sữa yến mạch rồi ừng ực rót hết vào miệng, cuối cùng lấy mu bàn tay dốc sức lau miệng một cái.

Nam thần:

– ...

106.

Tiểu Lam đứng bên cửa sổ, nhìn nam thần lưng đeo balo ngồi lên ô tô rời đi, cúi đầu nhìn mèo đen bên cạnh:

– Ngay cả chú cũng nhận ra anh, sao anh ấy lại không nhận ra chứ?

Nói rồi quay đầu lại nhìn gương:

– Hình dạng anh trước đây khác xa thế này lắm hả?

Tiểu Hạ thành thực lắc đầu.

Tiểu Lam đi vào phòng ngủ, nằm ngửa trên giường, nhắm mắt rồi trở mình, ngửi chiếc gối có mùi của nam thần:

– Thôi, về được là tốt rồi.

107.

Công viên.

Thanh niên mặc sơmi caro hồng ngồi vắt chéo chân trên ghế dài, bảy con mèo có lớn có nhỏ xếp hàng phủ phục dưới chân cậu ta, hình ảnh này khiến tất cả các khách du lịch đều phải dừng lại từ xa để nhìn.

Mèo già:

– Ngài báo hoa, mấy tên tiểu súc sinh này là tôi mang tới cho ngài.

Mèo hoang A:

– Ngài báo hoa, xin lỗi!

Tiểu Lam:

– Nghe nói lúc tao đi thì chúng mày đặc ý lắm?

Mèo hoang B:

– Không thể nào không thể nào!!!

Tiểu Lam khom lưng, híp mắt quan sát mèo hoang:

– Lại còn nói nam thần không thích tao nên nói dối để mang tao đi?

Mèo hoang C:

– Đây tuyệt đối không phải lời lúc đầu của chúng tôi!

Tiểu Lam ngồi xuống:

– Tự nói đi.

Mèo hoang A, B, C, D, E, F tập thể quỳ rạp trên đất:

– Hu hu hu, ngài là mèo lớn có lòng đại lượng! Xin ngài tha thứ cho chúng tôi!

Tiểu Lam:

– Muốn tao tha thứ cho chúng mày cũng được. Hiện tại, tao đang gặp một chút rắc rối, nếu chúng mày có thể nghĩ biện pháp giải quyết thì chuyện trước kia tao sẽ bỏ qua.

Mèo hoang A, B, C, E, F đồng thanh:

– Nhất định vì ngài mà sau ngựa trước mèo!

Tiểu Lam nhú mày:

– Sao nó không lên tiếng?

Mèo hoang A:

– À, không có gì, trước đây D bị sốt nên ngốc.

Rồi nó cào D một phát:

– Mau tổ thái độ đi!

Mèo hoang D:

– Meo meo miao, ngài báo hoa, tôi yêu ngài!

Tiểu Lam:

– ...

108.

Nam thần đứng trong phòng khách vắng lặng:

– Đi rồi à?

Giờ cơm tối.

Rầm!

Nam thần đứng trong phòng bếp, quay đầu lại thì vừa vặn nhìn thấy một thanh niên mặc áo sơ mi caro trèo từ cửa sổ phòng bếp vào. Người đó liếc anh một cái rồi tự mở tủ lạnh, mở một chai nước khoáng, vừa uống vừa đi vào phòng khách. Mấy giây sau, một con mèo rõ là béo cũng chui từ cửa sổ vào, tiến tới phòng

khách, lại mấy giây nữa, một con mèo đốm rất khêu gợi nhảy vào từ cửa sổ, tiến tới phòng khách...

Nam thần đến phòng khách, nhìn thanh niên đang ngồi uống nước trên salon, hai chân vắt chéo, dưới chân là một đám mèo.

109. Nhật kí của nam thần.

Cảnh này nhìn thật quen thuộc.

P.S: Hôm nay cứ để cậu ta ở lại thêm một đêm đi.

22. Chương 22

110.

Nam phụ:

– Mẹ nó chứ thật là đáng sợ! Sao cậu không đưa cậu ta tới đồn cảnh sát?

Nam thần:

– Tuy rằng đầu óc có chút vấn đề nhưng không phải người xấu, đưa tới đồn cảnh sát hình như không thích hợp.

Nam phụ:

– Vậy đưa tới viện tâm thần!

Nam thần:

– Được... Để tôi thử xem.

111.

Nam thần:

– Xin chào, tôi muốn được cố vấn một chút, nếu tôi muốn đưa người bệnh tới chỗ các vị thì cần có thủ tục gì?

Bệnh viện tâm thần:

– Xin chào, anh có thể giới thiệu một chút về bệnh tình của bệnh nhân được không?

Nam thần:

– Được.

Năm phút sau.

Bệnh viện tâm thần:

– Với tình huống của anh, chúng tôi đề nghị anh nên tự đi gặp bác sĩ để nói chuyện, cũng tiện để chúng tôi tìm hiểu bệnh tình của cậu ấy, chúng tôi có thể sắp xếp bác sĩ tới tận nhà để tìm hiểu tình huống.

Nam thần:

– Được, vậy xin hãy sắp xếp bác sĩ tới chỗ tôi.

Trong phòng khách truyền tới tiếng bắn nhau bùm chèo, sau đó là tiếng quảng cáo “Cause that’s cxxx cola!”, cuối cùng đổi thành nhạc dạo đầu của “Ước hẹn tường vi”, lúc này có thể nghe thấy tiếng xé bao bì, khắp nơi đều là tiếng nhai rôm rốp.

– Ngoài ra, tôi muốn hỏi một chút, phòng bệnh có TV riêng không? Cậu ấy rất thích xem TV, khi xem TV sẽ ăn hạch đào và chocolate Minh Trì. Bữa sáng bình thường của cậu ấy là sữa yến mạch, tốt nhất là phòng bệnh nên ở tầng 1, bên ngoài có vườn hoa, trong vườn hoa tốt hơn hết nên có mèo vì cậu ấy rất thích nhảy từ cửa sổ và chơi với mèo nữa...

Bệnh viện tâm thần:

– Xin chào, tình huống này tốt nhất anh nên gọi tới số 83XXXX89.

Nam thần nghi hoặc:

– Được.

Rồi gọi điện thoại thêm lần nữa.

Tít tít tít.

– Xin chào, khách sạn xin nghe, có thể giúp ngài điều gì chăng?

Nam thần đỏ mặt:

– ... Xin lỗi, gọi nhầm rồi.

112.

Nam phụ:

– Đưa tên thần kinh kia đi viện tâm thần chưa?

Nam thần quay đầu, nhìn Tiểu Lam đang nằm sấp trên salon phòng khách xem TV:

– Chưa.

Nam phụ:

– Sao thế?! Cậu giữ lại để kết hôn à?

Nam thần:

– Tôi đến viện tâm thần xem rồi, thấy nơi nào cũng không thích hợp với cậu ấy.

Nam phụ:

– Thế thì phải làm sao? Không lẽ để nó đem nhà cậu thành khách sạn thế à?

Nam thần:

– Tôi sẽ tìm thời gian nói chuyện với cậu ấy.

Nam phụ:

– Tên tâm thần đó đồng ý nói chuyện với cậu sao?

Nam thần:

– Tôi nghĩ vẫn có khả năng, bây giờ mỗi ngày chúng tôi có thể nói được hai câu.

Nam phụ:

– Hai câu nào?

Nam thần:

– Fuck, shit.

Nam phụ:

– ...

113.

Trung tâm công viên. Một thanh niên rất đẹp, mặc sơmi, ngồi trên ghế dài và trò chuyện với một đám mèo.

Mèo hoang A:

– Loài người đều giỏi thay đổi! Nhất định là nam thần đã thay lòng nên mới quên báo hoa ngài không còn chút gì!

Tiểu Lam lạnh lùng rũ mắt:

– Tao cho mày nói về nam thần như thế sao?

Mèo hoang A quỳ rạp trên đất:

– Meo meo miao

Xin lỗi

Mèo già:

– Hừ, dù sao loài người cũng ngu xuẩn lắm, tôi từng thấy cảnh tên nhân viên hót phen trong cửa hàng thú cưng ôm nhầm chủ nhân của mình, rất đáng xấu hổ, ngài không cần quá đau lòng. Có lẽ nam thần ngốc quá thôi...

Tiểu Lam lạnh lùng rũ mắt.

Mèo già:

– Nhưng chúng tôi không hề nghi ngờ tình yêu sâu đậm của nam thần với ngài!

Tiểu Lam:

– Anh ấy ngốc hay không không phải do tao đoán, người ngoài càng không có quyền xen mồm, mày cũng không hi vọng người ta nói nhân viên hót phen của mày ngốc chứ?

Mèo già:

– Đúng đúng...

Tiểu Lam vắt chân, ôm tay, nghiêng đầu nghĩ một lát:

– Anh ấy hơi ngốc, nhưng...

Tiểu Lam hồi tưởng ngày mình ở ngoài cửa hàng tiện lợi, nhảy vào rổ để nam thần chở về nhà, khóe miệng khẽ cười:

– Nếu anh ấy không ngốc như vậy thì lúc ấy sẽ không mang tao về nhà.

Mèo già nội tâm gào thét, cảm thấy biểu tình này không hề có điểm nào của con báo cao ngạo, chẳng biết vì sao nó có chút cảm thấy lão lệ tung hoành.

Kỷ Kỷ Somali lông dài:

– Nam thần không nhận ra ngài cũng có thể do loài người trời sinh đã ngu xuẩn nhưng cũng có thể do lí do

khác, có lẽ vì trước đây ngài trần truồng đi lại, bây giờ lại mặc quần áo, có thể anh ấy sẽ không nhận ra ngài. Dù sao thì thân thể hình giọt nước của ngài lóa mắt như vậy, bị mấy thứ vật liệu may mặc thô bỉ che khuất thật là đáng tiếc.

Tiểu Lam giặt áo, cúi đầu nhìn vào bên trong, thưởng thức trong chốc lát:

– Hình như cũng có lí

Chạng vạng.

Nam thần dừng xe đạp trước cửa, xách balo, đang định cắm chìa khóa vào thì cửa mở ra từ bên trong.

“Cạch”, tiếng balo rơi trên mặt đất.

114. Nhật kí của nam thần.

Không biết vì sao mà cậu ta đột nhiên bắt đầu không mặc quần áo.

23. Chương 23

115.

Kỷ Kỷ Somali lông dài vuốt râu:

– Phương án hai, dùng ảnh trước và sau khi biến thân của ngài làm thành hình nền máy tính và điện thoại của nam thần, từ từ anh ấy sẽ nhận ra hai người giống nhau như đúc!

Mèo già:

– Hừ, chỉ cần không quá ngu ngốc...

Tiểu Lam gật đầu:

– Được, cứ làm thế đi.

Sáng sớm, sau khi nam thần lên xe ô tô rời đi, Tiểu Lam liền mang theo một đám mèo đột nhập vào thư

phòng. Một con mèo cắm điện, một con mở laptop, một con nhấn nút khởi động máy.

Kỷ Kỷ Somali lông dài nghênh ngang nhảy lên bàn làm việc, cạch cạch gõ phím:

– Đã xong.

Rồi nó xoay người, ưu nhã cúi chào:

– Ngài báo hoa, tôi không chỉ dùng bức ảnh đẹp nhất của ngài cài làm màn hình máy tính mà còn dùng nó để cài màn hình bảo vệ

Mèo canh gác:

– Không ổn! Nam thần về rồi!

Đám mèo lập tức giải tán, con thì nhảy lên nóc giá sách, con thì nhảy vào sọt rác, có con nhảy lên cửa sổ, đâm đầu vào cửa kính sáng loáng rồi ngất đi.

Tiểu Lam nhanh chóng mở ngăn tủ bên dưới giá sách ra, đang định chui vào thì phát hiện rằng thể tích bây giờ của mình là không thể vào nổi.

Kỷ Kỷ và mèo già trốn dưới bàn làm việc vội vàng tới mức hô to:

– Ngài báo hoa! Bên này!

Tiểu Lam nhanh chóng quay đầu, chui xuống gầm bàn, ngay khi nam thần bước vào cửa thì cậu đã kịp túm lấy con mèo Tiểu Hoàng bị ngất theo.

Nam thần vào thư phòng, Tiểu Hạ cũng đi theo.

Mèo già vuốt râu, từ dưới bàn làm việc nhìn căn phòng nơi nơi là mèo và nam thần vẫn chẳng hề có cảm giác gì:

– Loài người quả là sinh vật ngu xuẩn, điều này thực sự quá tốt...

Nam thần ngồi xuống trước bàn, Tiểu Hạ quen thuộc nhảy lên đùi anh, vừa nằm xuống nó đã đứng ngồi không yên. Nó quay đầu, lập tức nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Tiểu Lam, mèo đen “meo meo” hai tiếng rất tội nghiệp rồi nhảy từ trên đùi nam thần xuống.

Tiểu Lam nhìn nam thần mặc quần dài màu đen sạch sẽ, không tự chủ được mà sát mặt lại gần.

Mèo già:

– Hừ, ngài báo hoa, như thế này là quá mê trai rồi.

Tiểu Lam khổ sở rụt về, mặt chôn giữa hai đầu gối.

Kỷ Kỷ:

– Ngài báo hoa, ngài không thoải mái sao? À, cái bàn làm việc này cũng quá nhỏ so với ngài.

Nội tâm Tiểu Lam cũng thống khổ: Đùi anh ấy đối với mình cũng quá nhỏ.

116.

Công viên San Hô.

Tiểu Lam uể oải bước trên đường mòn, đằng sau là một hàng mèo:

– Anh ấy luôn hỏi tên tao là gì, ở đâu, tao lười trả lời, anh ấy sẽ lén hỏi những người khác xem tao tên gì, ở đâu.

Cậu ôm cánh tay, nhúu mày:

– Tuy không muốn nói nhưng thực sự nhiều khi anh ấy ngốc tới mức không thể tha thứ được.

Kỷ Kỷ Somali lông dài:

– Ngài báo hoa, tôi nghĩ ngài nên có tên và thân phận loài người, như vậy sẽ giúp ngài và nam thần gần gũi hơn, cũng dễ dàng tăng độ tín nhiệm, ngài thấy sao?

Tiểu Lam liếc mắt xuống:

– Ta là Tiểu Lam.

Kỷ Kỷ:

– Hức, cái này không giống tên loài người lắm. Ví như ngài có thể lấy họ Lam... Tên là...

Tiểu Lam chớp mắt:

– Grừ?

Kỷ Kỷ:

– Đúng! Dùng hai chữ mấu chốt này, có khi một ngày nào đó nam thần sẽ nhớ ra mình từng nuôi một con mèo biết grừ, hơn nữa cái này cũng giống tên loài người đấy. Nói chung mục đích bây giờ là để nam thần đồng ý cho ngài ở lại.

Tiểu Lam cười xem thường:

– Sao nam thần có thể không đồng ý cho ta ở lại?

Kỷ Kỷ:

– Nhưng ngài chưa được anh ấy chính thức đồng ý, như thế lúc nào nam thần cũng có thể đuổi ngài ra ngoài bởi vì hành vi này của ngài là trái với luật pháp loài người, sẽ bị bắt đi tù đấy.

Tiểu Lam giận dữ:

– Cái gì?! Rõ ràng là tao có chỗ ở, là anh ấy cho tao đồ ăn rồi ôm tao về.

Kỷ Kỷ:

– Nhưng bây giờ ngài là người, anh ấy còn chưa nhớ ra ngài.

Tiểu Lam bất đắc dĩ, giật áo ra nhìn vào trong:

– Vừa không có lông vừa không có gai phiền toái quá, thật muốn biến về làm báo hoa.

117.

Chạng vạng, nam thần lái xe về, nghe thấy Tiểu Lam gọi mình ở sau lưng.

Thanh niên từ trên cây nhảy xuống:

– Chẳng phải anh vẫn luôn hỏi tên tôi là gì sao?

Nam thần xoắn xuýt trong lòng, cuối cùng cũng chịu nói sao?

– Ủ, cậu tên gì?

Tiểu Lam:

– Lam grừ.

Nam thần cố gắng phân biệt:

– Lam Ngạo Văn?

Tiểu Lam thở dài:

– Tùy. Được rồi, Lam Ngạo Văn, tên tôi.

Nam thần:

– Được, tôi biết rồi.

Tiểu Lam:

– Tôi có thể ở nhà anh không?

Nam thần:

– ...

Lam Ngạo Văn hài lòng:

– Kiss your ass

Sau đó chìa ra một cái túi:

– Tôi có mang quà cho anh.

Nam thần nhận lấy túi, mở ra, bên trong đầy chim sẻ, cá vàng, cóc chết, chim sẻ còn vặt lông rồi.

Lam Ngạo Văn tiến tới, liếc nhìn biểu tình của nam thần:

– Thích không?

Nam thần đóng túi lại:

– ... Ừ.

Thanh niên gật đầu.

118. Nhật kí của nam thần.

Cậu ấy nói tên cậu ấy là Lam Ngạo Văn, không nói chỗ ở, có thể là không có nhà để về. Biết dùng chim sẻ, cá vàng và cóc chết làm lễ vật thì chắc là đầu óc có chút vấn đề, thế nhưng làm mình nhớ tới Tiểu Lam, mà trùng hợp cậu ấy cũng họ Lam.

Tạm thời để cậu ấy ở lại vậy.

24. Chương 24

119.

Sáng sớm.

Lam Ngạo Văn ở trên salon cả đêm ngồi xem phim thần tượng, ngáp:

– Anh đi đâu thế?

Nam thần:

– Cung của tôi hỏng rồi, phải mang đi sửa.

Lam Ngạo Văn đuổi người, đứng dậy:

– OK, tôi đưa anh đi, coi như hẹn hò.

Nam thần:

– ...

Lam Ngạo Văn đẩy cửa ra, quay đầu lại:

– Đi thôi.

Nam thần:

– Ừ.

Trung tâm thương mại.

Lam Ngạo Văn:

– Đó là cái gì?!

Nam thần:

– Là thang máy ngắm cảnh.

Thấy cổ Lam Ngạo Văn ngửa lên nhìn theo thang máy lên cao, anh nói:

– Muốn đi à?

Mười phút sau.

Lam Ngạo Văn ôm tay, chán chết ra khỏi thang máy:

– Cứ đi từ trên xuống dưới như thế chẳng có gì hay cả, chơi hai lần là chán rồi, chẳng hiểu sao lại nhiều người chơi như thế nữa.

Nam thần:

– ...

Lam Ngạo Văn quay đầu lại, thấy nam thần không nói gì thì cười cười:

– Nhưng mà anh dẫn tôi đi nên tôi vẫn rất vui. Thật đấy.

Nam thần sờ mũi, nội tâm xoắn xuýt: Có đôi khi cũng thật đáng yêu.

Cửa hàng thời trang.

Lam Ngạo Văn:

– Anh mặc bộ này sẽ rất đẹp, chúng ta đến hỏi xem cô ấy có cho chúng ta được không nhé?

Nam thần:

– Không cần đâu, cái này phải có tiền mua.

Lam Ngạo Văn móc từ trong túi ra một nửa tờ 100 tệ:

– Yên tâm, tôi có tiền mà

Nam thần:

– Tiền của cậu thiếu...

Anh mỉm cười:

– Để lần sau đi.

Lam Ngạo Văn sáng khoái:

– OK, nghe lời anh

Quảng trường Đế Vương.

Lam Ngạo Văn chỉ vào tấm áp phích có đèn rất lớn:

– Tôi biết người này, là vai chính trong “Ước hẹn tường vi”

Nam thần:

– Ủ, tên cậu ta là An Gia Vương.

Lam Ngạo Văn bỗng xoay người, giơ tay lên, đẩy nam thần lên áp phích.

Nam thần:

– ...

Người qua đường:

– ...

Lam Ngạo Văn:

– Đừng nhìn hấn ta nữa.

Nam thần:

– ...

Người qua đường:

– ...

Lam Ngạo Văn:

– Tôi bắt chước giống không?

Nam thần đỏ mặt:

– Ừm... Giống lắm.

Người qua đường thất vọng.

Rột rột.

Lam Ngạo Văn xoa bụng, nhìn bốn phía:

– Gần đây có chỗ nào bắt chim được không?

Nam thần:

– ...

Trong nhà hàng.

Lam Ngạo Văn không tự nhiên kẹp chân, uốn éo tới lui:

– Ui...

Nam thần:

– Sao thế?

Lam Ngạo Văn:

– Chúng ta về đi, muốn thoải mái thoải mái.

Khách bàn bên lật bàn.

Lam Ngạo Văn trừng mắt liếc sang:

– Là đi vệ sinh!

Nam thần:

– ... Không cần về, đằng kia có toilet.

Lam Ngạo Văn:

– Tôi không muốn rửa tay, muốn thoải mái thoải mái, muốn đi nhà xí.

Nam thần:

– Toilet cũng giống nhà xí, không phải chỉ có thể dùng để rửa tay, cũng có thể... thoải mái thoải mái.

Lam Ngạo Văn làm dấu OK:

– Ok! Chờ tôi

Bên ngoài toilet.

Lam Ngạo Văn:

– Tại sao lại có tận hai gian nhà xí? Cái này có nghĩa gì?

Cậu nghiêng đầu nhìn biển ngoài cửa, bên trái là hình người tóc ngắn mặc quần, bên phải là người tóc dài mặc quần. Cậu nghĩ một lát rồi cởi áo ra thắt ở eo, nhún vai:

– Thật kì quái.

Hát thêm một bài hát thiếu nhi, cậu đẩy cửa vào toilet nữ.

Mấy phút sau.

Trong toilet nữ truyền ra một tiếng hét chói tai.

Mười phút sau.

Nam thần nhìn Lam Ngạo Văn trên cổ đeo túi nữ, mái tóc xoăn màu mật ong rồi tung đang không mang vẻ không phục mà đối mặt với hai người phụ nữ.

Người họ Ninh vành mắt đỏ ửng:

– Đẹp trai thì có thể đùa giỡn lưu manh sao?

Lam Ngạo Văn nghiêng đầu đầy ngạo khí:

– Đẹp trai thì còn cần gì đùa giỡn lưu manh?

Người họ Ninh:

– ...

Bé gái:

– Nhưng anh đang đùa giỡn lưu manh, đó là toilet nữ mà.

Lam Ngạo Văn ôm cánh tay, đồng dục:

– Toilet còn muốn chia nam nữ? Mọi người cùng nhau đi tiểu thì có gì không tốt?

Người họ Ninh, bé gái và nam thân:

– ...

Nam thần cúi đầu với hai người kia:

– Xin lỗi, tình huống của bạn tôi tương đối đặc biệt, cậu ấy tới từ vùng rừng núi nên chưa thích ứng được với lễ nghi sinh hoạt hiện đại, xin đừng trách cậu ấy.

Người họ Ninh nể mặt nam thân:

– Được rồi, có thể trả túi cho tôi không?

Lam Ngạo Văn bảo vệ túi, nhìn về phía nam thân:

– Cô ta dùng túi đánh tôi!

Nam thần:

– Cô ấy không cố ý, cậu xuất hiện ở toilet nữ, phản ứng đầu tiên của mọi người sẽ đều như vậy, trả lại túi cho cô ấy đi.

Lam Ngạo Văn bất đắc dĩ lấy túi ra khỏi cổ, người họ Ninh run rẩy nhận lấy. Lam Ngạo Văn bỗng nhếch môi với cô, lộ ra hàm răng trắng, cô gái sững sốt rồi bỗng nhiên đỏ mặt.

Lam Ngạo Văn quay đầu nhìn hàm răng vừa trắng vừa đều trong gương, cực kì u buồn.

120. Nhật kí của nam thần.

25. Chương 25

121.

Toilet công cộng.

Nam thần:

– Cái này là tượng trưng cho toilet nam, cái này là toilet nữ.

Tiểu Lam rầu rĩ không vui:

– Biết rồi.

Vào toilet nam.

Nam thần:

– Đây là bộ đi tiểu.

Tiểu Lam cúi đầu nghiên cứu:

– Sao lại không giống?

Rồi cậu hoảng sợ ngẩng đầu, lấy tay bịt miệng, nhỏ giọng:

– Ở nhà là toilet nữ à?

Nam thần:

– ...

Hai người A và B ở hai bên không hẹn mà cùng dùng ánh mắt nhìn tên đàn độn để cười nhạo chàng đẹp trai mặc sơmi caro.

Tiểu Lam lạnh mặt quay đầu, thoáng nhìn xuống dưới, chớp mắt:

– Quá nhỏ.

Anh A:

–!!!

Nam thần ngăn lại Tiểu Lam đang nhe răng trợn mắt hung dữ, lễ phép hướng về phía anh A bị dọa sợ:

– Xin lỗi.

Rồi anh chỉ vào bồn tiểu ở trong cùng, nói với Tiểu Lam:

– Cậu qua đằng kia đi tiểu đi.

Tiểu Lam tức giận:

– Tại sao?!

Nam thần:

– Chúng ta cùng đi.

Tiểu Lam hài lòng:

– Đi thôi

Hai người sóng vai đứng ở hai bồn tiểu phía trong cùng, Tiểu Lam liếc xuống dưới, bắt đầu bình phẩm từ đầu tới chân:

– Đây là lần đầu tiên tôi thấy phía dưới của anh đó. Tuy là không đẹp như của tôi nhưng xét theo tiêu chuẩn của loài người mà nói thì rất tốt rồi.

Nam thần toát mồ hôi, kéo khóa quần lên:

– Ở trong toilet công cộng mà nhìn bên dưới của người khác là một hành vi rất không lễ phép.

Tiểu Lam buồn phiền:

– Sao nhiều chú ý thế?

Rồi cậu rung rung chim bự, kéo khóa quần, sau đó bỗng dừng giữ mặt nam thần, chăm chú:

– Tôi cũng không muốn nhìn bên dưới của người khác, nhưng anh thì không phải là người khác.

Nam thần xoắn xuýt nghĩ: “Tôi không phải người khác sao?” rồi nói:

– Cậu còn chưa rửa tay...

122.

Trạm tàu điện ngầm.

Nam thần:

– Đây là trạm tàu điện ngầm, tốt nhất là cậu nên nhìn tên trạm bên trên, nhớ kĩ chúng ta ở đường San Hô.

Tiểu Lam:

– A, thấy rồi, đường San Hô, vậy bây giờ chúng ta lên chuyến này?

Cửa tàu điện ngầm mở ra, Lam Ngạo Văn tự đi về phía trước.

Nam thần ngẩng đầu nhìn tên trạm, đột nhiên phát hiện nhầm lẫn, anh vội vàng chen vào dòng người:

– Lam Ngạo Văn!!!

Tiểu Lam dừng trong khoang tàu điện ngầm chen chúc, quay đầu lại. Lúc này, nhân viên nhà ga ngăn nam thần lại:

– Mời lùi ra phía sau.

Cửa tàu đóng lại, nam thần trừng mắt nhìn Lam Ngạo Văn dán người vào cửa sắt, cách cửa kính nhìn anh, biểu tình trên mặt từ há hốc miệng kinh ngạc rồi trở thành nhe răng trợn mắt phẫn nộ. Tàu bắt đầu chuyển bánh, Lam Ngạo Văn nhìn nam thần đứng trên sân ga đang lùi dần về phía sau, điên cuồng cố gắng mở cửa.

Tàu điện rít gào mà đi, nam thần sửng sốt đứng ở sân ga vài giây rồi quay đầu về phía cửa ra, chạy một mạch ra khỏi trạm tàu điện ngầm nhưng không vẫy được taxi. Lúc này, anh bỗng thấy một cô gái trẻ từ từ, cẩn thận lái xe máy xuống sườn núi.

Cô gái đánh tay lái, sắp không thể khống chế được xe máy gần lật, nam thần xông lên, mạnh mẽ đặt tay vào tay lái, dừng lại chiếc xe đang đà lao xuống.

Nam thần dịu dàng như gió mùa xuân:

– Cô đi đâu?

Cô gái:

– Tôi tới đường Hương Thủy.

Nam thần:

– Tôi đưa cô đi.

Cô gái ngạc nhiên nhìn chàng trai áo trắng sải bước lên xe, để lại một câu “Ôm chặt”. Xe lao xuống sườn dốc, cô gái sợ tới hết âm lên, thế nhưng dù tốc độ kinh người mà chiếc xe vẫn bình ổn. Hình ảnh một chàng trai anh tuấn, tay áo trắng bay bay, cưỡi xe máy chở một cô gái xuống sườn núi như một cơn gió đã hấp dẫn không ít người ven đường.

Tiểu Lam ngây ngốc đứng dán vào cửa, thấy tàu điện vào đường hầm, mỗi khi tàu chậm lại, tiếng loa phát thanh vang lên, Tiểu Lam lại hướng về phía âm thanh phát ra, gào lớn:

– Mở cửa! Mau mở cửa cho tôi!

Hành khách xung quanh sợ tới lùi xa ba thước. Cánh cửa tàu điện sau lần gào thứ ba của cậu thì cũng mở ra, Tiểu Lam lao ra khỏi tàu điện, hướng về phía mặt đất chạy như điên.

Nhưng bên ngoài là con phố nhộn nhịp đầy xa lạ, không còn giống với nơi trước nữa, Tiểu Lam đứng trong gió lạnh, siết chặt nắm đấm, cả người run lên:

– Anh lại vứt bỏ tôi... Anh lại vứt bỏ tôi!

Nam thần phóng xe máy tới trạm Hưởng Thủy, cô gái tóc ngắn đỏ mặt nói lời cảm ơn rồi đi. Nam thần nhìn quanh trạm tàu điện, không thấy Lam Ngạo Văn, anh lại vội vàng vào bên trong.

Nam thần:

– Xin hỏi anh có gặp một người cao như tôi, mặc áo sơ mi kẻ caro màu xanh đen, tóc xoăn màu mật ong, trông rất đẹp trai không?

– Xin hỏi anh có gặp một người cao như tôi, mặc áo sơ mi kẻ caro màu xanh đen, tóc xoăn màu mật ong, trông rất đẹp trai không?

– Xin hỏi anh có gặp một người cao như tôi, mặc áo sơ mi kẻ caro màu xanh đen, tóc xoăn màu mật ong, trông rất đẹp trai, biểu tình tức giận không?

Nam thần mệt mỏi rời khỏi trạm tàu điện, lang thang không mục đích đi dọc con đường, bỗng anh nghe thấy tiếng mèo kêu meo meo, một con mèo màu trà sữa từ trên tầng cao nhảy xuống. Anh vội ôm lấy mèo, phát hiện ra hình như không phải là nó bắt cấn rơi xuống. Con mèo màu trà sữa kêu một tiếng, nhảy từ cánh tay anh xuống đất, đi về phía trước mấy bước rồi quay đầu lại nhìn anh.

Nam thần đi theo mèo rẽ trái rẽ phải một hồi, cuối cùng tìm thấy Lam Ngạo Văn đang cúi thấp đầu ngồi trên ghế dài công viên, ôm cánh tay trong gió lạnh, sưởi ấm giữa một đám mèo.

Nam thần:

– Lam Ngạo Văn.

Tiểu Lam ngẩn người, ngẩng đầu lên rồi lập tức đứng bật dậy:

–!!!

Nam thần nhìn Lam Ngạo Văn đang mang vẻ hung thần ác sát:

– Xin lỗi, tôi sai rồi, đó là trạm tàu hướng ngược lại, chúng ta phải tới trạm đối diện.

Lam Ngạo Văn nhìn anh, không nói gì.

Nam thần:

– ... Xin lỗi, bình thường tôi cũng không tới đó, tôi toàn đi ô tô.

Tiểu Lam nhìn trán nam thần đầm mồ hôi, cao ngạo nhưn mày:

– Tôi tha thứ cho anh.

Nam thần thở phào nhẹ nhõm:

– Chúng ta không nói như thế, khi người ta nói “Xin lỗi” thì mình phải nói là “Không sao”.

Tiểu Lam:

– Không sao là thế nào? Suýt nữa thì anh làm tôi không về được!

Nam thần:

– ...

Công viên an tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng của dòng xe cộ tấp nập bên ngoài.

Tiểu Lam lẳng lặng nhìn nam thần:

– Vì sao anh không phải một con người ngu ngốc chứ?

Nam thần:

26. Chương 26

123.

Buổi tối, hai người một mèo ngồi trên salon xem TV.

Trong quảng cáo bảo hộ động vật, Âu Triết – Tiểu Thiên Vương mới nổi – xuất hiện trên màn ảnh: Giải phẫu cho chó mèo của bạn, an toàn, không đau nhức, sau giải phẫu, dù cho thú cưng của bạn có bước vào thời kì động dục cũng sẽ không nóng nảy, khỏe mạnh và vui vẻ hơn nha

Rồi cậu ta bế một con mèo bị màu vàng đã giải phẫu, không có trứng lên, hôn một cái, mèo vàng ngoan ngoãn vẫy đuôi.

Nam thần như nghĩ đến cái gì đó, quay đầu lại.

Tiểu Hạ lo lắng dựng thẳng đuôi, hai chân bảo vệ trứng và chim.

Tiểu Lam lo lắng khép hai chân, hai tay dè hạ bộ.

Nam thần:

– ...

124.

Bệnh viện thú y.

A Học:

– Chủ nhân của Tiểu Hạ! Chủ nhân của Tiểu Hạ! Hơ... Sao nháy mắt cái đã mất tầm rồi?

Kỷ Kỷ:

– Ngài báo hoa cao quý, hình như bác sĩ thực tập đang gọi ngài.

Tiểu Lam từ dưới bàn chui lên, ưu nhã đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên quần áo, dưới bàn là một con Pitbull bị

dọa tới run lấy bầy:

– Sao thế?

A Học nhìn thấy chàng đẹp trai mặc áo lông đen trắng, dáng người cao lớn, tóc màu mật ong thì có chút kinh điển:

– A, là thế này... Bác sĩ Ngô Minh, bác sĩ Ngô Minh hỏi là có cần cắt trứng của Tiểu Hạ không?

Vừa nói cậu ta vừa giơ mèo đen lên.

Tiểu Lam liếc nhìn Tiểu Hạ đang dùng ánh mắt trông mong nhìn mình, đùa dai mà cười:

– Được, cắt đi!

A Học:

– Được.

A Học mang theo Tiểu Hạ đang gào thét giấy dựa vào phòng giải phẫu, Tiểu Lam ở phía sau nghiêng người, vẫy tay với Tiểu Hạ.

Kỷ Kỷ:

– Ngài báo hoa, sao không thấy nam thần đâu vậy?

Tiểu Lam:

– Anh ấy đi huấn luyện.

Kỷ Kỷ như đang suy nghĩ điều gì:

– Thế à?

Tiếng kêu khóc của Tiểu Hạ truyền ra từ phòng giải phẫu, Tiểu Lam nhú mày:

– Có phải ta hơi quá đáng không?

Kỷ Kỷ nhìn con pitbull vẫn đang run lấy lấy dưới bàn:

– Ngài báo hoa cao quý làm điều gì cũng đều không quá đáng cả

Tiếng nước nở của Tiểu Hạ quanh quẩn trong phòng khám.

Rầm! Cửa phòng giải phẫu bị một lực mạnh đẩy ra.

Ngô Minh và A Học đang mang khẩu trang, giật mình quay đầu lại.

Tiểu Lam không thể tin nổi mà nhìn Tiểu Hạ đang phát run với tư thế hai chân sau bị banh sang hai bên đầy sỉ nhục, một viên trứng đã đang đặt dưới con dao giải phẫu, trong mắt cậu lóe lên cái nhìn lạnh lẽo:

– Đám biến thái các người, sao lại cứ thích động vào trứng của người ta?

Ngô Minh:

– Sao cậu lại vào được đây? Đi ra ngoài!

Gâu gâu gâu! Meo meo meo!

A Học hoảng sợ nhìn một đại quân chó mèo ào ra khỏi phòng giải phẫu như ong vỡ tổ từ phía sau chàng trai tóc màu mật ong! Một con lao lên mặt A Học, cậu ta vừa nhấc nó xuống thì liền thấy phòng giải phẫu như vừa gặp phải một cuộc tấn công, rối loạn kinh khủng.

Tiểu Hạ nhảy xuống khỏi bàn mổ, nhào vào lòng Tiểu Lam. Tiểu Lam vội vàng nhấc mèo đen lên cao, nhìn vào giữa hai chân nó, cuối cùng cậu thở phào nhẹ nhõm:

– Trứng vẫn còn đây... Mi khóc cái gì? Trứng vẫn còn đây mà!

Kỷ Kỷ tiến tới chân Tiểu Lam, ngửa đầu nói:

– Ngài báo hoa cao quý, không phải ngài nói là nam thần đi đội cung rồi à?

Tiểu Lam đặt mèo đen lên vai, cúi đầu:

– Đúng thế, sao vậy?

Kỷ Kỷ:

– Không có gì, chỉ là ở quán cafe đằng trước bệnh viện có một người dáng dấp rất giống nam thần.

Tiểu Lam:

–?

125.

Quán cafe trên cao.

Nam thần ghi lại đồ mà khách đã gọi:

– Một mocha, một cappuchino, vâng, xin chờ một chút.

Ở ngoài cửa, hai người chuẩn bị rời đi.

Nam thần lễ phép:

– Cảm ơn đã quan tâm.

Một đôi khách khác tiến vào.

Nam thần lễ phép:

– Chào mừng quý khách.

Chủ quán:

– Ủm, Tô Trạch tới đây một chút... Ồ thì, cách cậu đối với khách có hơi cứng rắn, phải nhiệt tình một chút, sinh động một chút...

Nam thần gật đầu:

– Vâng.

Lại một đôi khách nữa tiến vào.

Nam thần cao giọng:

– Chào! Mừng! Quý! Khách!

Chủ quán đỡ trán:

– Thôi thôi, hay là cậu đi phát tờ rơi đi, thêm một khách thì cậu được mười đồng tiền phần trăm.

Nam thần:

– ... Vâng.

Dưới gốc cây đối diện quán cafe, Kỳ Kỳ đứng trên vai Tiểu Lam:

– Ngài báo hoa, ngài không vào à?

Tiểu Lam đứng phía sau cây, nhìn nam thần mặc bộ đồ phục vụ đen trắng đẩy cửa đi ra, cầm theo chiếc giỏ đựng tờ rơi, một mình rời đi.

126.

Nam phụ:

– Sao tự nhiên cậu lại đi làm thêm ở quán cafe? Đãi ngộ của đội cung chẳng phải rất tốt à?

Nam thần:

– Đãi ngộ của đội cung với một người thì rất tốt, nhưng với hai người thì không đủ.

Nam phụ:

– Sao phải làm khổ mình như vậy? Cứ mặc kệ cái tên thần kinh đó đi!

Nam thần:

– Đã đồng ý là tôi phải phụ trách với cậu ấy rồi.

Nam thần đỏ mặt:

– Được rồi, tôi đang ở trên đường, chuẩn bị phát tờ rơi.

Nam phụ đỡ trán:

– Sao tôi có cảm giác như cậu chuẩn bị bắn cung đến nơi ấy chứ, phát tờ rơi đâu cần đằng đằng sát khí như vậy?

Một giờ sau.

Khó khăn lắm mới phát được hai mươi tờ rơi, nam thần trở lại quán cafe, thấy hình như tờ rơi đã vơi bớt đi nhiều:

– Ông chủ, ông có gọi thêm người tới làm hả?

Ông chủ:

– Đâu có.

Nam thần nội tâm xoắn xuýt:

– Vậy chắc tôi nhìn nhầm rồi.

Rồi anh lại cầm thêm một xấp tờ rơi nữa.

Sau khi nam thần rời đi, mấy con mèo từ trong ngõ hẻm chạy ra, nhảy vào giỏ, cắn một tập tờ rơi rồi bỏ chạy.

Đầu phố.

Cô gái A:

– Ôi, đáng yêu quá, dùng mèo phát tờ rơi!

Rồi cô quay đầu, nói với bạn trai:

– Chúng ta vào quán cafe này xem một chút đi!

Cổng trường học.

Nữ sinh cấp hai A:

– A, nhìn kìa! Mèo phát tờ rơi kìa!

Nữ sinh cấp hai B ngồi xổm xuống, nhận lấy tờ rơi:

– Cảm ơn nha! Vất vả rồi!

Khu thương mại.

Nhân công A:

– Ông chủ, nguy rồi, tất cả các tờ rơi của chúng ta đều không phát được! Có một quán cafe trên cao đang dùng mèo để phát tờ rơi!

Ông chủ làm rơi điều thuốc trong miệng xuống, kéo cổ áo nhân công A, lay lay:

– Cái gì?! Cậu nhìn rõ không? Là mèo hay chó?

Nhân công A bị lắc đến chóng mặt:

– Là mèo! Là mèo!

Rồi giơ tay lên bắt chước mèo:

– Là mèo sẽ cào ống quần người ta thế này, sẽ đảo quanh chân người ta, nếu không nhận lấy, chúng nó sẽ lặn lộn dưới đất kêu meo meo!

Công viên trung tâm.

Tiểu Lam:

– Phát hết cả chưa?

Mèo A:

– Báo cáo báo hoa đại nhân, mười tờ của tôi đã phát xong!

Mèo B:

– Tôi phát được hơn hai mươi tờ đây, ngài báo hoa, cầu sờ sờ

Kỷ Kỷ:

– Báo cáo báo hoa đại nhân cao quý! Nghiêm chỉnh tuân thủ phân phó của ngài, không có một con mèo nào bị nam thần phát hiện!

Tiểu Lam mở balo, mùi Whiskat truyền ra, đám mèo nhảy căng lên hoan hô. Tiểu Lam nhìn về phía quán cafe.

Kỷ Kỷ ngậm liền hai miếng:

– Ngài không định nói cho nam thần à?

Tiểu lam khóa lại chiếc balo đã trống rỗng:

– Ta không quan tâm anh ấy có biết hay không, ta đối tốt với anh ấy là được.

Quán cafe trên cao.

Nam thần dùng hơn hai tiếng mà chỉ phát được có ba mươi tờ rơi, anh hơi chán nản đẩy cửa ra, hương vị cafe đậm đà truyền tới, nam thần ngẩng đầu, kinh ngạc thấy khách ngồi chật quán.

Ông chủ tiến tới, cực kì vui vẻ mà vỗ cánh tay nam thần:

– Tô Trạch, cậu lợi hại quá! Chỉ hơn hai tiếng mà có thể lôi kéo được nhiều khách như vậy!

Nam thần:

– Nhưng mà...

Ông chủ:

– Không phải khiêm tốn! Cậu chính thức được nhận vào làm! Làm tốt lắm! Tôi xem trọng cậu!

Nam thần:

– Cảm ơn ông chủ! Tôi sẽ cố gắng!

Ông chủ:

– Tốt lắm! Chính là tinh thần này!

Lam Ngạo Văn ngồi xổm trước cửa quán cafe, quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi Kỳ Kỳ và mèo già sau lưng:

– Anh ấy lúc từ đội cung về thì đi từ đường nào?

Kỳ Kỳ giơ móng về phía đông.

Mèo già chỉ về phía tây.

Lam Ngạo Văn đen mặt:

– ...

Hai mèo luống cuống, chân liền cố gắng phối hợp, cuối cùng thống nhất chỉ về hướng đông nam.

Kỳ Kỳ:

– Ngài báo hoa, ngài muốn làm gì?

Lam Ngạo Văn:

– Đi đón anh ấy.

Mèo già:

– Nhưng nam thần toàn về bằng ô tô, ngài không có phương tiện.

Lam Ngạo Văn vỗ đầu mèo già:

– Mi không hiểu, ta muốn cho anh ấy một bất ngờ.

Nửa tiếng sau, xe ô tô của nam thần dừng lại trên đường:

– Đi siêu thị đã.

Một giờ sau, Lam Ngạo Văn một mình chờ đợi mỗi mòn con mắt:

– ...

127.

Trên đường về nhà.

– Xin chào.

Lam Ngạo Văn quay đầu:

– Có việc gì?

Người đại diện béo bị thanh niên đẹp trai tóc mật ong dọa cho nhảy dựng:

– A, cậu đừng nóng! Tôi không phải người xấu, tôi là một người đại diện, đây là danh thiếp của tôi. Tôi nghĩ hình tượng của cậu cực kì phù hợp, cậu có ý định làm người mẫu không?

Lam Ngạo Văn nhận danh thiếp, nhìn lướt qua.

Người đại diện béo:

– Cậu cầm ngược rồi...

Lam Ngạo Văn xoay danh thiếp lại, nhìn lướt qua, khinh thường ném đi:

– Lừa đảo.

Người đại diện béo:

27. Chương 27

128.

Chạng vạng.

Lam Ngạo Văn ngồi một mình trên bậc thang, vùi đầu giữa hai đầu gối, nghe tiếng mọi người tan tằm, tan học trở về nhà. Bỗng nghe thấy tiếng ô tô tới gần, cậu ngẩng phắt đầu lên.

Nam thần xuống xe:

– Sao cậu lại ngồi đây?

Lam Ngạo Văn ngẩng đầu:

– ... Tôi làm mất chìa khóa rồi.

Nam thần tuy không nói gì nhưng ánh mắt đã rất xin lỗi:

– Ừ, không sao.

Lam Ngạo Văn:

– Sao muộn thế này rồi anh mới về. Đường đã lên đèn cả rồi.

Cậu nhớ tới tình tiết trong phim thần tượng, nhíu mày:

– Lúc tôi ở đây chờ anh, anh sẽ không hẹn hò cùng người khác đấy chứ?

Nam thần toát mồ hôi:

– Tôi không có bạn gái.

Dưới ánh mắt âm trầm của Lam Ngạo Văn, anh nói tiếp:

– Cũng không có bạn trai. Tôi đi siêu thị mua đồ.

Anh nhắc túi đồ mua trong siêu thị lên.

Lam Ngạo Văn bắt lấy cái túi:

– Tôi rách!

Nam thần bước tới mở cửa, nhìn thấy cảnh Lam Ngạo Văn đứng sau mình đang tìm hóa đơn mua sắm. Thanh niên tóc xoăn màu mặt ong bối rồi đứng dưới ánh đèn đường, len lén xem thời gian mua đồ, xem xong thì biểu tình lo lắng trên mặt mới trở thành yên tâm.

Nam thần quay đầu lại:

– ...

Lam Ngạo Văn thấy nam thần quay lại, đứng hình:

– ...

Nam thần:

– ...

Hóa đơn trong tay Lam Ngạo Văn rơi xuống đất:

– ... Anh sẽ không không cần tôi nữa chứ?

Nam thần chẳng hiểu gì cả:

– Tại sao?

Lam Ngạo Văn:

– Vì tôi xem hóa đơn của anh...

Nam thần:

– Chỉ là một cái hóa đơn thôi, không sao cả.

Tuy rằng ban nãy có để ý, thế nhưng thấy đáng vẻ khi cậu hỏi rằng liệu tôi có không cần cậu nữa hay không, đáng vẻ ấy hết như một con mèo hoang đột nhiên có chủ nhân, sợ lại bị vứt bỏ một lần nữa, tôi nghĩ tôi có thể hiểu được tâm tình của cậu.

Sau khi vào nhà.

Nam thần:

– Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn cơm, cậu muốn ăn gì? Lẩu? Bít tết? Hay là Pizza?

Lam Ngạo Văn ngồi sau bàn ăn, nhìn thật sâu vào mắt anh:

– Chúng ta ăn cơm rang trứng đi, tôi muốn ăn cơm rang trứng do anh làm.

Nam thần nhìn Lam Ngạo Văn lẳng lặng ngồi trong căn bếp không có ánh đèn, gật đầu:

– Được.

Rồi anh quay sang Tiểu Hạ:

– Tao mua cho mày Whiskas này.

Lam Ngạo Văn buồn bực nằm bò lên bàn cơm.

Nam thần:

– Sao không ăn? Bình thường cậu ăn ba bát mà?

Lam Ngạo Văn:

– Một bát là đủ rồi.

Nam thần:

– Tôi rang nhiều lắm.

Anh ăn một miếng, tiếp:

– Cậu không cần khách khí với tôi.

Lam Ngạo Văn đặt đĩa xuống:

– Không phải khách khí với anh, là tôi không muốn mình béo, béo sẽ xấu.

Tôi xấu rồi, sợ anh sẽ không thích. Tuy tôi biết anh sẽ không như vậy... Cũng như tôi biết rằng anh sẽ không đi thang máy, đi dạo phố, hẹn hò, ăn uống, thế nhưng không nhìn thấy hóa đơn kia, tôi sẽ không an lòng.

Nam thần:

– Được rồi.

Rồi anh thu dọn bát đĩa.

Lam Ngạo Văn bắt lấy tay nam thần, ánh mắt trong suốt:

– Chúng ta có thể ngủ chung một giường không?

Nam thần:

– ... Cậu ngủ giường đi, tôi ngủ sofa quen rồi.

Lam Ngạo Văn quay đầu, nhìn sofa:

– Tôi cũng ngủ sofa.

Nam thần:

– Cậu không quen ngủ giường đó à? Ngủ sofa cũng được, sofa mềm lắm, nhưng lại chật, bình thường phạm vi xoay người của cậu khá lớn, có thể sẽ không quen.

Lam Ngạo Văn ngửa đầu, thâm tình như thú cưng:

– Tôi không có thói quen ngủ giường, cũng không quen ngủ sofa, tôi quen ngủ anh.

Nam thần:

– ...

Lam Ngạo Văn ôm hông nam thần, mặt dán sát vào ngực anh, ánh mắt ưu thương nhìn vào đùi nam thần:

– Trước đây tôi vẫn ngủ anh, vì sao bây giờ lại không được?

Nam thần cúi đầu ngửi tóc và quần áo của Lam Ngạo Văn: Rõ ràng không có mùi rượu mà...

Lam Ngạo Văn:

– Chúng ta ngủ chung đi... Nếu thực sự không được...

Cậu rất không tình nguyện liếc về phía mèo đen vô tội bên chân mình, buồn buồn:

– Nó cùng ngủ với chúng ta cũng được.

129. Nhật kí của nam thần.

Hóa ra ngủ mình nghĩa là ngủ trên người mình.

Không hiểu vì sao bộ dáng Lam Ngạo Văn gối lên người mình ngủ lại khiến mình nhớ tới Tiểu Lam, bỗng nhiên mình lại có một kì vọng quái lạ, nhưng điều ấy là không thể.

PS: Vốn lo lắng cậu ấy xoay người sẽ rơi xuống giường, nhưng tối qua hình như cậu ấy không hề xoay người.

130.

Sáng sớm, sau khi nam thần ra khỏi cửa.

Lam Ngạo Văn ở trên giường tỉnh dậy, mở mắt ra, đi vào toilet.

Một lúc sau.

Tiểu Hạ ngửa đầu, hăm mộ nhìn Tiểu Lam cả người ướt sũng đang trần truồng đi ra:

– Meo meo miao

Tiểu Lam cúi đầu nhìn bản thân:

– Có gì hay mà hăm mộ, không có lông, anh ấy không ôm anh đây, cũng không sờ anh đây.

Cậu mở tủ quần áo của nam thần ra, chọn một cái áo khoác màu sữa mặc vào, vén một lọn tóc bên tai lên:

– Tóc vẫn ướt.

Tiểu Hạ nhảy lên nắp toilet, móng vuốt cào cào trước ngăn kéo:

– Meo meo miao

Lam Ngạo Văn nghi ngờ mở ngăn kéo ra, bên trong có một cái máy sấy.

Một người một mèo nghiên cứu cái máy sấy kì quái cả nửa ngày, vì đầu cắm dính nước nên khi cho vào ổ điện thì nổ “đôm đốp”, Tiểu Hạ vội vã nhảy ra xa.

Lam Ngạo Văn tiến tới gần ổ điện:

– Ban này là tiếng gì thế?

Không ngờ lúc này cậu chạm vào chốt mở, máy sấy ù ù thổi, Lam Ngạo Văn giật mình buông tay, máy sấy rơi trên bồn, miệng máy sấy đối diện mặt cậu, hơi nóng thổi khiến mắt cậu không mở nổi:

– Đây là thứ quái quỷ gì?

Tiểu Hạ:

– Meo meo meo!

Đem tóc tới gần!

Lam Ngạo Văn ngồi xổm xuống, đem đầu để sát vào:

– Thế này phải không?

Tiểu Hạ nhìn cậu đẹp trai với mái tóc mượt ồng rồi bừ:

– Hình như có chỗ nào đó không đúng...

Khó khăn lắm mới sấy khô tóc, buộc mái tóc xoắn lại, buộc chắc dây giày, khoác balo vải của nam thần ra ngoài, Lam Ngạo Văn cúi đầu nhìn Tiểu Hạ đang ở bên cạnh tiền mình, bĩu môi:

– Làm một con thú cưng chỉ ăn uống thôi thật là tốt.

Trong công viên.

Lam Ngạo Văn nằm ngửa trên ghế dài, đầu gối lên cánh tay, nhắm mắt nghỉ ngơi. Khuôn mặt tuấn mĩ dưới ánh mặt trời khiến cho mấy bạn gay chạy bộ buổi sáng đâm cả đầu vào cột điện.

Hơn ba mươi con mèo đã tập kết trước ghế dài.

Kỷ Kỷ ưu nhã khom lưng:

– Ngài báo hoa cao quý, xin chờ phân phó của ngài!

Lam Ngạo Văn đứng dậy, khoác balo lên:

– Từ hôm nay trở đi, ngày nào ta cũng sẽ rất bận, việc ở bên kia do mấy đứa phụ trách, có tình huống gì phải báo cho ta biết.

Kỷ Kỷ:

– Xin nghe theo phân phó của ngài

Chúng meo meo:

– Meo meo miao meo meo miao

28. Chương 28

131.

Studio.

Nhiếp ảnh gia:

– Tựa vào lưng ghế, hơi nghiêng người, gợi cảm một chút!

Lam Ngạo Văn nhú mày:

– Gì cơ?

Nhiếp ảnh gia bắt đầu quay sang phía người đại diện:

– Người mẫu này đúng là rất có linh khí nhưng không hề phối hợp gì cả, bảo gợi cảm thì không đến nơi, bảo đáng yêu cũng không làm được, thế này làm sao mà chụp xong?

Lam Ngạo Văn bắt chéo chân, dựa vào ghế đạo cụ, duỗi người, ngáp một cái, thờ ơ nhìn nhiếp ảnh gia và người đại diện đang thương lượng:

– Nói xong chưa? Tôi mệt rồi.

Nhiếp ảnh gia và người đại diện bị khí tràng nữ vương này làm cho lạnh người một chút.

Lam Ngạo Văn đặt ngón tay lên thái dương:

– Nói xong rồi thì tắt quạt đi, gió thổi làm tôi đau đầu, sắp ngất đến nơi rồi.

Nhiếp ảnh gia:

– ...

Người đại diện:

– ...

Nhiếp ảnh gia giận tím mặt:

– Người mới mà dựa vào cái gì để hất hàm sai khiến như vậy?! Cậu ta coi mình là cái gì?! Ảnh đế thiên vương hay là động vật được bảo vệ cấp quốc gia?

Lam Ngạo Văn rất đương nhiên:

– Động vật được bảo vệ cấp quốc gia.

Người đại diện vừa khuyên bảo nhiếp ảnh gia đang tức tới sắp xỉu vừa tiến tới trấn an động vật được bảo vệ cấp quốc gia:

– Tiểu Lam à, đây là case đầu tiên của chúng ta, nếu không làm được thì chúng ta sẽ phải ăn không khí, ông ấy bảo cậu làm tư thế kêu gọi thì cậu cứ làm là được.

Tiểu Lam nhú mày:

– Rốt cuộc thì tư thế gọi cảm là gì?

Người đại diện lau mồ hôi:

– Tư thế gọi cảm là... là... Nói chung là cậu cứ tưởng tượng người cậu thích nhất đang ở trước mặt cậu, cậu phải nghĩ đủ mọi cách để mê hoặc người ấy, để người ấy thân thiết cùng mình, chính là thế! Đây là gọi cảm!

Lam Ngạo Văn hiểu một nửa, đặt hai chân xuống, thẳng lưng, hai mắt tỏa sáng:

– Thân thiết là chỉ...

Người đại diện khóc không ra nước mắt:

– Hức, thân thiết là... Là cùng người cậu thích hôn, ôm, làm một vài chuyện xấu hổ...

Ông ta tan vỡ đẩy kính mắt lên:

– Cậu sẽ không thể nào không hiểu cả mấy thứ này chứ hả?

Lam Ngạo Văn hai mắt nhìn vào khoảng không, lẩm bẩm:

– Chuyện xấu hổ... Giao phối sao?

Trong tiếng nhạc và khói lửa bốc lên.

Người đại diện:

– ...

Nhiếp ảnh gia:

– A! Chính là biểu tình này! Trời ạ, quá sinh động, quá dữ dội! Mau bật đèn! Bật nhạc lên đi!

132.

Chiều tối, nam thần về nhà, thấy trên bậc thang có một đám mèo và Lam Ngạo Văn đang tựa vào đầu gối để ngủ. Mèo lớn mèo nhỏ im lặng, thỉnh thoảng chúng tựa vào chân cậu. Nam thần bỗng nhớ tới thật lâu trước đây, khi Tiểu Lam còn sống, mèo trong khu tập thể cũng rất thích quanh quẩn bên Tiểu Lam, anh không nhịn được mà thốt lên:

– Tiểu Lam...

Lam Ngạo Văn giật mình, ngẩng đầu, thấy nam thần mặc áo trắng đứng trước mặt mình, cậu khàn giọng:

– Anh gọi tôi là gì?

Nam thần:

– ... Không có gì.

Trong mắt Lam Ngạo Văn lóe lên biểu tình thất vọng. Cậu đứng dậy, đi xuống bậc thang từ giữa đám mèo, ánh nắng chiều chiếu sau lưng cậu, trên những bậc thang cũng vương đầy ánh vàng, cậu như một vị vương tử của loài mèo, giơ tay về phía người dưới bậc thang:

– Hôm trước anh đưa tôi đi hẹn hò, hôm nay tôi dẫn anh đi.

Nam thần:

– Đi đâu?

Lam Ngạo Văn:

– Tới nơi mà tôi chỉ muốn đưa một mình anh tới.

133.

Nam thần theo sau Lam Ngạo Văn, nhìn thanh niên tóc xoăn màu mật ong đi vào ga tàu điện ngầm, rất quen thuộc đứng bên sân ga, quen thuộc theo dòng người lên xe, nghe tiếng báo trạm thì quen thuộc theo dòng người đi xuống, đưa anh tới một trạm xe bus để chờ xe, Lam Ngạo Văn lên xe trước, trả phần tiền vé cho cả hai.

Hai người nắm vòng treo, dừng gần cửa, nam thần không nhìn được mà hỏi:

– Tự cậu làm ra hả?

Lam Ngạo Văn cười với anh:

– Tôi rất có khả năng mà.

Đôi mắt cười cong cong như thú cưng kia làm trái tim nam thần bỗng đập mạnh, anh nghiêng khuôn mặt đang nóng lên sang một bên, nhìn mặt trời chiều như đang tan ra ngoài cửa sổ, còn Lam Ngạo Văn thì nhìn anh, cái nhìn thẳng thắn, chẳng hề né tránh.

Xe bus đã tới khu trên, Lam Ngạo Văn xuống xe, quay đầu lại đã thấy nam thần đứng trước một quán ven đường.

Lam Ngạo Văn:

– Anh mua gì thế?

Nam thần đem vòng cổ màu trắng ra, lại lấy chìa khóa móc vào vòng, đang định đưa cho Lam Ngạo Văn thì đã thấy cậu cúi đầu xuống.

Chẳng biết tại sao lại có cảm giác như đeo vòng cổ cho chó vậy...

Lam Ngạo Văn cúi đầu, giương mắt nhìn anh, lúc này nam thần mới trịnh trọng đeo chìa khóa lên cổ cậu.

Giây phút đeo vòng lên, anh cảm thấy Lam Ngạo Văn bỗng nhiên tĩnh lặng tới vô cùng, cứ như có thể hóa thành không khí.

Nam thần:

– Thế này sẽ không mất nữa.

Thanh niên tóc xoắn màu mật ong vẫn cúi đầu nhìn chiếc chìa khóa trên ngực, cứ như thể đó là một viên kim cương 24 cara vậy.

Nam thần xoắn xuyết: Lẽ ra nên mua một cái đẹp đẹp.

Khi mặt trời sắp xuống núi, hai người tới một nơi hoang phế.

Nam thần theo Lam Ngạo Văn đi sâu vào bên trong, trong nháy mắt, những ồn ã đã cách họ thật xa. Ở trung tâm nơi này có một hồ nước, mặt trời chiếu bóng đồng cỏ lên nguồn nước, vậy mà lại ra một màu hồng.

Nam thần mỉm cười:

– Cảm ơn, tôi thích lắm.

Lam Ngạo Văn cười cười, đưa tay vào miệng, huýt sáo.

Bốn bề bỗng vang lên tiếng động huyền ảo, một lát sau, một chú mèo ngậm hoa hồng chui ra từ trong bụi cỏ, có vẻ nó hơi xấu hổ, tiếp theo là con thứ hai, con thứ ba,... Đám mèo đều đi ra từ trong bụi cây bãi cỏ, mỗi con đều ngậm một đóa hoa, là hoa hồng, là hoa bách hợp,... Trên mảnh đất hoang tiêu điều bỗng như nở rộ trong chớp mắt, cả vùng đất như hồi xuân.

Lam Ngạo Văn:

– Thích không? Kỷ niệm một năm chúng ta quen nhau.

Nam thần vừa cảm động vừa nghi hoặc: Một năm sao?

Lam Ngạo Văn cố chấp:

– Anh thích không?

Nam thần nhìn đại quân mèo ào lên như lũ trước mặt Lam Ngạo Văn để tranh công, trong lòng muốn cười:

– Sao cậu thích mèo thế chứ?

Lam Ngạo Văn nghiêng đầu nhìn anh, trầm giọng:

– Tôi thích là anh.

Một nụ hôn rơi trên môi nam thần.

Nam thần kinh ngạc nhìn đôi mắt thẳng thắn của thanh niên tóc mật ong, anh không thấy bất kì sự khó chịu nào, cảm giác cứ như bị mèo liếm một cái vậy.

Lam Ngạo Văn:

– Tôi không đưa anh tới xem mèo, tôi mang anh tới xem hoa. Anh thích không? Lãng mạn không? Tôi như thế này gọi cảm không?

Chẳng biết từ lúc nào mà Lam Ngạo Văn đã cởi cổ áo sơ mi, cảnh xuân mê người trước ngực đều lộ hẳn ra theo cổ áo mở rộng. Thanh niên tóc mật ong túm lấy chìa khóa màu trắng trước ngực, nghĩ một chút, ngậm khóa vào khoe miệng.

Nam thần:

– ...

29. Chương 29

134.

Nhấn:

– Vương tử điện hạ, ngài đang làm gì vậy?

Lam Thượng Võ:

– Ta dọn phân mèo.

Nhẫn:

– Loại việc này cần ngài tự làm sao?

Lam Thượng Võ:

– Ông chủ cửa hàng thú cưng nói rằng cần phải tự mình dọn phân cho mèo thì mới có thể tạo nên mối quan hệ sâu sắc với mèo.

Nhẫn nhú mày, lắc đầu:

– Chưa bao giờ nghe thấy cách nói này.

Lam Thượng Võ:

– Ông chủ đó hiểu biết hơn những người khác nhiều, ta quyết định trong thời gian ở lại địa cầu khảo sát sẽ học tập anh ta cho thật giỏi. Được rồi, cậu có chuyện gì sao?

Nhẫn:

– Chúng ta có tung tích của Lâu Chiến rồi.

Lam Thượng Võ:

– Tốt quá, hắn ở đâu?

Nhẫn:

– Sợ là sự tình không đơn giản.

Lam Thượng Võ:

– Sao thế?

Nhẫn:

– Máy cải tạo giống đã khởi động rồi.

Lam Thượng Võ:

– Cái gì?!

Nhẫn:

– Quét hình khu vực có phi thuyền tàng hình thì phát hiện dấu hiệu khởi động của máy cải tạo giống, bởi vì đa số các phân tử đều được cải tạo lại nên thực vật ở quanh đó có rất nhiều biến hóa kì dị, may là máy cải tạo giống vẫn đang trong thời gian thử nghiệm, hiện tại chỉ có thể cải tạo một cá thể cá biệt.

Lam Thượng Võ:

– Biết cá thể bị cải tạo là gì không?

Nhẫn:

– Khu bảo tồn thiên nhiên bị mất một con báo hoa, cùng lúc ấy các nhân viên trong khu bảo tồn phát hiện ra một cậu thanh niên trẻ tuổi ở đó, tôi nghĩ mục tiêu đã rất rõ ràng.

Lam Thượng Võ:

– Vì sao không mang cậu ta về?

Nhẫn:

– Cậu ta mất tích. Nhưng tôi nghĩ đó là mẫu cải tạo giống đầu tiên thành công, nhất định Lâu Chiến sẽ đi tìm cậu ta.

Lam Thượng Võ:

– Được, cậu tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm được mẫu thí nghiệm đó trước Lâu Chiến.

Nhẫn:

– Nhất định rồi! Tôi đi trước.

Lam Thượng Võ:

– Chờ đã!

Nhẫn:

–?

Lam Thượng Võ do dự:

– Mẫu thí nghiệm đã biến thành người kia, nếu như chúng ta tìm thấy thì phải xử lí thế nào?

Nhẫn:

– Luật pháp ngân hà quy định việc thí nghiệm cải tạo giống là phạm pháp, đối tượng bị cải tạo khi được tìm thấy phải trở về trạng thái cũ, nhưng máy cải tạo chỉ mới ở giai đoạn thí nghiệm, chưa có máy đảo ngược nên mẫu thí nghiệm phải bị tiêu hủy.

Lam Thượng Võ:

– Thế nhưng đây đâu phải lỗi của mẫu thí nghiệm, làm như vậy tàn nhẫn quá, có thể để cậu ta sống được không?

Nhẫn lắc đầu tiếc nuối:

– Sợ rằng không được, trạng thái thân thể và tinh thần của mẫu cải tạo sẽ cực kì bất ổn, rất nguy hiểm.

Lam Thượng Võ:

– Là vậy sao? Được rồi, cậu vất vả rồi.

135.

Bác sĩ:

– Lại là cậu à? Lần này làm sao?

Nam thần:

– Khỏe miệng nổi mụn nước ạ.

Bác sĩ kiểm tra một hồi:

– Cậu dị ứng, lần này mèo nhà cậu liếm miệng hả?

Nam thần sửng sốt:

– ...

Bác sĩ:

– Sao thế?

Nam thần trở mặt một lát rồi lấy lại tinh thần:

– Nếu về sau nó vẫn liếm thì tôi nên làm thế nào?

Bác sĩ:

– Nếu cậu vẫn muốn nuôi nó thì chỉ có thể từ từ thích ứng thôi, cũng không phải là chưa có ai bị dị ứng với nước bọt động vật, ở chung lâu ngày sẽ từ từ quen. Nhưng mèo nhà cậu quẩn người thật đó, ha ha.

136.

Người đại diện:

– Tiểu Lam! Nhìn đi! Tạp chí xuất bản rồi này! Lần đầu tiên chụp mà có thể lên tạp chí T&S, cậu quá tuyệt vời! Alex Wu quyết định hợp tác với cậu trong quảng cáo sau rồi!

Lam Ngạo Văn dẫn độn lật tạp chí:

– Khí chất nữ vương?

Cậu trầm giọng:

– Đây là nói tôi?

Người đại diện vội vã cầm lại tạp chí:

– Không đúng không đúng, đây là nói người mẫu ở kế bên...

Lam Ngạo Văn giơ tay phải ra, người đại diện chỉ đành mang vẻ mặt đau khổ mà giao tờ tạp chí ra.

Lam Ngạo Văn lật tạp chí xoẹt xoẹt, sắc mặt càng lúc càng khó coi:

– Còn bảo không phải nói tôi, rõ ràng là đang nói tôi đây! Lần sau nhớ dùng hai chữ “Đế vương” để miêu tả về tôi!

Người đại diện:

– Đây là do bên biên tập tạp chí quyết định, lời tôi không có ý nghĩa gì hết.

Lam Ngạo Văn ném tạp chí lên bàn trà, bắt chéo chân kiểu Beckham:

– Vậy gọi cho biên tập đi!

Người đại diện lau mồ hôi:

– Gọi điện cũng chưa chắc người ta chịu sửa.

Lam Ngạo Văn:

– Vậy gọi điện thoại đe dọa.

Người đại diện gần như quỳ xuống:

– Nữ vương đại nhân, xin hãy tha cho tôi đi...

Lam Ngạo Văn nhe răng trợn mắt rất dữ tợn, đứng lên.

Người đại diện xoắn xuýt: Xong rồi...

137.

Lam Ngạo Văn phẫn nộ:

– Máy người trên mạng mù cả sao? Sao cứ nữ vương nữ vương?! Ta là nam, còn có yết hầu, còn có chim, lẽ nào họ đều không nhìn thấy?!

Người đại diện:

– Không phải họ nói cậu là nữ vương, đây là một kiểu hình dung thôi, ý là tuy cậu là nam nhưng vẫn có khí chất của nữ vương, khí chất nữ vương là tốt mà, vừa cao quý vừa mạnh mẽ!

Lam Ngạo Văn lườm:

– Nữ vương với đế vương, ai vừa cao quý vừa mạnh mẽ hơn?

Người đại diện:

– ... Nữ vương.

Lam Ngạo Văn ném ipad lên đầu người đại diện.

Người đại diện đáng thương ôm lấy chiếc máy tính bảng suýt nữa bị đập hỏng:

– Nghĩ về mặt tốt thì các cô ấy đều là fan của cậu mà, có nhiều fan vậy chẳng lẽ cậu không vui?

Lam Ngạo Văn cắn ngón tay, tự mình tra trên mạng:

– Người đại diện của T&S tên là Ái Lâm phải không?

Người đại diện quỵ xuống đất.

Lam Ngạo Văn quay đầu, lườm ông ta một cái, sau đó nghiêng đầu, cầm ipad quay sang một bên, đưa lưng về phía người đại diện, không hề vướng bận gì mà tiếp tục tìm tòi.

30. Chương 30

138.

Ban biên tập T&S.

Ái Lam hưng phấn gõ tiêu đề “Người mới trong làng mẫu đã kí hợp đồng với Alex Wu, khí tràng nữ vương không người địch nổi!”

Gõ xong, cô sát lại gần màn hình, say sưa nhìn người đẹp với mái tóc xoăn màu mật ong trên trang bìa:

– Quá đẹp, aaaaaa, thật là muốn quỳ liếm!

Biên tập B:

– Ái Lâm, có người gọi điện tìm cô này!

Ái Lâm:

– Ừ!

Cô bật dậy:

– Xin chào, Ái Lâm của ban biên tập T&S nghe.

Giọng nam thần bí khi trầm khi bổng:

– Nếu không muốn sau khi tan ca xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì đem tất cả hai chữ “nữ vương” trong kì báo có chuyên đề về Lam Ngạo Văn đổi thành “đế vương”.

Ái Lâm nhìn chằm chằm vào ống nghe rồi cúp máy:

– Đồ thần kinh.

Lam Ngạo Văn nhìn chằm chằm vào điện thoại:

– Dám cúp điện thoại của mình.

Người đại diện đang bận tới sứt đầu mẻ trán trước bàn máy tính liền quay đầu lại:

– Làm sao bây giờ, fan của cậu quá lợi hại, tôi không thể cãi thắng các cô ấy được.

Lam Ngạo Văn đã ném di động, đi tới salon, ngồi xuống:

– Vậy cần ông có tác dụng gì?!

Người đại diện rơi lệ đầy mặt, cung kính dâng laptop lên.

“Cái tên “Lam đế vương” kia có bệnh à, hần hận hai chữ “nữ vương” đến mức nào chứ?”

“Không biết là kế hoạch của công ty nào, có dụng tâm kín đáo đây”

“Lam đế vương lại đây, lại đây, ngoan ngoãn nghe chị nói này, đốt Lam Ngạo Văn thành tro đi, cậu ta cũng chỉ là một nữ vương mà thôi”

“Ha ha ha, like cho lâu trên”

Lam Ngạo Văn giận mà không có chỗ trút, cậu bắt đầu gõ mạnh bàn phím nhưng gõ hai cái liền ngừng. Người đại diện run sợ trong lòng, nhìn Lam Ngạo Văn bỗng đứng dừng lại, một lát sau, Lam Ngạo Văn lạnh lùng buông một câu:

– Chữ D ở chỗ nào?

Người đại diện thở phào nhẹ nhõm:

– Phím thứ ba hàng thứ hai.

Lam Ngạo Văn đánh vài chữ rồi ngừng lại, mồ hôi lạnh của người đại diện chảy ròng ròng. Một lát sau, Lam Ngạo Văn lạnh lùng nói:

– Sao không có chữ “vương”?

Người đại diện tiến tới:

– Cậu đánh thiếu chữ “g”

Người đại diện nhìn cậu trai như một con mèo lớn đang cong lưng trên salon gỗ bàn phím, cắn ngón tay gõ vài chữ rồi lại cắn móng tay, trên màn hình đầy những chữ “Lam Ngạo Văn”, càng nhìn ông càng thấy nguy hiểm:

– Hay là... Hay là tôi đánh chữ, cậu nói cái gì tôi gõ cái đó.

Lam Ngạo Văn ngẩng đầu, liếc mắt nhìn ông ta rồi buồn bã đưa laptop qua.

Người đại diện nâng kính lên, thì thầm:

– Kiểu mày rậm mắt to này, cơ thể to như con ngựa thì mới có năng khiếu làm đế vương, Lam nữ vương nhà ta vai không thể nâng tay không thể nhắc, dáng vẻ liễu yếu gió thổi thể kia, tất nhiên là thích hợp ngồi trên salon ra lệnh, rõ ràng là nữ vương hàng chuẩn mà!

Lam Ngạo Văn đứng lên, tí nữa thì nhắc chân đạp bay laptop nhưng dưới cái nhìn của người đại diện, cậu lại nhún nhún hạ chân xuống, ôm tay vừa thông thả đi vừa vuốt cằm:

– Ông trả lời thế này: Nếu cậu ta vai có thể nâng tay có thể nhắc thì sao?

Người đại diện:

– Nhưng cũng đâu thể sửa được khuôn mặt anh ấy! Xinh đẹp như thế, nói trắng ra thì cho dù anh ấy có thể nhắc cả địa cầu lên thì cũng là nữ vương thôi!

Lam Ngạo Văn xoay người, nhe răng trợn mắt. Người đại diện khổ bức chỉ vào màn hình:

– Không phải do tôi nói.

Lam Ngạo Văn:

– Vậy ông học giọng điệu của họ làm gì?

Người đại diện:

– Không tự chủ được liền học...

Lam Ngạo Văn:

– Trả lời lại: Anh ấy có xinh đẹp cũng không thể thay đổi sự thật là anh ấy có hầu kết, có chim to!

Người đại diện đang định trả lời thì Lam Ngạo Văn giơ tay lên, ánh mắt sáng ngời:

– Thêm một câu nữa: “Đừng quên anh ấy còn có thể mọc râu!”

Người đại diện gõ xong, một lát sau nói:

– ... Họ im rồi.

Lam Ngạo Văn nở nụ cười thắng lợi của nữ vương:

– Tốt, ôm gối mà khóc đi!

Rồi cậu cầm lấy áo khoác trên salon, mặc vào:

– Ngày mai giúp tôi hẹn với thợ trang điểm, thiết kế cho tôi tạo hình râu mép thật khí phách vào!

Người đại diện đang muốn khấn cầu cậu hạ thủ lưu tình thì Lam Ngạo Văn đã để lại cho ông ta một cái đóng cửa đầy cao quý lãnh diễm.

139.

Nam thần lái xe về nhà, trên đường đi bỗng nghe thấy một giọng nữ thét chói tai, anh nhìn lại, chỉ thấy một đám mèo đang vây công một cô gái tóc ngắn đi xe máy.

Nam thần xuống xe, chạy tới ôm lấy một con mèo mập đang muốn phi về phía trước ngực cô gái, nói với cô:

– Cô ổn chứ?

Mèo mập bị nam thần ôm quay cái cổ gần như bị che mắt bởi đám mờ:

– Ồi mợ ời nam thần?!

Mèo A:

– Làm sao bây giờ? Vẫn phải tiếp tục tấn công à?

Mèo B:

– Làm sao mà tấn công được nữa? Rút!

Đám mèo giải tán ngay lập tức.

Ái Lâm nhận ra người lần trước đã chở mình xuống núi:

– A, là anh!

Nam thần giúp nâng chiếc xe đổ lên, kiểm tra sầm lốp, có vẻ như không có vấn đề gì:

– Ban này có chuyện gì xảy ra vậy?

Ái Lâm vuốt mặt cười:

– Ôi chào, tôi cũng không biết nữa, một đám mèo bỗng nhảy ra, đáng yêu chết mất, tôi giật mình đến nỗi suýt thì không kịp dừng xe, cảm ơn anh nhé!

Nam thần:

– ...

Đám người hành tinh meo meo đã rút lui:

– ...

Nam thần giúp cô nhặt cái túi rơi dưới đất lên, cũng nhặt lên một cuốn tạp chí rơi gần đó, không ngờ lại thấy trong tạp chí là hình Lam Ngạo Văn:

–??!!

Ái Lâm giận dữ:

– Ai đùa dai vậy chứ?!

Nam thần giật mình quay đầu lại, thấy cô gái đang cầm một phong thư, là một bức thư đe dọa dùng chữ cắt trên báo để ghép lại, bên trên chỉ có một câu:

Lam Ngạo Văn forever đế vương!

By: Lam đế vương mỗi lần uống nước thì hầu kết sẽ lên xuống hai lần.

Ái Lâm không chịu nổi, lắc đầu:

– Toàn fan nào tàn, tôi sắp không nhận ra hai chữ “đế vương” tới nơi rồi.

140.

Phòng thể hình.

Một mỹ nam tử mặc tây trang màu đen, tóc xoắn màu mật ong đang dừng chân trước một loạt hình quảng cáo ở đại sảnh tầng một khiến cho nam nữ đi qua đều phải ngoái đầu nhìn.

Một huấn luyện viên thể hình đi lên:

– Xin chào, anh có cần giúp gì không?

Lam Ngạo Văn tháo kính râm xuống, chỉ vào một người đàn ông bắp thịt kiện mã trong quảng cáo:

– Xin chào, tôi muốn có bắp tay như vậy.

Rồi chỉ vào một quảng cáo khác:

– Cơ ngực thể này.

Đi tới trước một quảng cáo khác:

– Cùng với cơ bụng thể này. Bao nhiêu tiền?

Huấn luyện viên thể hình:

– ...

141.

Công viên san hô.

Áo khoác đen vắt trên thành tựa của ghế dài, Lam Ngạo Văn chỉ mặc một chiếc sơmi trắng và quần tây bó sát đang nằm trên ghế.

Kỷ Kỷ:

– Ngài báo hoa cao quý, chúng tôi đã lấy được tấm ảnh ngài muốn rồi.

Lam Ngạo Văn ngồi bật lên, tháo kính xuống, lấy bức ảnh Kỷ Kỷ đang ngậm trong miệng ra.

Đó là bức hình chụp nam thần từ bên ngoài quán cafe, nam thần mặc đồ phục vụ đen trắng, khi thì nghiêm túc đứng trước máy pha cafe, khi thì ôm khay đựng cafe thẩn thờ bên cửa sổ, khi thì lễ phép tiễn khách, lọn tóc mềm rũ xuống.

Lam Ngạo Văn càng xem càng tươi cười, hài lòng đặt ảnh xuống:

– Là ai chụp?

Mèo A:

– Tôi!

Mèo B:

– Tôi nữa!

Mèo C:

– Tấm có bóng lưng cực kì đẹp đó là tôi chụp!

Lam Ngạo Văn lấy hộp cá ngừ từ trong túi ra phân cho ba con mèo rồi xé mở túi Whiskas:

– Mỗi mèo đều có phần nhé

Đám người hành tinh meo meo ồn ào tranh đồ ăn, Lam Ngạo Văn ngồi trên ghế dài thưởng thức ảnh chụp.

Mèo già:

– Ngài báo hoa, ngài rất thích nam thần mặc đồng phục à?

Lam Ngạo Văn:

– Anh ấy thế này có cảm giác...

Hồi tưởng

Tư thế khêu gợi là... là... Nói chung là cậu tưởng tượng người cậu thích nhất đang ở trước mặt, cậu phải nghĩ mọi biện pháp mê hoặc để người ấy thân thiết cùng mình, đúng là thế! Như thế là gợi cảm!

Hồi tưởng kết thúc.

Lam Ngạo Văn liếm môi:

– Cảm giác khêu gợi

Kỷ Kỷ:

– Ngài báo hoa cao quý, thứ cho tôi nói thẳng, hình như trứng của ngài có phản ứng rồi?

Lam Ngạo Văn ngẩn người, vội vàng đứng lên, dặng chân nhìn vào quần.

Kỷ Kỷ hăm mộ nhìn giữa hai đùi Lam Ngạo Văn:

– Quả là đồ sộ

31. Chương 31

142.

Lúc nam thần trở về thì Lam Ngạo Văn đang tắm.

Nam thần đi tới ngoài phòng tắm, do dự:

– Lam Ngạo Văn...

Sau vén cửa truyền tới âm thanh hờn dỗi của Lam Ngạo Văn:

– Ủ?

Nam thần:

– ... Cậu làm người mẫu à?

Sau cửa không người lên tiếng.

Nam thần:

– Xin lỗi, tôi biết mình không nên can thiệp vào chuyện riêng của cậu, nhưng mà..

Sau cánh cửa chỉ còn lại tiếng nước tiếp tục chảy.

Nam thần:

– Bỗng nhiên thấy cậu trên tạp chí, có chút kinh ngạc...

Tiếng nước phía sau cánh cửa càng to hơn.

Nam thần cúi đầu, trầm ngâm trong giây lát:

– Bởi vì mọi chuyện của cậu cho tới nay hình như tôi đều biết, nhưng chợt lại có một chuyện mà tôi chẳng biết gì cả, điều ấy khiến tôi chẳng biết làm thế nào.

Tiếng nước tí tách tí tách như một cơn mưa mùa hạ.

Nam thần ngẩng đầu:

– Lần sau cậu có dự định gì thì nói trước với tôi một tiếng, được không?

Sau cửa vẫn không có thanh âm gì, nam thần bỗng nhận ra tuy tiếng nước rất lớn nhưng lại hết như một cơn mưa, không hề có hơi ẩm tỏa ra, anh nhú mào:

– Lam Ngạo Văn?

Tiếng nước ngừng. lát sau, cửa kêu “két” một tiếng rồi mở ra.

Lam Ngạo Văn trần truồng, cả người ướt sũng đứng sau cửa:

– Tôi cố gắng rồi nhưng không thể làm nó xuống được.

Nam thần:

–???

Trên mi Lam Ngạo Văn vương một hạt nước, giọng nói xót xa:

– Có thể *** với tôi không?

Nam thần:

–!!!

Lam Ngạo Văn:

– Tôi cũng có thể tìm người khác, nhưng mà tôi không muốn *** cùng người khác, tôi chỉ muốn cùng anh.

Nam thần:

– ...

143.

Chỗ này rút gọn mười nghìn chữ mô tả động tác nghìn lần như một và các từ tượng thanh không có ý nghĩa.

144.

Ban đêm, trong khu San Hô, có vô số tiếng mèo cái kêu gào thảm thiết.

Mèo cái A:

– Aaa! Cuối cùng ngài báo hoa đã *** rồi! Vì sao không phải là mình chứ?

Mèo cái B:

– Chim mang theo gai của ngài báo hoa! Thân thể ngài báo hoa là đẹp nhất mà! Huhuhu, không thể yêu nữa!

Mèo cái C:

– Tại sao phải *** cả một buổi tối???! Tại sao phải kịch liệt như vậy???

Mèo già vuốt râu:

– A, lúc này nên nghe điệu Valse *** đi

Kỷ Kỷ khiếp sợ:

– Điệu Valse *** là cái gì? Cả đời tôi chưa hề nghe qua cái điệu Valse đó!

Hai con mèo chân chó (giống này không có đâu) tìm được một chiếc di động cũ, câu trộm wifi nhà nào đó, mèo già ưu nhã chọn một khúc nhạc.

Bản “Waltz of the flowers” vang lên.

Kỷ Kỷ:

– Ôi tiếng dương cầm này khiến tôi xuân tâm nhộn nhạo Đáng tiếc...

Nó bị thương nhìn xuống cặp trứng đã không còn tung tích của mình.

Mèo già:

– Không sao, chúng ta khiêu vũ đi

Kỷ Kỷ cảm động, lấy móng gọt nước mắt:

– Cam tâm tình nguyện hướng tới

Những điệu Valse rực rỡ xoay tròn trong bóng tối. Đêm nay, ở khu San Hô, không có mèo nào ngủ.

145.

Sáng hôm sau.

Lam Ngạo Văn đuổi người, đẩy cửa sổ ra:

–?!

Mèo Somali lông dài, mèo Xiêm, hai con mèo chân chó (không có giống này đâu) đều ôm hoa ngồi ở bệ cửa sổ.

Lam Ngạo Văn:

– Vành mắt mấy đứa là sao?

Kỷ Kỷ ưu nhã khom lưng tặng hoa:

– Ngài báo hoa cao quý, chúc mừng ngài cuối cùng đã ăn được nam thần.

Lam Ngạo Văn:

– Sao mi biết?

Kỷ Kỷ loạng choạng, đôi mắt thâm đen cực kì vui mừng:

– Ngoài phạm vi hai kilomet cũng ngửi thấy mùi động dục của ngài nè Tất cả mèo cái ở khu San Hô đều phát tình đấy, cảnh tượng rất hoành tráng!

Lam Ngạo Văn:

– ...

146.

Bệnh viện.

Bác sĩ Tư Đồ:

– Trời ạ! Lần này sao lại nghiêm trọng vậy?

Vén sơmi của nam thần lên:

– Bên trong còn không?

Nam thần nhìn bệnh nhân nữ xung quanh, yên lặng kéo áo xuống:

– Toàn thân đều có cả, cần uống thuốc không ạ?

Bác sĩ Tư Đồ:

– Nghiêm trọng thế này uống thuốc sao mà hết được? Cậu phải điều trị bằng truyền dịch! Trước tiên truyền ba ngày đi! Mèo nhà cậu có chuyện gì? Liếm toàn thân cậu luôn?

Nam thần:

– Là một con mèo rất lớn.

Bác sĩ Tư Đồ:

– Ôi, sao lại không cẩn thận vậy chứ, mèo to thì càng phải chú ý vệ sinh hơn mèo thường. Mèo nhà cậu là đực hả?

Nam thần:

– ... Đúng vậy.

Bác sĩ Tư Đồ:

– Bảo sao! Mèo đực động dục rất đáng sợ, mà mèo nhà cậu còn to nữa, phải cẩn thận đấy thanh niên ạ!

Nam thần:

– ...

Mèo đực to đang *** nằm trên giường phủ đầy hoa tươi:

– Hất xì!

Một cánh hoa hồng bị thổi bay lên rồi lại rơi xuống, vương trên mái tóc xoăn của Lam Ngạo Văn.

Lam Ngạo Văn ngửa đầu nhìn trần nhà, nội tâm xoắn xuýt: Lúc nào thì về? Còn muốn *** nữa đây...

Rồi cậu trở mình chuẩn bị ngủ nhưng đột nhiên lại bật dậy, khổ não nhìn bên dưới, thôi thì đành nằm ngửa lên đi.

32. Chương 32

147.

Tại buổi trình diễn thời trang mùa xuân của Alex Wu.

Trên sàn diễn kim loại lạnh băng, Lam Ngạo Văn là người mẫu mở màn vừa lên sân khấu, dưới sàn chữ T đã trở thành hội trường bên dưới sân khấu nhạc Rock.

Nữ A:

– A, Lam nữ vương liếc nhìn tôi!

Nữ B:

– Nữ vương! Ôi máu mũi của tôi!

Mèo A:

– Ngài báo hoa, chúng tôi vĩnh viễn là fan của ngài!

Mèo B:

– Ngài báo hoa uy vũ hùng tráng!

Bảo an:

– Mẹ ơi ở đâu ra nhiều mèo thế này? Đội trưởng, đội trưởng, chỗ em có nhiều mèo lắm... Cầu trợ giúp!

Nữ C:

– Ôi đẹp chết mắt!

Nữ D:

– Mẹ ơi bên dưới áo lông là chân trần!

Lam Ngạo Văn phụng phịu đi hết mở màn, quay vào hậu trường thay quần áo.

Người đại diện lo sợ nơm nớp:

– Cậu không sao chứ?

Lam Ngạo Văn đứng tại chỗ, mặc cho hai trợ lý lột quần áo mình chỉ để lại một chiếc quần lót, cười nhạt:

– Yên tâm, chút chuyên nghiệp ấy tôi vẫn phải có.

Đạo diễn hậu trường:

– Được rồi! Sắp lên sân khấu rồi!

Lam Ngạo Văn sững sốt, cúi đầu nhìn chiếc quần đen bó sát thẳng tắp như cột điện, trên cổ là một chiếc khăn màu đen, nửa thân trên để trần:

– Quần áo đâu?

Trợ lí:

– Không có quần áo! Chỉ thể thôi!

Lam Ngạo Văn:

–!!!

Người đại diện mau chóng giơ tay ngăn trước mặt Lam Ngạo Văn đang nhe răng trợn mắt nhưng không dám đặt tay lên ngực cậu:

– Tinh thần chuyên nghiệp... Tinh thần chuyên nghiệp! Đây là để phô diễn vẻ gợi cảm của cậu mà!

Lam Ngạo Văn:

– Tôi không có nghĩa vụ phải gợi cảm với họ!

Người đại diện:

– Vâng vâng vâng, vậy bày khí chất để vương của cậu ra nhé!

Lam Ngạo Văn trừng mắt nhìn người đại diện, đè cơn giận xuống, hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn bụng mình.

Người đại diện cúi đầu theo:

– À à à, rất khá rất khá! Bốn múi, năm múi, sáu múi...

Ngẩng đầu lên, ông nhìn thấy khuôn mặt ghen đỏ của Lam Ngạo Văn:

– Được rồi được rồi, sáu múi là đủ rồi!

Lam Ngạo Văn choàng khăn lông dê màu đen, mang theo sáu múi cơ bụng đi lên sàn chữ T.

Tất cả sôi trào, ánh đèn flash chớp nháy liên tục.

Bên dưới, một đội bảo an đang chạy quanh bắt mèo:

– Mau mau! Túm lấy con mèo kia!

Con mèo Xiêm bị đuổi tới không có đường trốn kêu lên mấy tiếng meo meo cầu cứu, Lam Ngạo Văn trên sân khấu nghe thấy, quay đầu lại, quăng một ánh mắt sắc bén về phía đó. Mèo Xiêm hiểu ý, lập tức nhảy lên sân khấu để thoát khỏi sự truy bắt, vô số mèo đều noi theo, chúng như ong vỡ tổ phóng lên từ phía khán đài.

Các nam nữ người mẫu trên sân khấu sợ hãi quá, người thì ngã xuống sân khấu, người thì ngã xuống đất, người thì vội vã chạy vào hậu trường.

Ái Lâm thấy Lam Ngạo Văn vẫn vân đạm phong khinh đi hết sân khấu trong hỗn loạn, thậm chí trên đôi vai trần còn có một con mèo, cô thần phục không ngừng:

– Trời ạ... Thật không hổ là nữ vương...

Cô kích động gõ tiêu đề trên laptop:

“Buổi họp báo của Alex Wu khổ sở vì bị hành tinh meo meo tấn công, nữ vương Lam Ngạo Văn ngạo thị toàn trường!”

Chú em nhiếp ảnh gia bên cạnh thì “tách tách” chụp được cảnh nửa mặt khi Lam Ngạo Văn xoay người.

148. Nhật kí trong lòng của nhân viên quản lí.

Bị người đàn ông kì lạ và tay chân của hắn bắt lại tới nay đã tròn một tuần, cuối cùng hôm nay cũng tìm được cơ hội xóa sạch nhật kí của nhân viên quản lí trong máy, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông kia bỗng nhiên xuất hiện ở khu bảo tồn thiên nhiên Sơn Bạch cách đây một tuần, chẳng biết vì sao mà anh ta nhất định đòi tìm Tiểu Lam, còn hỏi chúng tôi xem ở khu bảo tồn có động vật mất tích không, dường như hai điều này có một sự liên quan kì lạ nào đó. Tất cả chúng tôi đều có dự cảm, người tên Lâu Chiến này sẽ gây bất lợi với Tiểu Lam, vậy nên chuyện báo hoa và Tiểu Lam mất tích, chúng tôi không hề tiết lộ.

Tiểu Lam, nhất định đừng để bị tìm thấy!

149.

Khu bảo tồn thiên nhiên Sơn Bạch.

Lâu Chiến:

– Cho rằng xóa bỏ tư liệu thì tao sẽ không tìm được sao?

A Kim:

–?!

Baker:

–!!

Beckham:

–??

Tay chân A:

– Ngài Lâu Chiến, số liệu về nhật kí quản lí đã được khôi phục.

Lâu Chiến:

– Tốt.

Rồi hấn cúi đầu kiểm tra:

– Xác nhận động vật mất tích là báo hoa?

Tay chân B:

– Ngài Lâu Chiến, tìm thấy cái này trong thùng rác.

Là hình vẽ thông báo tìm Tiểu Lam.

Lâu Chiến xem xong thông báo tìm người, gấp lại, cười cười:

– Yên tâm đi, tao sẽ giúp tìm người về cho chúng mày!

Beckham:

– Fuck!

Lâu Chiến vừa đi tới cửa liền dừng bước, lại mở thông báo tìm người ra:

– Cho rằng Shit và Fuck là chào buổi sáng và ngủ ngon à? Căn cứ theo đầu mối này thì không khó để tìm ra nó.

Hắn quay đầu, cười với Beckham:

– Cảm ơn mày đã nhắc nhở.

33. Chương 33

150,

Người đại diện hưng phấn chạy ào vào phòng trang điểm:

– Tiểu Lam, màn catwalk của cậu hôm qua đã đứng đầu weibo rồi! Nhìn cái này đi, “Một màn kinh điển trong buổi họp báo mùa xuân của Alex Wu...”

Lam Ngạo Văn đang nhắm mắt trang điểm:

– Tiêu đề có hai chữ “nữ vương” thì không cần đọc.

Người đại diện chảy mồ hôi:

– Hức... Vậy tôi đọc bình luận bên dưới!

Lam Ngạo Văn bĩu môi, không hứng thú lắm.

Người đại diện:

– Người mẫu này nhất định sẽ nổi tiếng, khí chất... để vương thực sự là nghịch thiên!

Lam Ngạo Văn tạm thời hài lòng lắng nghe.

Người đại diện:

– Một đêm thành danh rồi có được không? Văn cả tôi cao quý lãnh diễm, trời sinh... đế vương!

Lam Ngạo Văn khó chịu nhú mày.

Người đại diện:

– Tấm hình xoay người chụp quá đẹp, quả thực chỉ muốn quỳ rạp xuống mà ôm đùi đẹp của... đế vương điện hạ!

Lam Ngạo Văn đen mặt, đặt hai chân xuống:

– Được rồi, đừng đọc nữa, tìm cái khác đi.

Người còn lại chẳng thể làm gì khác, đành phải tìm tin tức thú vị ở trang đầu:

– ... Trời ạ! Biến thái quá rồi! Bọn này có còn là người không chứ?

Lam Ngạo Văn:

– Sao vậy?

Người đại diện đưa di động tới trước mặt Lam Ngạo Văn, lòng đầy căm phẫn:

– Trước đây online đã thấy chuyện ngược đãi mèo, không ngờ bọn biến thái này lại ngóc đầu trở lại rồi!

Lam Ngạo Văn nhìn thấy thi thể mèo trong hình bị đốt đuôi, giết chết, nghiền chết, sắc mặt lập tức biến đổi.

Người đại diện:

– Tôi xem lại, hình như là chuyện hai ngày hôm nay, theo thống kê của Hiệp hội bảo vệ tiểu động vật Canh Lâm, chỉ có báo án thôi, họ đã nhận được hơn trăm vụ, lớn hơn so với trước đây rất nhiều.

Trong phòng bỗng vang lên tiếng nổ của lửa điện.

Thợ trang điểm sợ hãi:

– Ôi, chuyện gì xảy ra thế?

Ổ điện cắm máy sấy bốc khói, đèn điện trên đầu cũng phụt tắt.

Lam Ngạo Văn đứng lên:

– Hôm nay đến đây thôi, tôi còn có việc.

Nói rồi đóng cửa “Rằm” một tiếng, rời đi.

Đèn trong phòng lại sáng lên. Người đại diện và thợ trang điểm sợ hãi, cuối cùng mặc kệ ổ điện.

151.

Nam thần dừng xe ở ven đường.

Người qua đường tốp năm tốp ba vây ở bên bồn hoa chỉ trỏ, thần sắc không đành lòng.

Nam thần xuống xe, chen vào đám người đang vây xem thì phát hiện ra trên bồn hoa là vài xác mèo bị mổ bụng, máu chảy đầm đề, nhìn thấy mà giật mình.

Có người gọi cho bên bảo vệ môi trường. Lúc này, mặt trời ló khỏi tầng mây, bắt đầu hun nóng mặt đất, mọi người mới lục tục rời đi.

Con đường nóng bức lặng yên trở lại, chỉ nghe tiếng ve kêu đơn điệu từng hồi, thi thể mèo bắt đầu bốc lên mùi hôi nhàn nhạt.

Mười phút sau.

Chiếc Ferrari đỏ “Két” một tiếng, phanh ở ven đường, nam phụ tử trong xe thể thao ló ra:

– Mẹ ơi, cậu làm cái gì đấy? Trời nóng thế này còn ở đây mà làm nông dân trồng hoa à?

Nam thần đeo bao tay, khom lưng chôn một loạt thứ gì đó bên bồn hoa. Nam phụ xuống xe mới nhìn rõ nam thần đang vùi lấp những thi thể mèo thảm thương tới mức không nỡ nhìn kia xuống đất. Nam phụ khó chịu che mũi:

– Trời ạ, là thằng biến thái nào làm? Bọn biến thái ngược đãi mèo trên toàn thế giới đều tập trung về Canh Lâm à? Nhưng mà cậu ở đây chôn chôn cái gì chứ hả, gọi điện cho bên bảo vệ môi trường tới dọn dẹp là được rồi.

Nam thần đang ngồi xổm trong vườn hoa, quay đầu lại, mồ hôi ướt đầm:

– Bây giờ là mấy giờ rồi?

Nam phụ nhìn đồng hồ:

– Sắp năm giờ, sao thế?

Nam thần lại quay đầu, nén chặt đất:

– Lam Ngạo Văn rất yêu mèo, đây là con đường cậu ấy chắc chắn sẽ đi qua, để cậu ấy thấy thì không tốt.

Nam phụ:

– Hửm?! Hắn thấy mới tốt đấy! Tốt nhất là ngồi bên cạnh bồn hoa mà gào khóc luôn đi!

Nam phụ thấy nam thần cởi găng tay ra, ném vào thùng rác rồi mở nắp chai nước ra, đang định nói “Cho tôi một ngụm, hôm nay nóng chết mất”, thì đã thấy nam thần dùng chỗ nước còn sót lại để rửa trôi vết máu.

Nam phụ:

– ...

Nam thần đưa nước cho nam phụ:

– Tôi để lại nước cho cậu đây.

Nam phụ:

– Cậu không uống à?

Nam thần quay lại, nhìn vườn hoa đã không còn dấu vết của hiện trường ngược đãi mèo nữa, thần tình trầm trọng lắc đầu.

Rừng cây cách đó không xa.

Kỷ Kỷ:

– Ngài báo hoa, ngài không đi cảm ơn nam thần sao?

Lam Ngạo Văn nhìn nam thần bước lên ô tô, anh cởi balo ra, để lên ghế sau, lưng ướt đầm vì mồ hôi:

– Không cần, anh ấy làm như vậy là mong ta không nhìn thấy.

Cậu đeo kính râm lên, biểu tình ẩn nhẫn:

– Vậy nên ta chẳng thấy gì cả.

152.

Hiện trường ngược đãi mèo khu Ngạc Thủy.

Đại bản doanh của mèo hoang là khu Ngạc Thủy lúc này có vẻ quanh quẽ thê lương, đám mèo đều trốn cả, thỉnh thoảng có con nhỏ giọng nức nở.

Mèo A giật giật tai:

– Chú già! Nghe xem, có mèo tới!

Mèo B thăm dò:

– Trời ạ, một đám xã hội đen từ đâu tới?

Một đám mèo hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang xông vào Ngạc Thủy, mèo Somali cầm đầu nhảy lên một chiếc xe SUV, hắng giọng:

– Các vị đồng bào, trước khi kẻ thù ác trong sự kiện ngược đãi mèo bị đem ra công lí, hoan nghênh tất cả mọi người tới địa bàn của ngài báo hoa để tị nạn, hoan nghênh tất cả các loại mèo, chó mà giống mèo cũng hoan nghênh! Chính sách này có tác dụng với tất cả các loại động vật quanh đây, xin mọi người mau chóng thông báo cho nhau cùng biết!

Khu Canh Ảnh.

– Nghe nói gì chưa? Có thể tới địa bàn của ngài báo hoa để tị nạn!

– Thật sao? Chờ tôi! Tôi đi lấy cuộn len!

Khu Canh Âm.

– Địa bàn của ngài báo hoa thu nhận động vật hoang!

– Thật vậy chẳng? Dê có tới được không? Rất sợ chúng coi tôi thành mèo!

Công viên San Hô.

Lam Ngạo Văn đeo kính râm, ngồi trên ghế, bẻ từng miếng bánh mì cho đám mèo.

Kỷ Kỷ:

– Ngài báo hoa, thông báo hết cả rồi!

Lam Ngạo Văn nhét vỏ bánh vào thùng rác, khoác balo lên:

– Mi đã quen mùi ta, có việc gì cứ thông báo cho ta biết.

Mèo già:

– Ngài báo hoa, cực kì cảm ơn tất cả những gì ngài đã làm cho chúng tôi, ngài là báo, không cần làm nhiều tới vậy...

Lam Ngạo Văn:

– Ta từng là mèo hổ.

Cúi đầu mỉm cười:

– Cảm ơn các người đã khiến anh ấy thích mèo, nếu không ta chẳng thể nào gặp được anh ấy.

153.

Thiếu niên ngồi xổm ven đường, có vẻ rất bi thương.

Mèo đen bồi hồi ở cửa thật lâu, nhìn thiếu niên vẫn ngồi tại chỗ, mặt nhìn về phía bụi cỏ không hề nhúc nhích, không nhin được mà đi về phía thiếu niên:

– Meo...

Cậu sao thế?

Thiếu niên nghe tiếng mèo kêu, quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy chuông đồng nho nhỏ của mèo đen, đột ngột ôm mèo vào lòng.

Tiểu Hạ giãy dụa:

– Meo meo miao!

Đau chết được!

Đồ Nam:

– Tốt quá, Tiểu Hắc, tao cứ tưởng mày bị bọn ngược đãi mèo giết chết!

Tiểu Hạ:

– Meo meo meo!!!

Tôi không phải Tiểu Hắc, là Tiểu Hạ. Đừng có ôm tôi, kẻ chủ nhân nhìn thấy!

Đồ Nam buông mèo đen ra, quay đầu nhìn một đám đất xộp xộp trong bụi cỏ, rũ mắt:

– Tiểu Hắc, nói cho mày biết, tao vừa chôn một con mèo đen rất giống với mày, nó lớn như mày, bị người

ta cắt đuôi, tao chưa kịp đưa nó đi bệnh viện thì nó đã chết...

Tiểu Hạ nhìn nắm đất nhỏ trong bụi cỏ, lại ngẩng đầu nhìn khóe mắt hồng hồng của thiếu niên, nhỏ giọng kêu:

– Meo meo meo.

Đồ Nam:

– Cảm ơn mày an ủi.

154. Nhật kí của nam thần.

Sau khi sự kiện ngược đãi mèo phát sinh, hình như mèo trong khu San Hô đã thay đổi chỉ qua một đêm, chắc vì mèo hoang gần khu San Hô đều sống rất tốt nên mèo hoang nơi khác nghĩ chỗ này an toàn đi. Nhưng như vậy thì kẻ ngược đãi mèo sẽ có thể đến đây để tìm nạn nhân tiếp theo.

Đồ Nam rất muốn bắt hung thủ, mong mình có thể giúp em ấy, mình đồng ý rồi.

34. Chương 34

155.

Khu San Hô.

Kỷ Kỷ:

– Mèo già? Một mình ở chỗ nào làm gì đấy?

Mèo già:

– Đi dạo đó.

Kỷ Kỷ:

– Không sợ hung thủ ngược đãi xuất hiện à?

Mèo già giơ hai chân trước lên:

– Đời này tôi ít nhất đã gặp qua từng đây tên cuồng ngược đái mèo rồi.

Kỷ Kỷ mờ mịt nhìn mấy ngón chân mèo không rõ là bao nhiêu kia:

– Nhiều như thế là bao nhiêu?

Mèo già:

– ... Sáu đấy! Tôi giơ sáu ngón mà.

Kỷ Kỷ giơ chân lên:

– Đoán xem đây là mấy?

Mèo già:

– ... Chúng ta đi thôi.

Hai mèo đi qua một vườn hoa rực rỡ, không tự chủ mà ngừng lại.

Mèo già nheo mắt, ngốc ngốc dựng thẳng đôi tai lên:

– Chỗ này xinh đẹp quá.

Kỷ Kỷ:

– Tôi có mang máy ảnh của nhân viên dọn phân đây, chúng ta chụp ảnh chung đi.

Tách tách.

Mèo già lại gần, nheo mắt nhìn:

– Trông tôi có vẻ xấu. Sao mà lại chụp mặt tôi gần thế, to thế hả?

Nó rung rung râu như hiểu rõ:

– Để nổi bật khuôn mặt nhỏ của mi đó hả, thật sự là một con mèo có tâm cơ

Kỷ Kỷ xấu hổ:

– Cái chính là tại lông anh lâu rồi chưa sửa.

Móng nó cẩn thận cào cào chỗ cổ mèo già.

Mèo già quay lại nhìn đám lông xám của mình:

– Ngày nào cũng sửa đấy, hôm qua vừa đến hồ ở công viên tắm nữa mà.

Nó liếc mắt nhìn mèo đuôi dài Somali với bộ lông gọn gàng xinh đẹp:

– A, so với cậu thì quả là có chút không sạch sẽ.

Rồi nó cúi đầu liếm móng.

Kỷ Kỷ:

– Tôi đều tới spa mèo để tắm, tỉa với sấy lông, tạo hình của tôi đều là do mấy cái đó đó.

Mèo già:

– Ủ, trứng của cậu cũng bị tỉa rút luôn như thế.

Kỷ Kỷ đỏ mặt:

– Đó là bệnh viện thú y cắt, không liên quan gì đến spa mèo hết...

Mèo già vuốt râu:

– Lúc trẻ tôi cũng có tới spa mèo, người chăm sóc cho tôi là sư phụ của sư phụ của người chăm sóc cho cậu đó.

Kỷ Kỷ:

– ... Hôm nào tôi bảo nhân viên dọn phân của tôi đưa chúng ta cùng đi chăm sóc.

Mèo già lắc đầu:

– Đó là nhân viên của cậu, thôi đi...

Kỷ Kỷ:

– Không sao, tôi có tận mấy nhân viên dọn phân cơ, một nhân viên rất nghe lời tôi, tôi bảo hắt đi dọn bên đông hắt sẽ không dám sang dọn bên tây đâu!

Mèo già suy nghĩ một lát:

– Cũng được.

Kỷ Kỷ vui vẻ vẫy đuôi:

– Đến lúc đó chúng ta lại chụp ảnh chung, tấm này xóa đi.

Mèo già:

– Không cần, giữ lại đi.

Hai mèo nằm trong bụi cỏ, bị mùi hoa xông cho thơm nức.

Kỷ Kỷ:

– Muốn nghe hát không? Nhân viên dọn phân của tôi hát “Em đến từ hành tinh meo meo”

Mèo già mỉm cười:

– Cậu là con Somali lông dài hạnh phúc nhất tôi từng biết đấy.

Kỷ Kỷ:

– Thật à?

Mèo già:

– Tôi cũng rất hạnh phúc, cậu biết không? Mùa đông tới ga xe điện ngấm và nằm trước các đèn điện ở các tòa nhà đều rất ấm, không ấm được như hệ thống sưởi hơi đâu, ở công viên công cộng thỉnh thoảng sẽ có những nhân viên dọn phân nhân tản đem thức ăn và nước tới, có khi còn có cá nướng nữa, vị thì không thể bằng thức ăn cho mèo được nhưng mà thường xuyên có bất ngờ.

Kỷ Kỷ:

– Nhân viên dọn phân của anh đâu?

Mèo già:

– Anh ấy ở khu San Hô.

Kỷ Kỷ:

–??

Mèo già:

– Nhưng là chuyện của mười năm trước rồi.

Nó đuổi người trên cỏ, nhắm mắt lại:

– Vậy nên đừng gọi tôi là mèo hoang, ngày nào tôi cũng về nhà cả

155.

Chạng vạng, ô tô của nam thần dừng lại bên ngoài nhà. Trong sân, Lam Ngạo Văn đang phơi nắng cùng một đám mèo, trên những bậc thang rơi đầy nắng vàng.

Lam Ngạo Văn thấy nam thần, đứng lên:

– Chúng ta có thể nhận nuôi bọn nó không?

Nam thần gật đầu:

– Được.

Lam Ngạo Văn:

– Tất cả?

Nam thần gật đầu:

– Ừ.

Lam Ngạo Văn cười cười, tay đặt bên môi, huýt sáo, mèo hoang cọ cọ từ bụi cỏ ra mỗi lúc một nhiều:

– Thế này cũng nuôi hết hả?

Nam thần nhìn bốn phía, gật đầu:

– Ừ.

Lam Ngạo Văn nhìn nam thần nhảy xuống khỏi ô tô dưới ánh chiều tà, ánh mắt vừa cảm động vừa khổ sở:

– Sao một chút do dự cũng không có chứ?

Nam thần xuống xe, đi qua một đám mèo nhưng, tiến lại, nhẹ nhàng ôm lấy Lam Ngạo Văn:

– Xin lỗi.

156. Nhật kí của nam thần.

Xin lỗi, khi ấy đã chỉ cho mày thức ăn rồi rời đi, dù về sau cũng trở về nhưng không phải là vì muốn dẫn mày về nhà, dù sau đó có nuôi mày, nhưng lại chỉ muốn đem mày cho người khác. Lúc ấy tao do dự hẳn là làm mày khó chịu lắm, nhưng nếu biết ý muốn lúc đầu của tao, hẳn là mày sẽ càng khó chịu. Bởi lẽ mày thích tao như vậy, luôn đứng ở đầu phố chờ tao, vì tao mà học tiếng mèo kêu, vì tao mà đi bắt chim bắt cá, vì tao mà đồng ý đeo vòng cổ, mỗi ngày đều quấn quanh trong phòng, kết quả tao lại đưa mày đi xa như vậy.

Cảm ơn cậu đã về bên tôi. Cậu và tất cả những gì cậu yêu, tôi sẽ liều mạng để bảo vệ.

157. Nhật kí trong lòng của mèo già.

Cảm ơn ngài báo hoa, đã lâu lắm rồi tôi mới được ăn thức ăn cho mèo đựng trong bát như vậy.

Tôi đã nói dối, tôi thích ăn thức ăn cho mèo, thích hơn ăn cá, thích hơn tất cả.

158. Nhật kí trong lòng của Kỳ Kỳ.

Mang nhân viên dọn phân đi tìm mèo già, nhưng hôm nay mèo già không về nhà.

159. Nhật kí trong lòng của Kỳ Kỳ.

Mèo già mất tích.

35. Chương 35

160.

Đêm khuya.

Đồ Nam:

– Có người nói có kẻ khả nghi, khi chiều hắc đã quanh quẩn gần đây, chúng ta phân công nhau hành động, em canh bên này, anh ở bên kia.

Nam thần:

– Được.

Đồ Nam:

– Mà... Cái cung này, sẽ bắn chết người được sao?

Nam thần:

– Không đâu, anh đã đổi mũi tên bằng plastic rồi, chẳng qua nếu bị bắn trúng thì sẽ có một lúc không đứng dậy được thôi.

Đồ Nam nhìn nam thân mặc nguyên một cây đen, nội tâm xoắn quảy: Thay đổi quần áo một cái là khác hẳn luôn...

Một giờ sáng, trong một con hẻm tối om bỗng truyền ra tiếng mèo kêu thật thê lương.

Nam thân cầm cung chạy về phía tiếng kêu, thanh âm chỉ vang lên một chút rồi ngừng lại. Anh lên sân thượng của một tòa nhà gần đó, ngồi trên chỗ cao của sân thượng, cuối cùng đã nhìn thấy bóng dáng kẻ khả nghi.

Nam thân nhanh chóng giương cung và ngắm bắn, mũi tên bay về hướng mục tiêu, bắn trúng vào vai tên kia, tay hắn run lên, mèo con nhân cơ hội đó chạy trốn.

Nam thân dùng di động gọi cho Đồ Nam:

– Hắn chạy về hướng cậu.

Dứt lời thì anh nhảy xuống, cũng đuổi theo.

Đuổi qua hai con đường cũng không thấy bóng dáng kẻ ngược đãi mèo mà lại thấy Đồ Nam ngã ở đầu đường, nam thân vội vàng tiến lại.

Nam thân:

– Cậu thế nào rồi?

Đồ Nam ảo não:

– Ghê tởm! Em đã sắp bắt được hắn, không biết hắn dùng cái gì đâm em, em chỉ thấy một luồng sáng hiện lên rồi ngã xuống, tay chân mất đi tri giác.

Biểu tình cậu ngưng trọng:

– Em nghĩ đối phương không phải người thường, anh cẩn thận!

Nam thân gật đầu:

– Biết rồi.

Nam thần tìm kiếm dọc theo con đường ban đêm, bỗng lại nghe thấy tiếng hét, tuy nhiên lần này không phải là của mèo mà giống như tiếng đàn ông kêu thảm, thanh âm kia chưa lắng lại đã đột ngột ngừng. Anh vội bước nhanh hơn, trong không khí đã truyền tới mùi máu tươi, trong đêm tối mơ hồ thấy bóng dáng đã thú gặm đồ ăn, anh men theo mùi ấy, chậm chậm đi qua hai con hẻm, bỗng đứng sững sốt.

Dưới ánh trăng sáng rõ của ngày rằm, một con mèo lớn đè trên thân kẻ ngược đãi mèo, răng nanh hung tàn cắn xé tên ngược đãi, máu dưới thân hắn đã chảy thành sông, thế nhưng máu này không phải màu đỏ mà là màu xanh, còn phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Nam thần giật mình nhìn con mèo vàng to lớn quen thuộc kia:

– Tiểu Lam?

Báo hoa đột ngột dừng lại động tác, ngẩng đầu lên. Ánh trăng chiếu vào đôi mắt sáng của Tiểu Lam, báo hoa giật bước về phía sau, quay đầu chạy vội.

Nam thần:

– Chờ đã!

Chân anh đã nhấc lên đuổi theo nhưng lại bị một màn kính người làm cho khựng lại: Nửa bên mặt tên ngược đãi mèo bị cắn, da tay hắn hiện ra một thứ chất sừng dị dạng, nhìn không giống người, nhưng hắn đã chết từ lâu.

161.

Trong một tòa nhà bỏ hoang.

– Meo meo miao Meo meo miao

Kỷ Kỷ một mình đi dọc hành lang tối mờ:

– Ngài báo hoa? Ngài báo hoa, ngài ở đâu?

Kết.

Ở đầu lối đi, Lam Ngạo Văn tay chống tường, lão đảo bước tới. Trong nháy mắt, Kỷ Kỷ như thấy cái đuôi

vàng thật dài hiện lên sau lưng Lam Ngạo Văn rồi biến mất, mèo lông dài càng hoảng sợ:

– Ngài... ngài báo hoa, ngài làm sao vậy?!

Lam Ngạo Văn không nói gì, thống khổ quỳ trên đất, ngón tay bấu chặt vào tường, thân hình cậu liên tục biến đổi giữa hình dạng báo và người, lúc thì là khuôn mặt nhân loại, lúc thì là khuôn mặt báo hoa, khi là mái tóc quăn màu mật ong, khi là bộ lông vàng với đốm đen, bàn tay đang bấu vào tường kia cũng lúc là bàn tay người, khi là móng vuốt dã thú.

Kỷ Kỷ vội vàng chạy tới:

– Ngài báo hoa?! Ngài báo hoa?! Ngài đừng dọa tôi! Mèo tới! Mèo mau tới đây!

Hàng hiên trống rỗng càng phóng đại tiếng thở dốc của Lam Ngạo Văn, không biết qua bao lâu, hình người mới dần ổn định, chẳng qua trên cánh tay lại phủ da báo, đằng sau vẫn là chiếc đuôi thật dài đang rủ xuống, tai cũng là tai của họ nhà mèo. Cậu ngã trên đất, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Đám mèo đã tới cả, chúng vây quanh Lam Ngạo Văn, nhẹ nhàng liếm tay, liếm mặt cậu.

Ánh rạng đông trải đều qua cửa sổ, Lam Ngạo Văn mệt mỏi vuốt ve khuôn mặt ấm áp của những con mèo nhỏ bên cạnh mình:

– Ta phải về, anh ấy còn đang chờ ta.

162.

“Lam Ngạo Văn, cậu ở đâu?”

– “Lam Ngạo Văn, về thì gọi cho tôi.”

Nam thần đi ra từ trong con hẻm tối, bên ngoài trời đã sáng, tin nhắn gửi cho Lam Ngạo Văn vẫn chưa được trả lời. Đúng lúc này, di động kêu một tiếng, là tin nhắn Lam Ngạo Văn gửi tới.

“Meo meo, tôi phải chụp hình cả đêm, sáng sớm sẽ về! Tôi muốn ăn bánh kem và cháo yến mạch, meo meo!”

Nam thần thở phào nhẹ nhõm, lập tức trả lời.

“Được, meo meo”

Cầm theo cung chạy về nhà nhưng Lam Ngạo Văn vẫn chưa về, trong nhà chỉ có Tiểu Hạ và vài con mèo già đi lại không được nhanh nhẹn. Nam thần cho chúng ăn, tới phòng bếp chuẩn bị bánh và cháo, vì quá mệt nên anh định ngồi trên salon nghỉ một lát, chẳng ngờ lại ngủ quên.

Trong mơ màng, anh thấy có người hôn mình, nụ hôn có chút ngứa ngứa. Anh nhú mày, mở mắt, thấy người đang cúi đầu hôn mình là Lam Ngạo Văn. Cậu cúi xuống, mái tóc xoăn mềm mại chảy từ bên trán xuống tai, trên ghế là một đám mèo tò mò đang ngồi, ngoài cửa sổ là nắng sớm, nhìn cậu như một vương tử mèo sáng chói, chẳng qua thứ làm mình ngứa ngứa... không phải là tóc.

Lam Ngạo Văn thấy nam thần mở mắt, cậu vội vàng che miệng và mặt lại.

Đã thấy thứ bên mép cậu, nam thần ngạc nhiên:

– Cái gì vậy?

Lam Ngạo Văn:

– Đừng để ý, chỉ là râu mép thôi, cạo là được.

Nam thần nhìn Lam Ngạo Văn đi vào toilet, đóng cửa thì nội tâm xoắn xuýt: Hình như... không phải râu bình thường, như là chòm râu ấy? Tuy không biết vì sao lại mọc ra râu kiểu này, nhưng mà... rất đáng yêu.

Lam Ngạo Văn khóa trái phòng tắm, khéo léo cắt đi từng sợi râu màu trắng thật dài rồi dùng dao cạo râu cạo sạch sẽ dấu vết của râu mèo, lúc xoa cằm mới phát hiện tay có móng, đành ngồi trên bồn cầu, từ từ cắt móng tay. Cuối cùng dùng giấy gói kỹ đám râu và vuốt khả nghi, nhét vào túi quần, ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra.

Nam thần đã chuẩn bị xong đồ ăn của hai người.

Lam Ngạo Văn nhìn cháo yến mạch trong bát, có chút nuốt không trôi:

– Trong đám mèo chúng ta nuôi, có một con mất tích. Thật ra tối qua tôi đi tìm nó, sợ anh lo lắng nên không nói cho anh biết.

Nam thần:

– Là con mèo Xiêm xám đen hả?

Lam Ngạo Văn bất ngờ:

– Anh nhớ được nó?

Nam thần:

– Chiều qua lúc đi ngang công viên San Hô, tôi nhìn thấy nó.

Lam Ngạo Văn kích động:

– Nó đang làm gì thế?

Nam thần:

– Nó đang chải lông bên bờ hồ, còn dùng đuôi nghịch nước một lúc, thấy tôi còn hướng về phía tôi chào hỏi, khi tôi lái xe qua công viên thì nó đã đi rồi.

Anh nhìn về phía Lam Ngạo Văn:

– Nghe nói... Rất nhiều động vật sau khi già đi, không muốn chủ nhân thấy mình chết, khi chúng biết mình sắp chết, chúng sẽ lặng lẽ bỏ đi, tìm một chỗ không người.

Lam Ngạo Văn:

– ...

Nam thần:

– Tên ngược đãi mèo kia mỗi lần giết mèo đều sẽ ném thi thể mèo ở nơi dễ nhìn thấy, vậy nên hẳn là mèo Xiêm của cậu không bị hắn bắt được.

Lam Ngạo Văn:

– Tôi hiểu rồi, cảm ơn.

Cậu bỗng tới bên nam thần, hôn xuống, đôi mắt dịu dàng, nói:

– Hôm nay phải chụp ảnh, tôi muộn rồi, anh ăn đi, ăn xong rồi ngủ một giấc, nhìn anh mệt mỏi quá.

Nam thần:

– Trên người cậu có dính yếm mạch này.

Anh làm bộ không phát hiện ra râu mép thật dài màu trắng kia, còn tiện tay vuốt ve nó:

– Được rồi.

Lam Ngạo Văn đi tới cửa chính, bỗng quay lại ôm cổ nam thần:

– Ngay từ lần đầu thấy anh, tôi đã thích anh rồi.

Nam thần ngẩn người, hai tay cũng ôm lại Lam Ngạo Văn:

– Cảm ơn, tuy là không thích cậu từ cái nhìn đầu tiên, thế nhưng sau này tôi rất thích cậu.

Lam Ngạo Văn:

– Tôi còn thích anh hơn nhiều...

Nam thần:

– ...

Lam Ngạo Văn:

– Thích hơn nhiều...

36. Chương 36

163.

Chiếc Ferrari đỏ dừng lại ngoài cửa tiệm thú cưng.

Mạnh An Nho:

– Kính chào quý khách!

Nam phụ tháo kính râm xuống, vừa đi vừa ngắm:

– Tôi muốn nuôi chó hay mèo gì đó, chỗ của anh có không?

Mạnh An Nho:

– Chỗ tôi cái gì cũng bán. Anh muốn nuôi con gì?

Nam phụ gấp kính lại, trầm ngâm:

– Ở một mình buồn quá, tôi muốn nuôi một con chó đẹp trai, lạnh lùng, chỉ số thông minh cực cao.

Mạnh An Nho trong lòng rất ...:

– Được! Anh để số di động lại, chó về tôi sẽ gọi điện báo.

Nam phụ:

– 13XXXXXX07

Vài ngày sau, tại cửa hàng thú cưng.

Nam phụ:

– Chó của tôi đã về chưa?

Mạnh An Nho:

– Trời ạ, cuối cùng anh cũng tới! Số anh lưu cho tôi sai!

Nam phụ:

– Hahaha, ngại quá, sau tôi mới phát hiện ra mình thuận miệng đọc số của cậu bạn cho anh.

Mạnh An Nho:

– Không phải, số này không tồn tại mà!

Nam phụ:

– Anh nhầm rồi, bạn tôi vẫn dùng số này, chúng tôi vẫn liên lạc thường xuyên, cũng nhiều năm rồi.

Mạnh An Nho xoắn xuýt: Không biết cậu này có phải đầu óc có vấn đề không?

– À, con chó vừa đẹp vừa lạnh lùng vừa thông minh mà anh muốn

Nam phụ nhìn con Doberman trong ***g, cực kì hưng phấn:

– Dao Dao, Dao Dao!

Doberman trợn trắng mắt nhìn hấn.

Mạnh An Nho cũng trợn mắt: Dao cái gì mà dao?

Nam phụ ngồi xổm bên ngoài ***g sắt:

– Sau này gọi mày là Dao Dao, Dao Dao, tên này thế nào?

Doberman ưu buồn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nam phụ:

– Hahaha, quả nhiên mày rất lạnh lùng.

Anh xoa tai nó, nói:

– Rất thích bộ dáng mày mặc kệ tao đấy!

Mạnh An Nho đỡ trán: Mẹ tôi ơi, mau mau dẫn Dao Dao của cậu biến khỏi tiệm tôi đi...

164.

Nam phụ:

– Nhẫn này, tôi mới mua một con chó, con chó này cực kì lạnh lùng, rất là giống cậu, từ lúc lên xe chưa thêm nói với tôi lời nào, cứ ngồi cạnh cửa sổ hóng gió thôi... Dao Dao, đến đây chào người anh em của mày một câu nào!

Đầu dây bên kia:

– Số điện thoại không tồn tại.

Dao Dao:

– ...

Đầu dây bên kia:

– ...

Dao Dao:

– ...

Đầu dây bên kia:

– Dao Dao.

Dao Dao:

–?!!!

Đầu dây bên kia:

– Chăm sóc tốt cho cậu ấy.

165.

Bên ngoài tiệm thú cưng.

Lam Thượng Võ:

– Chẳng phải đó là bạn cậu? Như vậy có được không?

Nhẫn:

– Tôi tới địa cầu khảo sát thì gặp Lôi Triết, khi ấy tôi với đội khảo sát lạc nhau, một mình tôi ở thành phố lớn, lại không biết ngôn ngữ, chẳng biết đi đâu, Lôi Triết đã giúp tôi nhiều lắm. Theo luật ngân hà, khi kết bạn với người ở nền văn minh thấp hơn thì trước khi rời đi sẽ phải xóa trí nhớ của họ.

Lam Thượng Võ:

– Cậu không làm à?

Nhẫn:

– Tôi làm. Nhưng không biết xảy ra lỗi ở đâu, cậu ấy không quên tôi mà ngược lại còn sinh ra huyền thính. Sau rồi tôi mới biết, khảo sát xóa kí ức của ngân hà chưa hề thử nghiệm lâm sàng trên người địa cầu, cậu ấy đã trở thành vật thí nghiệm ngoài ý muốn.

Lam Thượng Võ thở dài:

– Cậu thường xuyên tới xem cậu ấy, còn có thể nghe lên tần sóng tín hiệu kia, vậy sao lại không gặp cậu ấy?

Nhẫn lắc đầu:

– Khi tôi gặp lại cậu ấy lần thứ hai, Hội pháp luật ngân hà sẽ yêu cầu tôi phải xóa kí ức cậu ấy. Tôi không muốn tạo thương tổn thêm lần nữa cho cậu ấy.

Lam Thượng Võ yên lặng.

Nhẫn:

– Nhưng không cần lo lắng, thỉnh thoảng tôi sẽ dùng tần số kia trò chuyện với cậu ấy, chỉ khi cậu ấy gặp phiền toái thôi, vì cậu ấy bị huyền thính nên tôi làm vậy là không trái với luật pháp ngân hà. Ngài sẽ không tổ giác tôi với tòa án chứ?

Lam Thượng Võ trầm ngâm một lát:

– Vật thí nghiệm cải tạo giống có tung tích không?

Nhẫn:

– Từ việc nói chuyện với Lôi Triết tôi biết được một việc, cậu ấy có người bạn từng nuôi một con báo hoa, sau rồi đem nó tới Khu bảo tồn thiên nhiên Sơn Bạch nhưng mấy tháng sau nó mất tích, cùng lúc đó có một cậu trai thần bí đã xuất hiện tại khu San Hô. Tôi nghĩ đó là mục tiêu chúng ta đang tìm.

166.

Studio Áo Hoa.

Trợ lí A:

– Đại hội Yên Hoa cuối tuần có muốn cùng xem với tớ không?

Trợ lí B:

– Ngại quá, người ta hẹn bạn trai đi cùng rồi

Trợ lí A:

– Má nó, bắt nạt chó độc thân!

Lam Ngạo Văn đang sấy tóc:

– Hai cô ấy nói gì vậy?

Người đại diện:

– À, là cái này.

Ông đưa ra một tờ quảng cáo.

Lam Ngạo Văn nhận lấy:

– Hội người nổi giận á?

Nhà tạo mẫu tóc sau lưng cậu phì cười.

Lam Ngạo Văn trừng nhà tạo mẫu tóc qua gương, nhà tạo mẫu tóc mau chóng im lặng.

Lam Ngạo Văn:

– Đây là gì vậy? Sao các cô ấy bảo phải đi cùng bạn trai?

Người đại diện:

– Hội Yên Hoa là... là sẽ đốt rất nhiều pháo hoa bên bờ biển, rất đẹp và rất lãng mạn, nhiều cặp đôi sẽ hẹn nhau cùng tới xem pháo hoa.

Lam Ngạo Văn liếc nhìn người đại diện một cái, gấp gọn tờ quảng cáo cho vào túi:

– Hôm nay tôi phải về sớm.

Người đại diện:

– Ô, vậy phải xem nhiếp ảnh gia có đồng ý thả cậu sớm không đã.

Nơi chụp ảnh.

Thợ trang điểm:

– Lần này chúng ta định thử một chủ đề mới.

Lam Ngạo Văn:

– Chủ đề gì?

Nhiếp ảnh gia:

– Chủ đề là... Nữ trang!

Gân xanh bên thái dương của Lam Ngạo Văn nổi lên: #%@\$#&

Người đại diện vội vàng giơ đồng hồ đeo tay ra:

– Về sớm! Về sớm!

Lam Ngạo Văn cắn răng:

– Nên thế! Đồ nữ gì thì mang hết ra đây cho tôi mặc!

Đám trợ lý vội vàng nhào tới lột sạch Lam Ngạo Văn.

Mấy phút sau.

Lam Ngạo Văn đen mặt túm theo một cái váy đen dài bước tới, váy dài quá khiến cậu ngã quỵ xuống đất.

Trong studio lập tức bao phủ gió lạnh Xibia, Lam Ngạo Văn thu lại ánh mắt âm trầm, nhẫn nhịn ngẩng đầu lên.

Thợ trang điểm quỳ trên đất, người đại diện quỳ trên đất, nhiếp ảnh gia quỳ trên đất và giơ máy ảnh lên: Huhuhu, nữ vương, cầu buông tha!

167.

Quán cafe.

Nam thần:

– Chào mừng quý khách.

Nhân:

– Tôi không tới uống cafe, tôi tìm cậu.

Nam thần:

–???

Hai đặc công mèo ngoài cửa sổ:

– Má! Nam thần bị nam thần số 2 quyến rũ, mau đi báo cáo với ngài báo hoa đi!

Lời còn chưa dứt, hai mèo đã bị nhắc lên.

Meo meo đặc công A:

– Buông ra, nhân loại ngu xuẩn!

Nó nhìn về phía đồng đội:

– Sao mày không phản kháng?

Meo meo đặc công B mắt nở trái tim:

– Nhưng mà đẹp trai quá, là kiểu nhân viên hót phân tao thích nhất đấy!

Nhấn nhót hai mèo vào túi trữ đồ, quay đầu nhìn về phía nam thần:

– Về chuyện của Lam Ngạo Văn, cậu có thời gian nói chuyện với tôi chứ?

Nam thần:

– ...

Một giờ sau, nhà nam thần.

Nhấn:

– Tình huống là như vậy.

Nam thần trầm ngâm một lúc lâu:

– Anh có chứng cứ xác thực nào khác không? Nếu không thì xin lỗi, tôi không thể tin tưởng lời anh nói được.

Nhấn:

– Tôi có thể cho cậu xem chứng cứ.

Anh ta lấy ra một vật thể hình hộp bằng kim loại màu vàng:

– Đây là chế phẩm của máy cải tạo giống.

“Rầm” một tiếng, mào đen trên cửa sổ ngã xuống, cùng lúc đó, xuất hiện một thiếu niên tóc đen nằm trong bụi cỏ, hai mắt ngơ ngác nhìn thân thể nhân loại xa lạ.

Nam thần:

– ...

Nhấn:

– Giờ cậu tin rồi chứ?

Nam thần cúi sơm, khoác lên người Tiểu Hạ, quay đầu lạnh lùng nói:

– Anh làm gì với nó?

Nhấn:

– Đừng lo, chiếc máy này có hạn, sau khi cải tạo mười phút thì sẽ trở về nguyên trạng, thế nhưng máy gốc thì mạnh mẽ hơn cái này nhiều. Bây giờ cậu tin tôi chưa? Tiểu Lam của cậu là Lam Ngạo Văn.

Nam thần trầm ngâm:

– Tìm được cậu ấy rồi anh sẽ làm gì?

Nhấn:

– Tôi không muốn lừa cậu, tìm được rồi thì cậu ấy sẽ bị tiêu hủy, đây là vì tốt cho mọi người thôi, bởi vì hình thái của cậu ấy rất bất ổn, cuối cùng có thể sẽ có lực phá hoại cực kì đáng sợ.

Nam thần yên lặng hồi lâu, cuối cùng quay đầu nhìn về khoảng không:

– Bình thường cậu ấy về lúc năm giờ chiều, nếu anh không ngại thì cứ ở đây chờ, tôi còn có việc phải đi.

Nhãn yên lặng, chăm chú nhìn:

– Được, cảm ơn.

Ngoài cửa, Lam Ngạo Văn vo tờ quảng cáo trong tay lại, sắc mặt thay đổi, vì cơn tức giận khôn cùng nên thân thể cậu đã trở về trạng thái biến đổi liên tục giữa bản thể và hình dạng con người.

Sáng sớm vừa nói yêu tôi, giờ lại muốn vứt bỏ tôi! Tại sao?!

37. Chương 37

168.

Trong hẻm nhỏ truyền ra tiếng mèo kêu rất thê lương, hai nam sinh đang xách theo một con mèo hoang nhỏ, dùng bật lửa đốt râu mèo.

Một bóng đen từ đầu hẻm tiến tới gần, lặng lẽ kéo dài trên mặt đất.

Hai người quay đầu, bị cảnh tượng trước mắt dọa tới mức mặt trắng bệch, bật lửa trong tay “cách” một tiếng rơi xuống đất:

– ... Quái vật!!!

Lời còn chưa dứt, nó đã bị một luồng hơi nóng mạnh mẽ ập tới làm cho bay xa năm thước, đập người vào tường.

Người còn lại chân đã mềm nhũn, quỳ trên mặt đất:

– Cứu, cứu tôi với!!!

Tiếng kêu cứu bị tiếng gió thổi nuốt chửng, Lam Ngạo Văn đi giữa luồng hơi nóng mãnh liệt, tiến về phía hai người, lúc thì là khuôn mặt báo hoa, khi lại là gương mặt của một thanh niên đẹp vô cùng, trên cánh tay trần, những sợi lông màu vàng đã bắt đầu dài ra, rậm rạp. Cậu đứng nhìn nam sinh này từ trên cao,

hơi nóng quanh thân như cuồng phong, những bức tường bốn phía như tuyết lở núi mòn mà rạn nứt, nó sợ tới nỗi ngất xỉu.

Tứ chi đã thú hóa hoàn toàn đáp xuống đất, cắn một cái vào yết hầu nam sinh!

Con mèo vàng nhỏ núp ở góc tường, nhìn con mèo to lớn hơn mình nhiều lần, không biết phải làm sao.

Trong hẻm vắng không người đột ngột vang lên tiếng chuông điện thoại di động, một lát sau, trong hộp thư thoại truyền tới tiếng nói vội vàng của nam thần:

– Tôi đây, trong khoảng thời gian này cậu đừng về, điện thoại cũng không cần trả lời!

Báo hoa thả lỏng răng nanh, như không thể ngờ được mà ngẩng đầu, đôi mắt xanh nhìn chằm chằm vào chiếc di động đang hắt lên ánh sáng nhàn nhạt ở góc tường.

Đầu kia im lặng hồi lâu:

– Tôi tạm thời chưa nghĩ ra phải làm sao nữa, nhưng tôi sẽ tới tìm cậu. Chờ tôi tìm cậu.

Mèo vàng ngơ ngác nhìn ranh năng của con mèo to dần dần ngấn lại, lông vàng biến mất, vừa giống báo lại vừa giống người, nó dùng tứ chi bò đến bên chiếc điện thoại, cố gắng dùng móng vuốt nhấc điện thoại lên, móng vuốt của loài thú liên tục cào trên di động vài lần, cuối cùng biến thành năm ngón tay thon dài.

Người thanh niên tóc mật ong đã khôi phục về hình người, trần truồng khuyu xuống đất, hai tay nắm chặt điện thoại, vùi đầu:

– Được, tôi chờ anh tới tìm tôi!

Dù cho là điều kiện gì tôi cũng đồng ý, đeo vòng cổ cũng được, cả đời không thể ra khỏi cửa cũng không sao, chỉ xin đừng bỏ tôi lại một mình.

169.

Một đôi giày da đen đứng trong ngõ vắng đầy máu tươi, ngõ không người, chỉ có một đồng hồ hỗn độn, Lâu Chiến mỉm cười:

– Tìm được mày rồi.

170.

Vài ngày liên tục, Lam Ngạo Văn không hề xuất hiện, điện thoại di động luôn trong trạng thái tắt máy, cuối cùng Nhấn đã bỏ cuộc mà rời đi. Nam thần vẫn ngày ngày tới quán cafe làm thêm, thần sắc bình thản.

Tại quán cafe ngắm cảnh có hai cô gái ngồi bên cửa sổ đang chơi chiếc di động mới mua.

Cô gái A:

– Hình nền di động của cậu là Lam Ngạo Văn hả, anh ấy xảy ra chuyện gì cậu có biết không?

Cô gái B:

– Hả? Mình chưa nghe, xảy ra chuyện gì thế?

Cô gái A:

– Hôm qua bài top trên weibo nói hình như anh ấy tấn công hai học sinh lớp 11!

Cô gái B không thể tin nổi, tròn tròn mắt:

– Làm sao lại thế được?!

Cô gái A nhún vai:

– Mình cũng không rõ chuyện gì xảy ra, là hai học sinh cấp hai tự nói ra, hai người đang trong bệnh viện, là phóng viên phỏng vấn mới biết được!

Cô gái B:

– Hả! Là có nguyên nhân gì đó?

Cô gái A:

– Có nguyên nhân cũng không nên đánh người chứ, còn đánh học sinh nữa, anh ta là người nổi tiếng mà ý thức về chuyện mình là người của công chúng cũng không có, tùy hứng cũng có mức độ thôi có được không?

Ông chủ:

– Tô Trạch? Tô Trạch! Khách gọi gì?

Nam thần lấy lại tinh thần:

– Là cappuchino và matcha.

Người khách gọi đồ hơi ngạc nhiên:

– Tôi chỉ gọi một matcha thôi.

Nam thần cúi đầu nhìn sổ:

– Xin lỗi, chỉ một matcha thôi.

Ông chủ bắt đặc dĩ lắc đầu.

Nam thần:

– ... Rất xin lỗi.

Năm giờ chiều, nam thần rời quán cafe, từ xa đã thấy một con mèo ngồi trên đầu xe:

– Kỷ Kỷ?

Kỷ Kỷ ngậm một tờ giấy trong miệng, đưa cho anh.

Cùng nhau xem pháo hoa nhé.

Sáu chữ mà viết như bảy chữ, nghiêng nghiêng ngã ngã, dấu chấm tròn cuối câu cứ như một số không. Nam thần cúi đầu, trong giỏ xe là một tờ quảng cáo về ngày hội pháo hoa nhẵn nhúm rồi lại như được cố gắng vuốt phẳng.

171.

Lam Thượng Võ:

– Giờ cậu ta đang làm gì?

Nhấn:

– Rồi quán cafe thì về nhà cho mèo ăn, bây giờ ra khỏi nhà, đi về phía bờ biển.

Dừng lại rồi Nhấn nói tiếp:

– Tôi nghĩ Lam Ngạo Văn ở đó.

Lam Thượng Võ:

– ...

Nửa tiếng nữa buổi bắn pháo hoa sẽ bắt đầu, người trên bờ biển bắt đầu nhốn nháo, những cặp tình nhân có đôi có cặp, những đám đông tụm năm tụm ba, nam thần một mình băng qua đám người đang kiếng chân chờ đợi, không thấy bóng dáng Lam Ngạo Văn ở quanh đây.

Nắng chiều dần tàn, màn đêm buông xuống, đèn bên bờ biển bỗng tắt, đám đông đang xì xầm tự nhiên trầm lặng, trong tiếng thủy triều, đóa pháo hoa đầu tiên nổ rộ trên nền trời đêm.

Những người xem đều ngẩng đầu lên, có người chụp ảnh, có người vỗ tay, nam thần chẳng có tâm trí nhìn pháo hoa. Lúc này, dưới chân anh như có thứ gì đó quẩn quanh, vừa cúi đầu nhìn thì thấy một con mèo ngậm một tấm giấy đang cào cào ống quần mình.

Anh nhận lấy tấm giấy, trên giấy là hàng chữ xiêu vẹo:

“Ngẩng đầu lên đi, đẹp lắm!”

Nam thần vội vàng quay đầu nhưng vẫn không thấy Lam Ngạo Văn đâu, dù vậy anh vẫn biết cậu đang ở gần đây nên an tâm nhìn lại, chăm chú ngắm pháo hoa.

Trên nền trời đêm, còn chút ánh vàng chưa rơi xuống đã có pháo hoa màu xanh nhạt bùng lên, vàng và xanh hòa lẫn, chẳng biết tự bao giờ, chúng đã trở thành màu sắc anh yêu nhất.

Nam thần lấy bút trong túi ra, viết vào mặt sau tấm giấy:

“Tôi xem rồi, đẹp lắm, cậu ở gần chỗ tôi sao?”

Anh ngồi xổm xuống, giao giấy cho chú mèo:

– Làm phiền mày nhé.

Chú mèo meo meo ngậm giấy rồi rời đi, bóng dáng nhẹ nhàng chẳng mấy chốc đã biến mất trong dòng người tấp nập.

Nam thần ngắm pháo hoa, kiên trì đợi.

Chưa tới mười phút, mèo lại mang giấy về.

“Ồ gần, dù anh có ở đâu tôi cũng thấy. Tôi còn biết khi anh làm việc thì thất thần, đừng lo, nếu anh không đồng ý thì chẳng ai có thể đưa tôi đi cả.”

Xa bờ biển hơn một chút là con đường ven biển, Lam Ngạo Văn đứng trên cao, quan sát bóng lưng quen thuộc kia. Đôi khi, pháo hoa sẽ rọi sáng chiếc áo sơ mi trắng của anh cùng chiếc balo đen anh đeo trên vai. Anh cúi đầu, lúc này có vẻ viết rất lâu rồi mới khom lưng giao cho chú mèo tờ giấy.

Chú mèo trở về. Lam Ngạo Văn nhận lấy tờ giấy được viết thật lâu, do dự một chút rồi lật sang mặt trái, cứ ngỡ bên trên sẽ viết rất nhiều, nhưng hóa ra chỉ có một câu nói:

– Xin lỗi, Tiểu Lam, khi ấy đã đưa cậu tới khu bảo tồn.

Lam Ngạo Văn nhìn chằm chằm cái tên đặc biệt kia. Đợt pháo hoa cuối cùng nổ rộ trên đỉnh đầu mọi người, nơi nơi đều là không khí vui mừng, đều là thanh âm mừng rỡ.

“Tiểu Hắc, mày sinh mùa hè nên gọi là Tiểu Hạ nhé”

“Grào grào”

Tôi không ra đời vào mùa xuân đâu!

“Mắt Tiểu Hoa màu xanh nhạt, vậy gọi mày là Tiểu Lam nhé”

Khi ấy, tôi mới biết rằng mắt mình có màu xanh.

Tại Kỷ Kỷ run lên, hình như có giọt nước vừa rơi xuống, mèo lông dài kinh ngạc ngẩng đầu, trong ánh sáng của những tia pháo hoa đang rơi xuống là nước nơi khóe mắt của Lam Ngạo Văn.

Nam thần đợi thật lâu, cuối cùng cũng chờ được:

“Không sao đâu”

Phía dưới còn vẽ một hình mặt cười.

Trên con đường ven biển.

Kỷ Kỷ:

– Ngài báo hoa?

Lam Ngạo Văn:

– Thế giới của loài người thật là kì quái.

Kỷ Kỷ:

–???

“Lúc này cậu phải nói là “Không sao cả” mới đúng”.

“Sao lại không sao?! Suýt nữa là tôi không tìm được anh!”

Hóa ra chỉ cần yêu một người, dù có ra sao cũng vẫn là “Không sao cả”.

172.

Nhấn:

– Bây giờ nó không hề phòng bị, muốn tôi bắt nó không?

Lam Thượng Võ lắc đầu:

– Nếu bây giờ cậu ra tay, nó sẽ hiểu lầm nam thần phản bội mình, đừng làm thế.

Nhấn gật đầu.

Lam Thượng Võ:

– Cậu có chút khác cậu rồi.

Nhẫn:

– Vì sao?

Lam Thượng Võ cười cười:

– Trước đây, trong tình huống này cậu sẽ không để ý xem tôi nói gì. Cậu luôn cho rằng đúng là đúng, đến thần cũng không ngăn nổi cậu.

Nhẫn:

– Điện hạ nói đùa, vũ trụ này không có thần. Nếu có thứ ngăn cản tôi thì đó cũng không phải là thần.

Lam Thượng Võ nở nụ cười đồng tình rồi thần sắc lại trầm xuống:

– Tôi không rõ...

Nhẫn nhìn anh.

– Vì sao người phạm sai lầm không phải nó, còn nó thì lại phải trả một cái giá thật đắt cho sai lầm của kẻ khác.

173.

Cửa hàng thú cưng.

Mạnh An Nho đang hát thầm, chuẩn bị đóng cửa, phất tay nói với đám thú cưng trong ***g:

– Tao về đây, mai gặp, chúng mày trông cửa hàng cho tao chút nhé.

– Gâu ầu ầu!

Cút đi! Đồ lừa đảo!

– Meo meo meo!

Chúc mi tối nay gặp ác mộng *** với hà mã!

Mạnh An Nho:

– Ngoan quá Không cần nhớ tao đâu Chắc chắc, đám ngốc chúng mày đúng là nhiệt tình quá

Khóa kĩ cửa rồi hát một bài hát thiếu nhi và rời đi, vừa tới đầu ngõ thì hấn bị một người vỗ vai.

Mạnh An Nho ôm túi, xoay phắt người lại, thấy không phải cướp mới thở phào:

– Là anh à? Làm tôi sợ muốn chết!

Lam Thượng Võ nghiêm túc:

– Tôi có chuyện cần nói với anh.

Mạnh An Nho bất an đảo mắt, không phải tên này phát hiện ra mình bán thức ăn cho mèo nhập khẩu Mĩ giả chứ? Ăn lâu thế rồi mới phát hiện cũng không thể trách tôi, điều này chứng tỏ anh với thức ăn nhập khẩu giả có duyên phận đấy!

Thanh niên tóc đuôi ngựa cười khúc khích:

– Có gì mai nói sau, giờ muộn thế này rồi.

Lam Thượng Võ:

– Phải nói bây giờ!

Mạnh An Nho thầm kêu khổ:

– Được được được! Nói bây giờ! Anh đừng kích động, đừng động thủ, anh xem cơ thể và khổ người tôi với anh này, tôi không đánh thắng được anh đâu...

Lam Thượng Võ thở dài, cười khổ:

– Ai nói tôi muốn đánh?

Mấy phút sau.

Lam Thượng Võ và Mạnh An Nho đứng ở đối diện cửa hàng thú cưng, Mạnh An Nho trợn mắt há mồm nhìn thanh niên tóc xoăn mặc sơmi caro đi tới trước cửa kính của tiệm, đám ngốc trong tiệm lập tức tự mở cửa ***g, chạy đến mở cửa cho thanh niên tóc xoăn, sau đó đón người vào cứ như đang nghênh tiếp hoàng đế!

Mạnh An Nho không nhịn được mà xấn tay áo:

– Mẹ nó chứ, thằng ngu đi vào như chồn không người kia là ai?

Lam Thượng Võ kéo cậu ta lại:

– Em trai tôi.

Mạnh An Nho:

– Ơ?

Lam Thượng Võ chăm chú nhìn Lam Ngạo Văn đang đứng trong cửa hàng thú cưng mà không biết làm gì:

– Đầu óc nó có chút vấn đề nhưng không có tính công kích với người khác, cũng không hư, nó bỏ nhà đi, không tìm được chỗ ở nên tạm thời phải ở lại cửa hàng của cậu.

Mạnh An Nho khó hiểu:

– Tại sao lại muốn ở trong cửa hàng của tôi? Phí dụng trong cửa hàng tôi cao lắm! Chiếu sáng, sưởi ấm, đun nước, ôi! Cậu ta còn bật máy tính của tôi kìa! Tôi lên mạng tính phí theo giờ đó! (Thật ra thì không phải đâu).

Lam Thượng Võ:

– Chỗ tiền này cậu cầm lấy, nó không ở đây lâu đâu, cứ coi như cậu không phát hiện ra nó là được.

Mạnh An Nho cầm tiền:

– Là em trai anh thì tất nhiên tôi sẽ không thể chối từ rồi! Ai bảo khách hàng là thượng đế!

Sáng hôm sau.

Mạnh An Nho vào cửa hàng, đồ ăn cho mèo và bánh quy cho chó trên giá thiếu một nửa, Whiskas thì hết sạch.

– Mẹ nó ăn như thường luồng thế này bảo mình làm sao giả vờ không phát hiện được chứ?

38. Chương 38

174.

Người đại diện:

– Ôi Lam Ngạo Văn, cậu chạy đi đâu đấy? Bây giờ trên mạng ồn ào lắm rồi, có hai học sinh trung học đã chỉ ra và xác nhận cậu tấn công họ! Chuyện gì thế hả?!

Lam Ngạo Văn đi tới bàn trà, cúi đầu nhìn tiêu đề trên weibo, giữ lại laptop:

– Mở hộp báo đi, tôi sẽ nói rõ ràng.

Diễn đàn Hải Giác.

– Trời ạ, nữ vương muốn mở hộp báo để làm sáng tỏ sự thật!

– Tin tức ở đâu đấy?

– Weibo.

– Hai học sinh lớp 11 nói khi chúng đang chơi với mèo thì bị Lam Ngạo Văn tập kích, mày chơi với mèo của mày thì người ta tập kích mày làm gì, kết hợp với tình huống kia, rất có khả năng chúng nó ngược đãi mèo! Lam nữ vương của tôi chỉ là gặp chuyện bất bình thôi!

– Tôi cũng tin tưởng nữ vương! Giá trị vũ lực của nữ vương tăng vọt để một chọi hai chắc!

– Nói là nói thế, nhưng hai học sinh kia đúng là đang trong viện, dư luận đều đứng về phía hai học sinh đó.

– Tôi nghĩ Lam Ngạo Văn có chút khó giải thích rõ được.

– Phát sóng trực tiếp không? Hay phải lên mạng xem trực tiếp?

Họp báo.

Lam Ngạo Văn và người đại diện đi vào hội trường, không còn những bộ đồ xinh đẹp hợp thời của người mẫu, hôm nay, cậu mặc một chiếc áo sơmi caro thông thường rất giản dị. Hiện trường ồn ào, còn chưa ngồi xuống, các kí giả đã tranh nhau đặt vấn đề.

– Đúng là anh đã tấn công hai học sinh lớp 11?

Lam Ngạo Văn:

– Là tôi.

Tất cả ồ lên.

– Nhưng họ đã không nói rõ ràng tình huống.

Lam Ngạo Văn sát vào micro:

– Tôi tấn công họ vì thấy họ ngược đãi mèo. Mọi người có thể không tin tôi, bởi lẽ mèo không thể nào làm chứng, thế nhưng lời của tôi không trái lương tâm mình.

– Vì hai học sinh ngược đãi mèo mà anh đánh họ thành trọng thương, đây gọi là không trái lương tâm sao?

– Phải, hành vi tự tung tự tác của tôi khi ấy hoàn toàn không đúng.

Người đại diện giật mình nhìn về phía Lam Ngạo Văn đang dùng kính ngữ. Bên dưới mọi người cũng đều ngạc nhiên.

Lam Ngạo Văn:

– Khi ấy tôi chỉ muốn làm một con vật, làm một con vật mỗi ngày chỉ cần ăn ăn ngủ ngủ, cùng chơi đùa vui vẻ với các bạn nhỏ, lúc vui thì lăn trên bãi cỏ, khi tức giận có thể cào thứ này thứ khác để phát tiết,

cho dù cào hồng cũng không bị trách cứ. Làm một con vật sẽ không phải để ý tới ánh mắt của người khác, chẳng cần mỗi ngày cực khổ kiếm tiền, làm sai cũng không cần xin lỗi... Không cần phải đi vào toilet công cộng, không cần mua vé lúc lên xe, có người cho ăn không cần nói “Cảm ơn”, giẫm lên chân người khác cũng chẳng cần “Xin lỗi”, mỗi ngày đều sống tự do tự tại, vô câu vô thúc...

Phía dưới có phóng viên cười nhạo:

– Vậy anh cứ đi làm động vật là được!

Ngay cả người đại diện cũng toát mồ hôi lạnh vì Lam Ngạo Văn, nhưng cậu không phản bác, chỉ lẳng lẳng rũ mắt, nói tiếp:

– Đối nhân xử thế cần nhiều lắm, phải sinh hoạt dựa theo khuôn phép loài người đặt ra, mỗi quy tắc chuẩn đều tràn đầy đầu óc tôi hằng ngày, thế này không được, thế kia không được... Đôi khi tôi nghĩ làm người mệt mỏi quá, nhưng mà...

Cậu dừng một chút, ngẩng đầu lên, tiếp tục:

– Nhưng tôi vẫn muốn làm người cho thật tốt, bởi chỉ có như thế tôi mới có thể thấu hiểu được người mình yêu, có thể làm những chuyện muốn làm vì người ấy, đối tốt với người ấy, có thể thực sự cùng người ấy nắm lấy tay nhau.

Hội trường lâm vào an tĩnh, chỉ có ánh đèn liên tục chớp nháy, đôi mắt lam của Lam Ngạo Văn nhìn thẳng vào mọi người, không kiêu ngạo không siểm nịnh cũng chẳng sợ hãi:

– Trước đó tôi vẫn muốn đi đường tắt, nghĩ rằng làm người mới có thể có được tình yêu nhưng đồng thời lại muốn hưởng thụ tự do của động vật, sau khi mọi chuyện xảy ra, tôi mới hiểu rằng đó là không thể nào, trên thế giới chẳng có chuyện gì là vẹn toàn đôi ngã. Có một câu thế này “Cá và tay gấu chẳng thể có cả hai”, ngữ văn của tôi không tốt, chẳng biết nói có đúng không, nếu như có sai xin cũng đừng cười. Tôi biết, giữa làm người và làm động vật, tôi chỉ có thể chọn một mà thôi.

Hội trường yên lặng, chỉ còn lại giọng nói của cậu, dưới ánh đèn flash vẫn đang chớp tắt, lần đầu Lam Ngạo Văn không hề kiêu căng như nữ vương, chẳng hề cao cao tại thượng như đế vương lại mang theo một loại duy mỹ như thần linh giáng phàm.

– Tôi chọn làm người, từ nay về sau quyết không lùi bước, tuyệt không hối hận, chỉ cần người tôi yêu không buông bỏ tôi, tôi có thể nguyện ý vì người mà cố gắng trở thành một người tốt nhất.

Người đại diện kinh ngạc nhìn Lam Ngạo Văn đứng dậy, cúi đầu thật sâu chào tất cả hội trường.

– Mong thân nhân của người bị hại nhận lấy sự ăn năn của tôi, sau đây, tôi sẽ tới đồn cảnh sát tự thú, xin mọi người giám sát.

175.

Phòng nghỉ.

Người đại diện:

– Xin lỗi, Ngạo Văn, ông chủ rất tức giận về chuyện này, chúng tôi có thể sẽ phải hủy hợp đồng với cậu.

Lam Ngạo Văn cầm túi trên salon lên:

– Không sao, cảm ơn ông đã chăm sóc tôi trong thời gian này, tôi biết bình thường mình vẫn đem lại nhiều khó khăn cho ông, thật xin lỗi.

Người đại diện lau đi giọt nước mắt rơi trên kính:

– Đừng nói thế...

Lam Ngạo Văn cười, lau nước mắt trên khuôn mặt người đại diện:

– Vui lên đi, tôi thấy rất vui, có thể chịu trách nhiệm những chuyện mà mình đã làm.

– Tôi không thể tới đồn cảnh sát với cậu được.

Người đại diện buồn bã nói:

– Không sao, tôi có thể tự đi.

Thanh niên tóc màu mật ong đeo balo lên vai, xoay người kéo cửa ra:

– Hẹn gặp lại.

Người đại diện đứng trong phòng một lát, cuối cùng không chịu được mà đuổi theo:

– Tôi lái xe đưa cậu đi!

Lam Ngạo Văn quay đầu:

– Ông chủ không giận à?

Người đại diện béo hít sâu:

– Là tôi kí hợp đồng với cậu! Cậu nói đúng, làm người thì phải chịu trách nhiệm vì hành động của mình!

176.

Trung tâm huấn luyện.

Nam thần nhìn chằm chằm di động, thật lâu mới hồi thần.

– Tô Trạch? Tô Trạch!

Tiểu Mạch gọi.

Nam thần mau chóng cất đồ:

– Tiểu Mạch, nhờ cậu xin nghỉ giúp tôi!

Tiểu Mạch:

– Ô, sao thế? Cậu đi đâu?

Nam thần đeo cung, bước lên xe, người qua đường bị tạo hình này cùng cây cung làm cho hoảng sợ. Lúc này, một chiếc Jeep đen trắng gấp trước người anh, cửa kính bên phó lái hạ xuống.

– Lên xe, cậu thể này không kịp đâu.

Nam thần không nhận ra Lam Thượng Võ nhưng nhận ra người mặc đồ đen ở ghế lái, người con trai lạnh lùng:

– Tôi sẽ không giao cậu ấy cho các người đâu.

Nhân:

– Muốn bắt cậu ta không chỉ có chúng tôi đâu, Lam Ngạo Văn tham gia hợp hợ báo, khác nào nói cho Lâu

Chiến rằng “Tôi ở đây, tới bắt tôi đi”.

Lam Thượng Võ:

– Cậu cũng không hi vọng Lâu Chiến tìm thấy cậu ấy phải không?

Nam thần lưỡng lự giây lát rồi gật đầu, lên xe.

Nhẫn:

– Chỗ cầu vượt bên biển có tai nạn, kiểm tra cho thấy là phản ứng do có năng lượng dị thường.

Lam Thượng Võ nhú mày:

– Nhất định là Lâu Chiến.

Nhẫn:

– Ngồi vững. Sợ rằng chúng ta sẽ phải làm trái với một vài luật lệ đây.

Chiếc Jeep đen từ an tĩnh dần cuồng nộ.

177.

Trên chiếc cầu vượt biển, xe của Lam Ngạo Văn lật trên mặt cầu, trên cầu là các xe liên hoàn tông vào nhau, cảnh tượng thật thảm, ai nấy đều bò ra khỏi xe để gọi điện cho cứu viện, nhưng di động đều không có sóng. Lúc này, bỗng có người chỉ lên cao, kêu to:

– Trời ạ!

Một vật thể bay không xác định màu bạc đang bay vòng trên không, ánh sáng trắng tỏa ra sáng ngời, vô số xe cộ bốc cháy, mọi người gào thét trốn khỏi cầu.

Lam Ngạo Văn ngơ ngác tỉnh lại, phát hiện ra mu bàn tay bắt đầu thú hóa thì liền ôm tay đặt trước ngực, cắn răng nói:

– Không được!

Choang!

Cửa kính xe bị một chùm sáng bắn phá, hai người mặc đồ đen đã túm lấy mắt cá chân của cậu, lôi cậu ra ngoài.

Lam Ngạo Văn đá văng một người, xoay người dùng móng để thoát khỏi tên còn lại, thân thể cậu bắt đầu thay đổi giữa nhân loại và thú loại một cách không thể tự kiểm chế. Cậu lùi về bên cầu, tay trái đã thú hóa ôm lấy bên mặt cũng thú hóa, trầm giọng cảnh cáo:

– Tránh xa tao ra.

Hai người kia liếc nhau, một người trong số đó giơ lên súng ánh sáng.

Thân hình Lam Ngạo Văn nhoáng lên, thân thể cậu vẫn là của con người nhưng đã toát ra lực lượng và sức mạnh của loài báo, tên đồ đen cầm súng ngã nhào xuống đất, khẩu súng ánh sáng trong tay gã văng ra ngoài. Lam Ngạo Văn đá súng xuống khỏi cây cầu, tên đồ đen bị Lam Ngạo Văn chế trụ kinh hoàng trước sức mạnh dã thú của cậu, không phản kháng nổi. Đồng đội của gã siết cổ Lam Ngạo Văn từ phía sau.

Một tay Lam Ngạo Văn đè chặt tên ở dưới, tay kia thì kéo tên đánh lén lại, quăng hẳn thật mạnh trên đất. Dưới áp lực từ Lam Ngạo Văn, bọn chúng ngạt thở mà ngất đi. Lam Ngạo Văn tức giận thấp người, răng nanh sắc nhọn đã chạm tới bên cổ đối phương nhưng lại dừng ở giây cuối cùng.

Cậu muốn làm người, không muốn làm dã thú!

Cậu che miệng đứng lên, vòng qua những khung xe, chạy băng băng về phía đầu cầu.

– Lam Ngạo Văn!

Một giọng nam đột ngột truyền tới từ trên cao.

Lam Ngạo Văn vô thức quay đầu. Một người đàn ông cao gầy mặc áo đen đang đứng trên chiếc xe bị lật.

Lâu Chiến cười nhạt:

– Tao gọi vậy mà mày lại quay đầu? Mày tưởng tên mày là Lam Ngạo Văn thật à? Mày chẳng qua chỉ là một con dã thú, làm người hay không, không phải do mày quyết định.

Khẩu súng ánh sáng trong nháy mắt đã bắn trúng Lam Ngạo Văn, thanh niên nửa người nửa thú thống khổ ngã trên đất.

Lâu Chiến đang muốn tiến lên thì một mũi tên xé gió bay tới, mũi tên sượt qua một bên mặt hắn, mang theo một tia máu màu xanh.

Thanh niên tóc đen mặc bộ đồng phục của đội cung thủ đang giương cung đứng trên nóc xe, thần tình lạnh lùng nghiêm nghị:

– Tránh xa cậu ấy ra.

Lâu Chiến xóa đi vết máu trên mặt:

– Cậu là chủ nó?

– Cậu ấy là người, không có chủ nhân.

Lâu Chiến cười:

– Nó là một con báo, hẳn cậu hiểu rõ hơn ai hết.

– Bây giờ cậu ấy là một con người, hẳn anh cũng rõ ràng.

– Cậu biết vì sao nó biến thành người không? Chẳng qua chỉ là một lần thí nghiệm mà thôi.

– Với tôi thì không phải.

– Phải? Vậy với cậu thì đó là gì? Ý chỉ của thần à?

Nam thần nhìn về phía Lam Ngạo Văn đang phủ phục trên mặt đất, cả người run rẩy, giãy dụa giữa hình hài con người và động vật:

– Đúng.

Anh thu ánh nhìn lại, quay về phía Lâu Chiến.

– Là ý chỉ của thần.

Lâu Chiến buồn cười nhưng biểu tình trịnh trọng của đối phương lại làm gã không cười nổi, thần sắc hắn cứng lại, tay chấp sau lưng, nói:

– Đừng động vào cậu ta, bắt con báo kia đi.

Hai tên mặc đồ đen đang muốn tiến lên thì trong hư không bỗng xuất hiện một vầng sáng, vỏ đao của võ sĩ bổ xuống ngực chúng, khiến chúng bay xa.

Cánh tay cầm đao của Nhẫn chấn động, vỏ đao cũng vì chấn động mà rơi xuống, lưỡi đao sáng loáng còn tóe ra tia lửa chĩa vào hai người.

Lam Thượng Võ mau chóng còng chúng lại:

– Căn cứ theo Chapter 5 của Luật Tỉnh cầu: Điều 16, chính thức bắt các vị, các vị có quyền giữ yên lặng.

Rồi anh chuyển hướng về phía Lâu Chiến:

– Không nên tiếp tục chống cự, Đội Giám sát của tỉnh cầu sắp tới rồi.

Lâu Chiến:

– Có thể nhanh hơn tao sao?

Hắn cho tay vào túi áo, nhấn nút điều khiển từ xa.

Thân thể Lam Ngạo Văn bỗng bị phủ trong ánh sáng trắng.

Nhẫn ngẩng đầu nhìn:

– Còn một phi thuyền ẩn thân, họ mở ra hình thức truyền tống!

Khi thân thể Lam Ngạo Văn gần như biến mất, một luồng sóng điện bỗng phát ra từ người cậu, năng lượng mạnh mẽ cuộn trào đã ngăn lại truyền tống, thân thể cậu thú hóa càng nhanh. Cậu cử động, tiếng thét như người lại như thú, vừa giống ma lại vừa giống quỷ, một tay cậu đã thành chân thú, móng vuốt sắc bén cào ra một cái rãnh sâu hoắm, một tay khác còn duy trì hình người thì thống khổ che đi đôi mắt đã sắp thú hóa.

Tất cả mọi người đều bị luồng năng lượng này làm chấn động tới lùi về sau, hình thức ẩn của UFO cũng bị phá, chao đảo như một chiếc lá sắp rụng giữa luồng năng lượng. Chiếc cầu hết như gặp phải động đất, dây văng lắc lư, mặt cầu như cuộn sóng, xe cộ ngổn ngang đâm vào nhau, rất nhiều xe văng khỏi cầu.

Nhẫn lắc đầu:

– Năng lượng phóng xạ mạnh quá, nếu máy thăm dò gần nhất phát hiện ra nó sẽ lập tức định vị mục tiêu và tiêu hủy.

Lam Thượng Võ bỗng thét lớn:

– Tô Trạch! Không được!

Thanh niên cầm cung nhảy từ nóc xe xuống, gắng hết sức chạy về phía Lam Ngạo Văn, năng lượng mạnh mẽ kia lập tức khiến cây cung kim loại trong tay anh văng lên cao.

Bộ đồng phục đơn bạc bay phần phật trong cuồng phong, măng sét bị tung ra, lộ hai tay đã nổi gân xanh, gió quất lên người anh tạo thành những vết thương, cánh tay anh khó khăn lắm mới ôm được thân hình Lam Ngạo Văn nhưng vẫn không thể nào thực sự ôm hết được. Anh cứ thế chống lại lực đẩy, cố gắng, liều mạng siết chặt vòng tay.

Khuôn mặt Lam Ngạo Văn khi thì là của thanh niên tóc xoăn màu mật ong, khi lại là báo hoa. Nhưng dù thế nào đi nữa, đều là khuôn mặt anh quen thuộc, là con “hồ mèo” mỗi ngày không liếm anh thì sẽ không vui, là con “hồ mèo” vì sợ anh không thích nên nhịn kêu những tiếng “grào”, là Lam Ngạo Văn giận dữ vì anh không nhận ra mình nhưng rồi lại luyến tiếc không nỡ rời đi, là người dẫn anh tới vùng đầm, vụng về tỏ tình với anh.

– Tôi có nghe trong buổi họp báo của mình, cậu nói với kí giả rằng cậu làm người mệt chết đi được nhưng cậu vẫn muốn làm người tốt. Cậu thấy mệt bởi lẽ cậu chỉ có một mình, một mình thì sẽ mệt mỏi, nhưng hai người thì không đâu, những thứ mà một người gánh vác thì sẽ trở thành hai người cùng gánh vác, con đường đi một mình cũng sẽ thành hai người cùng đi, sẽ không còn mệt nữa.

Lực đẩy yếu dần, cuồng phong cũng ngớt. Màu lông vàng trên tay Lam Ngạo Văn cũng khô phục thành làn da mật ong nhạt, cậu kiệt sức ngồi trên đất, nam thần ôm chặt lấy cậu.

Lâu Chiến thờ ơ:

– Nực cười, chẳng qua nó chỉ là một con dã thú.

Lam Thượng Võ:

– Sao lại buồn cười? Cải tạo giống chính là phát minh của mày, tuy mục đích của mày là tạo ra một bầy quái vật thể nhưng thứ máy móc này tồn tại chẳng phải là minh chứng cho chúng sinh bình đẳng hay sao?

Nhân còng Lâu Chiến lại từ phía sau:

– Nhiệm vụ hoàn thành... một nửa.

Anh do dự nhìn về phía Lam Thượng Võ.

Lam Thượng Võ:

– Được rồi, giờ chúng ta quay lưng, thưởng thức vẻ đẹp của mặt trời lặn đi.

Nhẫn:

– Vương tử điện hạ...

Lam Thượng Võ nhìn về phía vịnh:

– Có lẽ chúng ta vi phạm luật của tinh cầu, nhưng tôi thấy mình không làm sai.

39. Chương 39

178.

Nửa tháng sau.

Bên bờ biển.

Nam phụ đang chân đang tay ngã xuống bờ cát:

– Dao Dao, mày chạy chút đi, trước thì ném đĩa to quá không cầm được, giờ tao đổi cái nhỏ rồi đó...

Dao Dao nhìn về phía biển rộng, gió biển thổi vào bộ lông đen như đang ánh lên của nó. Nó hệt như một con cảnh khuyển, ngồi im không nhúc nhích, đằng trước đằng sau nó là ba cái đĩa ném bị lạnh nhạt.

Nam phụ ngồi xuống, móc di động ra:

– Này Nhẫn, chó này lạnh lùng quá, ném đĩa cũng không thèm bắt, đồ chơi cũng không chơi, bình thường tôi với nó chỉ toàn trừng mắt nhìn nhau, tôi cũng là một chủ nhân có lòng tự trọng đấy, cũng muốn thấy nó chạy nhảy, bán manh này khác, cái bộ dáng lạnh nhạt này bày cho người ngoài không hơn à? Được, tôi đưa cho nó nghe! Dao Dao, anh em mày có chuyện cần nói với mày này!

Di động kề sát bên tai Dao Dao, con chó Dorbermann nghe xong liền vểnh tai, rất lưu loát lần năm lần liền trên cát.

Nam phụ mừng như điên, sấn đến chỗ con Dorbermann đang nằm ngửa, vội vã gỡ trò, vừa xoa bụng nó vừa nói vào điện thoại:

– Mẹ ơi sao cậu làm được vậy?

Nhẫn:

– Tôi qua cửa hàng thú cưng hỏi, con chó này sinh ra và lớn lên ở Lisbon, nên khi này là tôi dùng tiếng Bồ Đào Nha bảo nó lăn đấy.

– Hahaha, không hổ là cậu! Được rồi, tôi vừa vợ vét được một chai vang đỏ lâu năm, tối nay tới nhà tôi ăn cơm không?

Nam phụ vui vẻ dắt Dobermann về phía chiếc Hummer đỗ trên bãi cát.

– Ừ.

Đầu bên kia truyền tới một giọng cười nhẹ:

– Hẹn gặp lại.

179.

Diễn đàn Hải Giác.

“Người mẫu Lam Ngạo Văn vừa ra khỏi cục cảnh sát đã lập tức xuất hiện trên khán đài của cuộc thi bắn cung toàn quốc, anh tháo kính râm ra, cười với màn hình, có vẻ tâm tình tốt!”

“Hu hu hu, nữ thần nữ thần! Nữ thần mặc áo màu đen không có tay thật là quá đẹp trai!”

“Hình như anh ấy có đen hơn một chút?”

“Rất thích màu mặt ong nhạt thế này, cực hợp với mái tóc xoăn màu mặt ong kia! Cả cánh tay cũng toát ra vẻ đẹp rắn chắc! Cắn vào chắc là thích lắm!”

“Lam nữ thần thích xem bắn cung, chẳng lẽ bình thường anh ấy cũng tập luyện?”

“Tưởng tượng cảnh nữ thần giương cung, bị vẻ đẹp trai làm cho bay luôn rồi!”

“A! Bạn tôi ở đó, túm được nữ thần để kí tên chụp ảnh cùng kìa!”

“Mau mau xem!”

“Ghen tị với bạn cô!”

Giải thi đấu bắn cung toàn quốc.

Lam Ngạo Văn ngồi ở phòng chờ, mặc một chiếc áo không tay màu đen và quần jeans trắng, đeo kính râm, cặp chân dài vắt chéo, quanh thân tỏa ra vẻ “người lạ chờ tới gần”.

Người đại diện thấy bài mấy nữ sinh nói chuyện với nhau:

– Có cần tới kí tên không?

– Trên Hải Giác nói anh ấy còn chụp ảnh với fan nhưng khi nhìn ở ngoài thì đúng là nữ vương cao lãnh, không thể nào tiến sát lại được...

Người đại diện liếc nhìn Lam Ngạo Văn cao lãnh tựa vào ghế ngồi, thật ra cậu ta chỉ đang ngủ thôi.

Người thanh niên giương cung cho lần bắn cuối, mũi tên cuối cùng của nam thần trúng hồng tâm, thắng toàn trận.

Mọi người vỗ tay cổ vũ.

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, nam thần buông cung, thở phào nhẹ nhõm, đang muốn đi ra thì nhớ tới tin nhắn Lam Ngạo Văn gửi:

“Đừng cứng nhắc quá, sau khi thi xong thì nhớ đi từ bên kia khán đài ra, coi như đáp lại người ủng hộ một chút.”

Vì vậy, Tiểu Mạch kì quái nhìn nam thần luôn đi ra từ lối đi cho vận động viên đã lần đầu đi về phía khán đài.

Khán giả kích động vọt tới bên cạnh, vươn tay muốn nắm tay của anh đẹp trai lạnh lùng. Nhìn sổ kí tên quyển này nối tiếp quyển kia được truyền xuống, nam thần không kịp kí, khi vừa cầm lấy một cuốn sổ thì tay bỗng bị nắm lại, cảm giác nóng bỏng này khiến anh giật mình, nhưng chỉ một giây thôi, khi anh ngẩng đầu nhìn lên, bàn tay kia liền buông lỏng.

Chẳng phải hôm nay Lam Ngạo Văn có show sao? Chắc là ảo giác.

Lam Ngạo Văn bị đám khán giả điên cuồng đẩy sang một bên, hỗn hển nhìn về phía người đại diện:

– Những người này là thế nào? Không có tôi thì bọn họ có phúc lợi này chắc?! Tôi vừa mới cầm được một chút mà!

Người đại diện:

– Xin bớt giận, xin bớt giận! A, bên kia có thể có phòng trống đấy!

Lam Ngạo Văn mặt mày dữ tợn chen vào đám khán giả, cuối cùng cũng thấy nam thần đi qua:

– Chờ đã!

Cậu cởi áo khoác trắng của mình ra, truyền xuống dưới:

– Ở đây còn có người muốn được kí tên!

Nam thần và đồng đội khuất bóng ở lối vào cho vận động viên, Lam Ngạo Văn há hốc mồm giờ áo, một người cao lớn chen lên, chiếc áo nhẹ nhàng rơi xuống.

Lam Ngạo Văn:

– ...

Đôi khi tôi vẫn rất nhớ cuộc sống làm con báo.

180. Nhật kí của nam thần.

Hôm nay đi cùng Lam Ngạo Văn tới Khu bảo tồn tự nhiên Sơn Bạch. A Kim, Baker, Beckham khi thấy Lam Ngạo Văn đều rất kích động mà lao tới, Lam Ngạo Văn thì như anh lớn vỗ vỗ lưng họ, an ủi ba người đang khóc như trẻ nhỏ.

Lại đến kì phát tình của báo hoa rồi, báo cái trong khu bảo tồn bị báo đực quấy rầy rất khủng khiếp, A Kim hỏi Lam Ngạo Văn xem phải làm sao để mấy con báo đực ngoan ngoãn hơn, để cho báo cái có không gian hơn, Lam Ngạo Văn đồng ý giúp.

Trước khi đi, Lam Ngạo Văn tới chỗ của báo cái, bảo mình xoay người qua chỗ khác. Mình xoay người nhưng đối diện lại là kính xe nên lúc Lam Ngạo Văn đứng dưới cái cây mà báo cái sống, cởi khóa quần đi tiểu thì mình đều thấy rõ hết.

Lên xe, tai Lam Ngạo Văn hơi hồng, mỗi một ngày cậu ấy lại giống con người hơn trước.

Trên đường núi, xe dừng lại, di động không có tín hiệu, chúng tôi chỉ đành nghỉ lại trong xe một đêm.

Nhưng mình lại quên đây là mùa báo hoa phát tình.

Được rồi, thật ra cậu ấy vẫn có chút giống động vật.

Như là lúc cười to thì nheo mắt lại.

Luôn gối lên ngực mình lúc ngủ.

Sáng sớm ngủ dậy sẽ luôn dùng tay vuốt mặt.

Lúc đi qua cửa xoay luôn đi ba vòng rồi mới chịu ra.

Lúc thấy mấy chiếc đèn treo nho nhỏ trong cửa hàng sẽ phải giơ tay lên gãi gãi.

Khi dạy Tiểu Hạ bắt bướm.

Tất nhiên còn có lúc phát tình.

Những thứ đơn thuần như vậy cứ tích tụ từng chút khiến cậu ấy không giống người thường, nhưng chỉ có một chút vậy thôi, mình nhất định sẽ không uốn nắn cậu ấy.

Cảm ơn cậu đang ngủ bên tôi lúc này, người yêu báo hoa của tôi.

Editor wanna say:

Cái tên đúng của truyện lẽ ra là “Cuộc sống thường ngày của nam thần và mèo” nhưng mình thích cụm từ “Ngày bình thường” hơn nên đã đổi tên (dù gì cũng tương đương nghĩa mà:3)

Nam phụ ấy, tên trong raw là “Đường viên hoa nam” (Nam ren hoa), khó hiểu quá nên mình chuyển qua thể này ;___; Mong mọi người không khó chịu.

Vậy là tạm biệt Nam thần, tạm biệt Tiểu Lam, tạm biệt Tiểu Hạ, tạm biệt tất cả mọi người trong “Nam thần và mèo”, chúc mừng mình đã hoàn thêm một bộ truyện *tung bông*

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-binh-thuong-cua-nam-than-va-meo>